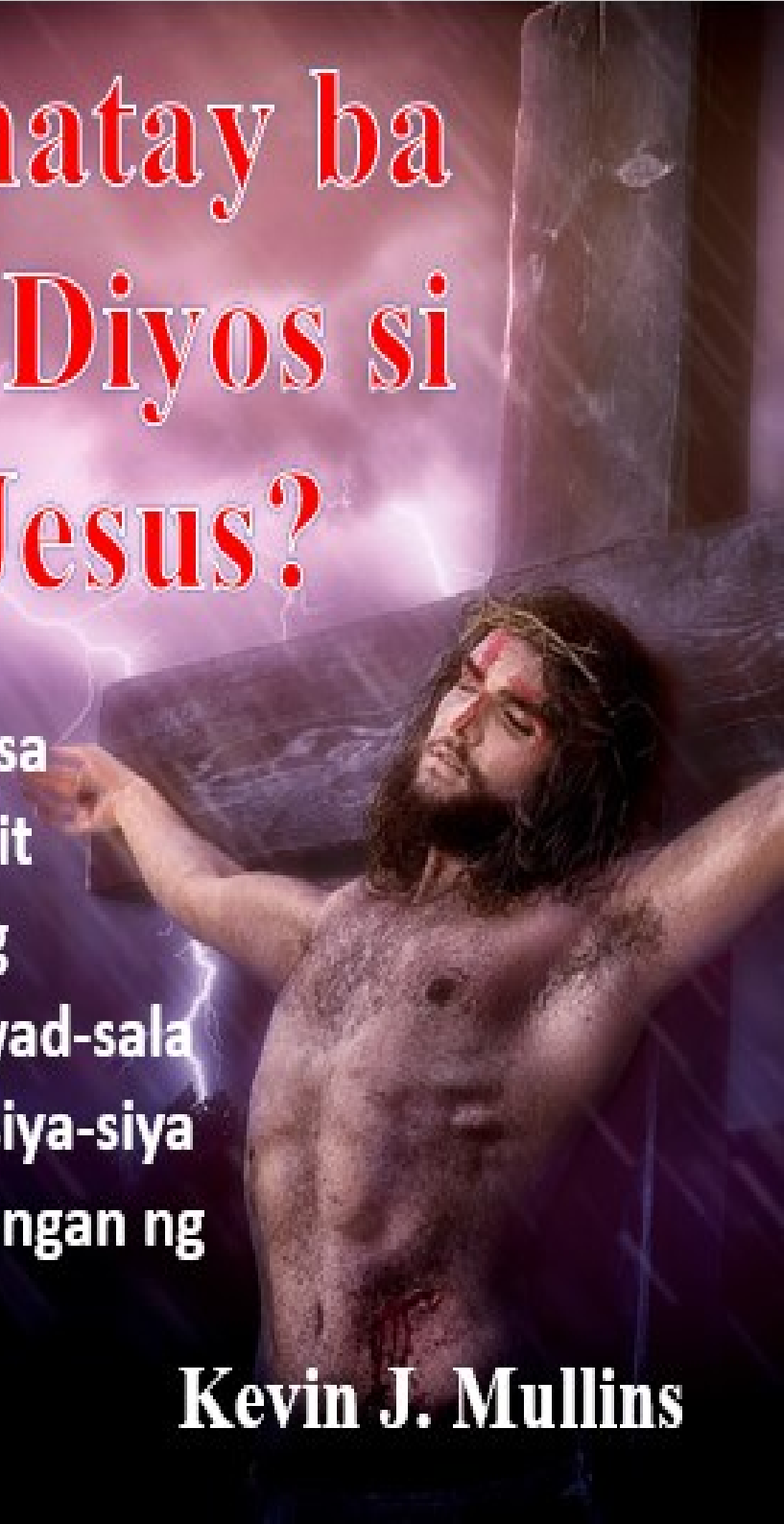

Pinatay ba ng Diyos si Jesus?

Ang Parusa
Pagpapalit
Teorya ng
Pagbabayad-sala
ba ay Kasiya-siya
sa Katarungan ng
Diyos?

Kevin J. Mullins

Pinatay ba ng Diyos si Jesus?

Kevin J. Mullins

*Pagtuklas sa liwanag ng katangian ng Diyos na
nagniningning sa kadiliman sa mukha ni Hesukristo
(2 Corinto 4:6)*

www.maranathamedia-philippines.com

Disyembre 2022

Talaan ng mga Nilalaman

<i>Sino ang Pumatay kay Hesus?</i>	4
<i>Ano ang Katarungan ng Diyos?</i>	7
<i>Ano ang Galit ng Diyos?</i>	12
<i>Dumating si Jesus upang Iligtas Tayo</i>	20
<i>Sinaktan ng Diyos</i>	27
<i>Namatay si Kristo “upang Tapusin ang mga Kasalanan”</i>	33
<i>Sasaktan Ko ang Pastol</i>	38
<i>Bakit Mo Ako Pinabayaan?</i>	40
<i>Ikinalulugod ng Panginoon na Mabugbog Siya</i>	55
<i>Kung Walang Pagbuhos ng Dugo Walang Kapatawaran</i>	67
<i>Dumating na ang Oras ng Kanyang Paghuhukom</i>	77

Espeyial na pasasalamat kay:
Ray Foucher (characterofgod.org)
Adrian Ebens (fatheroflove.info)
Timothy Jennings (comeandreason.com)
Danutasn Brown

Maliban kung iba ang ipinahiwatig, lahat ng mga salita sa mga bracket [ ] sa loob ng mga talata sa Bibliya at mga komentaryo ay ibinibigay ng may-akda.

Sino ang Pumatay kay Hesus?

Narito kung paano ipinaliwanag ni John Piper, tagapagtatag ng *desiringgod.org*, ang pagkamatay ni Jesus:

“Isa sa aking mga kaibigan na dating pastor sa Illinois ay nangangaral sa isang grupo ng mga bilanggo sa isang bilangguan ng estado noong Semana Santa ilang taon na ang nakararaan. Sa isang punto sa kanyang mensahe, huminto siya at tinanong ang mga lalaki kung alam nila kung sino ang pumatay kay Jesus. Sinabi ng ilan na ginawa ng mga sundalo. Sinabi ng ilan na ginawa ng mga Hudyo. Sabi ng ilan kay Pilato. Pagkatapos magkaroon ng katahimikan, simpleng sinabi ng kaibigan ko, **'Pinatay siya ng kanyang Ama.'** ... Kung paanong itinaas ni Abraham ang kutsilyo sa dibdib ng kanyang anak na si Isaac, ngunit pagkatapos ay iniligtas ang kanyang anak dahil may isang lalaking tupa sa kakahuyan, gayon din **ang Diyos Ama itinaas ang Kanyang kutsilyo sa dibdib ng kanyang sariling Anak, si Jesus** - ngunit hindi siya pinatawad, dahil siya ang lalaking tupa; siya ang kapalit.” (John Piper, *Sino ang Pumatay kay Jesus? Desiringgod.org*)

Ang doktrina na pinatay ng Diyos ang Kanyang Anak sa halip na patayin tayo ay tinatawag na “penal substitutionary atonement” kung sa Tagalog po “parusa sa pagpapalit pagbabayad-sala.” Narito kung paano ito tinukoy ng *Wikipedia*:

“Itinuturo ng parusa sa pagpapalit teorya na si Jesus ay nagdusa ng kaparusahan para sa mga kasalanan ng sangkatauhan. Ang pagpapalit ng parusa ay nagmumula sa ideya na ang banal na kapatawaran ay dapat magbigay-kasiyahan sa banal na katarungan, ibig sabihin, na **ang Diyos ay hindi handa o kayang magpatawad ng kasalanan nang hindi muna nangangailangan ng kasiyahan para dito.**”

Narito kung paano ito tinukoy ng isa pang Kristiyanong website na *gotquestions.org*:

“Sa pinakasimpleng posibleng mga termino, ang doktrina ng bibliya ng penal substitution ay naniniwala na ang sakripisyo ni Jesus sa krus ay pumapalit sa parusang dapat nating pagdusahan para sa ating mga kasalanan. **Bilang resulta, ang katarungan ng Diyos ay nasiyahan, at ang mga tumatanggap kay**

Kristo ay maaaring mapatawad at makipagkasundo sa Diyos. Ang salitang penal ay nangangahulugang 'may kaugnayan sa parusa para sa mga pagkakasala,' at ang pagpapalit ay nangangahulugang 'ang pagkilos ng isang tao na pumapalit sa iba.' Kaya, **ang penal substitution ay ang gawa ng isang tao na tumanggap ng parusa para sa mga pagkakasala ng ibang tao ...** Ang penal substitution ay malinaw na itinuro ng Bibliya.”

Ang parusa pagpapalit pagbabayad-sala ay nagtuturo na ang Diyos ay nagagalit sa sangkatauhan dahil sa paglabag sa Kanyang mga tuntunin, at bilang isang parusa, hinihiling Niya ang kamatayan ng lumabag. Dito si Jesus, ang ating nakatatandang Kapatid, ay pumasok at dinadala ang kamatayang dagok mula sa Diyos, kaya sa halip na patayin tayo, pinatay ng Diyos ang Kanyang Anak, pinalaya tayo. Ito ay pinaniniwalaan na ito lamang ang paraan upang patawarin ng Diyos ang sangkatauhan dahil "hindi handa o kayang patawarin ng Diyos ang kasalanan nang hindi muna nangangailangan ng kasiyahan para dito" kaya, pagkatapos na "masiyahan ang katarungan ng Diyos", tanging "ang mga tumatanggap kay Kristo ang maaaring mapatawad at makipagkasundo sa Diyos.”

Ang Kasama-tagapagtatag ng *desiringgod.org*, si Jon Bloom, ay higit na nagpapaliwanag sa misyon ni Kristo:

“... Si Jesus ay pinatay sa isang krus. Siya ay ibinilang sa pinakamasamang nagkasala. Ang kanyang kamatayan ay totoo, at ito ay talagang kakila-kilabot. **Siya ay isang bagay ng galit.** Ngunit hindi lamang ng galit ng mga Romano at Hudyo ... **Si Jesus ang pangunahing pinagtutuunan ng galit ng kanyang Ama — ang pinaka-makatarungan, matuwid, at kakila-kilabot na galit na mayroon.** At siya ay naging bagay na iyon nang maluwag sa loob, kahit na ang kanyang bawat tao ay nagnanais na makatakas (Marcos 14:36). Ito ang mismong dahilan kung bakit siya naparito ... **Si Jesus, ang ating Tagapagligtas, ay hinigop ang galit ng Ama laban sa ating kasalanan at nasiyahan ito nang buo,** upang 'sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak' sa halip ay tamasahin ang paglingap ng Ama magpakailanman (Juan 3:16) ... Sino ang mangangarap na ang isang Romanong krus, isa sa pinakamasama, pinakanakakatakot na mga kagamitan ng pagpapahirap na ginawa kailanman, ay magiging isang simbolo ng pinakadakilang pag-ibig na ipinahayag kailanman? Sapagkat 'ipinakilala ng Diyos ang kanyang pag-ibig sa

atin na noong tayo ay makasalanan pa, si Kristo ay namatay para sa atin' at **iniligtas tayo 'mula sa poot ng Diyos'** (Roma 5:8-9)." (Jon Bloom, *The Wrath of God Was Satisfied*, desiringgod.org)

Ako lang ba, o sinuman sa inyo ang nahihirapang "magnanasa sa Diyos" pagkatapos basahin ang mga ganitong pahayag? Ito ay parang isang sitwasyon sa karahasan sa tahanan kaysa sa walang hanggang ebanghelyo - ang isang mapang-abusong ama ay galit na galit sa kanyang bunsong anak, ngunit ang nakatatandang kapatid na lalaki ay pumasok at hindi lamang pinoprotektahan ang bata mula sa galit ng kanilang ama, ngunit sinisipsip ito mismo.

Ito ba ang tunay na ebanghelyo? Kung gayon, ano ang sinasabi nito tungkol sa ating Ama sa langit? Talaga bang naparito si Kristo sa mundong ito at namatay upang protektahan at iligtas tayo mula sa ating Ama sa langit? Sinasabi ba ng Diyos sa langit na, "Wala akong pakialam kung sino ang papatayin ko basta may mamatay dahil sa paglabag sa Aking mga tuntunin!"?

Ganito ba talaga ang isang mapagmahal na Diyos na nagsasakatuparan ng Kanyang poot at katarungan? Kung tutuusin, sinasabi sa Awit 7:11, "Ang Diyos ay isang makatarungang hukom, at ang Diyos ay galit sa masasama araw-araw." Sinusubukang ipaliwanag ito, isinulat ni Norbert Link, sa eternalgod.org:

“Ang matuwid na galit ng Diyos ay nakatuon sa mapaghimagsik na sangkatauhan na tumatangging sumunod sa Diyos at magsisi sa kanilang masama at masasamang gawa. Ang mundong ito ay malapit nang magising sa katotohanan na ang Diyos ay MAAARING MAGAGAL NA GALIT—at ito ay isang nakakatakot na bagay na mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos (Hebreo 10:31). **Yaong mga permanente at mapanghimagsik na tumatangging magpasakop sa Diyos, kahit na mas alam nila, ang magbabayad ng halaga.”** (Norbert Link, Awit 7:11, *Nagagalit ang Diyos sa Masasama Araw-araw, eternalgod.org*)

Sa kasamaang-palad, ang mga komentong nabasa mo pa lang ay umaalingawngaw mula sa maraming pulpito na nagsasabing balang araw ay sisirain at papawiin ng Diyos ang lahat ng tao sa planeta na tumatangging tanggapin si Jesus bilang kanilang nagbabayad-salang sakripisyo. Kaya, sa ganitong pag-unawa, sinasabi ngayon ng Diyos, "Kung hindi mo tatanggapin na ako ang pumatay kay Jesus sa halip na ikaw, ako ay magpapatuloy at isasagawa ang Aking orihinal na plano na patayin ka!" Kaya, ang regalo ng kapalit na kamatayan ni Kristo ay binawi ng Diyos at hindi inilalapat sa katwiran ng makasalanan. Ang teolohiyang tulad nito ay maaari lamang umakay sa mga lalaki at babae sa mga pagtatangka na sundin ang Diyos batay sa takot, hindi sa pag-ibig.

Gayunpaman, ang wastong pag-unawa kung paano at bakit namatay si Kristo ay tutulong sa atin na maunawaan kung paano at bakit ang mga nawawala ay namamatay sa huli. Ngunit para magawa ito, kailangan muna nating maunawaan kung paano tunay na kumikilos ang katarungan at poot ng Diyos.

Ano ang Katarungan ng Diyos?

Upang simulan ang ating pag-aaral, tingnan natin ang kahulugan ng hustisya. Ang tradisyonal na pananaw sa parusa ay ang katarungan ng Diyos ay humihingi ng parusa ng kamatayan at walang hanggang pagkahiwalay sa Diyos. Makuntento lamang ito kung binayaran ng taong nagkasala ang parusang iyon o kung may ibang magbabayad para sa kanya. Alinmang paraan, kailangang

may mamatay. Sa ganitong pananaw, ang hustisya ay gumaganti. Narito kung paano tinukoy ng *gotquestions.org* ang katarungan ng Diyos:

“Hindi natin mauunawaan ang katarungan ng Diyos maliban kung mauunawaan muna natin ang kasalanan. Ang kasalanan ay katampalasanan (1 Juan 3:4) at kasamaan (Daniel 9:4-5; Mikas 2:1; Santiago 3:6). Nilalaman nito ang lahat ng bagay na salungat sa banal na kalikasan ng Diyos at nakakasakit sa Kanya. Kaya, **ang kasalanan ay isang krimen laban sa Diyos, at ang katarungan ay nangangailangan ng parusang kamatayan at paghihiwalay sa Kanya para dito** (Roma 1:18-32; 2:5; 3:23). Ngunit isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak, si Jesu-Kristo, sa lupa upang bayaran ang parusang iyon para sa atin (Roma 5:8-11; 6:23) at ginawang magagamit ang kaligtasan sa lahat ng naniniwala sa Kanyang pangalan (Juan 1:12; 3:15-17; 20:31).

Kaya, ayon sa pangunahing Kristiyanismo, hanggang sa namatay si Jesus upang bigyang-kasiyahan ang katarungan ng Diyos na ang kapatawaran at kaligtasan ay magagamit sa lahat ng naniniwala kay Jesus. Tila ang Diyos ay nagtatanim ng sama ng loob hanggang sa makuha Niya ang Kanyang hinihingi dahil ang kasalanan ay “nakasasakit sa Kanya.”

Gayunpaman, ang tamang pag-unawa sa katarungan ay nakasalalay sa tamang pangmalas sa Kautusan ng Diyos. Ang karaniwang pananaw ay ang mga Batas ng Diyos ay isang hanay ng mga tuntunin na, kapag nilabag, ay nangangailangan ng Diyos na patuloy na *aktibong nagpapataw* ng mga parusa upang mapanatili ang katarungan. Ayon sa pananaw na ito, halimbawa, ang Diyos ay aktibong nagpapasiya at nag-imbento pa nga kung anong mga sakit ang ibibigay sa mga tao. Ang pananaw ng Bibliya, gayunpaman, ay ang mga Batas ng Diyos ay ang disenyo ng mga protokol kung saan gumagana ang buhay na nilalayong protektahan at pakinabangan tayo - ang mga ito ay batay sa sanhi at epekto, at sa sitwasyong ito, ang mga sakit ay mga pagpapakita ng kaguluhan sa ating katawan mula sa paglabag sa mga Batas ng Diyos. Kaya, ang mga Batas ay ibinigay para sa ating ikabubuti, at ang pagkawasak mula sa paglabag sa mga ito ay hindi nagmula sa Diyos, gaya ng iniisip ng maraming tao, ngunit mula sa Kanya na *nagpapahintulot sa mga epekto* ng kasalanan:

“At ngayon, Israel, ano ang hinihingi sa iyo ng Panginoon mong Dios, kundi matakot ka sa Panginoon mong Dios, lumakad ka sa lahat ng Kaniyang mga

*daan, at ibigin mo Siya, at paglingkuran mo ang Panginoon mong Dios, ng buong puso mo at ng buong kaluluwa mo. Na ganapin mo ang mga utos ng Panginoon, at ang Kaniyang mga palatuntunan, na aking iniuutos sa iyo sa araw na ito sa **iyong ikabubuti?**” (Deuteronomio 10:12, 13)*

Ang mga Utos at Batas ng Diyos ay ang mga tagubiling ibinigay sa atin ng Diyos upang ipakita sa atin kung paano mamuhay at batay sa walang pag-iibot na pagmamahal sa iba (Roma 13:8,10). Binibigyan tayo ng Diyos ng kalayaang lumakad sa labas ng mga hangganan ng Kanyang Batas at sa halip na anihin ang *ipinataw na mga parusa* ng Diyos, *inaani natin ang likas na bunga* ng pagsuway. Ayon sa Kasulatan, ang katarungan ng Diyos ay hindi tungkol sa paghihiganti sa paglabag sa Kanyang Batas; Ang katarungan ng Diyos ay may kinalaman sa pagpapanumbalik sa atin sa pagkakaisa sa Diyos at sa Kanyang Kautusan.

“Sa mga pagtalakay sa katangian ng Diyos, madalas na sinasabi na ‘Ang Diyos ay pag-ibig *ngunit* Siya rin ay makatarungan.’ Ang kasabihang iyan ay hindi matatagpuan sa Bibliya. Sinasabi nga nito na ang Diyos ay pag-ibig at sinasabi nito na ang Diyos ay makatarungan (Deut. 32:4, Isa. 45:21). Gayunpaman, ang pagsasama-sama ng mga ito sa 'ngunit' ay naglalagay sa dalawa sa pagsalungat. Iminumungkahi nito ang ideya na ang Diyos ay pag-ibig *ngunit* kung tatawid ka sa Kanya, mag-ingat - babaguhin Niya ang Kanyang saloobin sa iyo at ipapakita ang Kanyang makatarungang panig. Gaya ng sinabi ko, sinasabi ng Bibliya na ang Diyos ay makatarungan, ngunit ang bawat paggamit ng makatarungan o katarungan ay nagpapakita ng isang mapagmahal na pagkilos. Sasabihin nito na magpakita ng katarungan sa mahihirap, sa mga balo o sa matanda. **Hindi kailanman ipinapakita nito ang ideya ng paghihiganti gaya ng iminumungkahi ng marami ...** Ang katarungan ng Diyos sa Tradisyonal na Legal na Modelo at ang pag-iisip ng karamihan sa mga Kristiyano ay tungkol sa pagbabayad ng kasalanan. Kailangang may magbayad ng parusa. Ginagawa mo ang krimen, ginagawa mo ang panahon. Ang ganitong pananaw ay nakakabawas sa awa at pagpapatawad ng Diyos; ito ay nagpapailalim sa Kanya sa katarungan mismo na dapat masiyahan. **Ayon sa Modelo ng Pagpapagaling sa Bibliya, ang katarungan ng Diyos ay gumagawa ng tamang bagay ayon sa batas ng pag-ibig na ibalik sa tamang kalagayan, magpagaling at magligtas.** Ang hustisya, kung ito ay tunay na ginawa sa pag-ibig, ay unang naghahanap ng ikabubuti ng iba, ito ay hindi

tungkol sa pagsubaybay sa mga mali upang maging ang iskor. **Ang katarungan ay nagpapanumbalik ngunit, kung hindi nito maibabalik, pinalalabas lamang nito ang nagkasala sa hindi maiwasang mga resulta ng kasalanan na kamatayan.**” (Ray Foucher, *Hustisya, characterofgod.org*, Pebrero 7, 2018)

Ilang halimbawa ng katarungan ng Diyos:

"Ipagtanggol Mo ang dukha at ulila: *gawin Mo ang katarungan sa dukha at mapagkailangan.*" (Awit 82:3)

Nakikita mo ba kung paano ang katarungan ng Diyos ay hindi tungkol sa paghingi ng kaparusahan, ngunit paggawa ng tama - pagtatanggol sa mga dukha, ulila, at naghihirap?

Sa Awit 146, ang Diyos ay "nagpapatupad ng katarungan para sa mga inaapi" na tinukoy sa pamamagitan ng Kanyang "pagtupad sa Kanyang mga pangako magpakailanman", "pagbibigay ng pagkain sa mga nagugutom", "pagpapalaya ng mga bilanggo" (mga bihag sa kasalanan), "pagbukas ng mga mata ng bulag" (sa pisikal at espirituwal), "itinataas ang mga nabibigatan", "pagprotekta sa mga dayuhan" sa Kanyang mga tao, at "pag-aalaga sa mga ulila at mga balo." Sa Ezekiel 45:9, mababasa natin:

*"Ganito ang sabi ng Panginoong Dios; Sapat na sa inyo, Oh mga prinsipe ng Israel: **alisin ang karahasan at samsam**, at magsagawa ng kahatulan at katarungan, alisin ninyo ang inyong mga pang-aapi sa Aking bayan, sabi ng Panginoong Dios.*

Dito, ang Diyos ay nakikiusap sa mga tiwaling pinuno na simulan ang pagpapatupad ng "paghatol at katarungan" sa pamamagitan ng pagtrato sa Kanyang mga tao nang tama.

Narito kung paano ito nababasa sa *Bagong Buhay na Pagsasalin*:

*"Sapagkat ito ang sabi ng Soberanong Panginoon: Tama na, kayong mga prinsipe ng Israel! **Itigil ang iyong karahasan at pang-aapi at gawin ang matuwid at tama.** Tumigil sa pagnanakaw at pagdaraya sa Aking mga tao sa kanilang lupain. Itigil mo na ang pagpapaalis sa kanila sa kanilang mga tahanan, sabi ng Soberanong Panginoon."*

Ipinakikita rin nito na ang katarungan ng Diyos ay hindi kailanman tungkol sa pagsasagawa ng karahasan sa sinuman!

“Katuwiran [Justice] at kahatulan ay patibayan ng Iyong luklukan: Kagandahang-loob at katotohanan ay nagpapauna sa Iyong mukha.” (Awit 89:14)

Tunay na nakakatulong sa atin ang talatang ito na maunawaan ang kahulugan ng hustisya sa Bibliya dahil gumagamit ito ng maka-Hudyo na Paralelismo kung saan ang dalawang salita o parirala ay nagpapaliwanag sa isa't isa. Sa kasong ito, ang "katarungan" ay tinukoy ng "awa" at ang "paghatol" ay tinukoy ng "katotohanan." Sa madaling salita, ang katarungan ng Diyos ay palaging magpakita ng awa!

*“Ang Panginoon ay nakikilala sa pamamagitan ng **katarungan** [justice] na Kanyang dinadala; ang masama ay nasilo sa gawa ng kanilang mga kamay.”* (Awit 9:16)

Dito muli nating makikita na ang katarungan ng Diyos ay hindi ipinatupad sa pamamagitan ng karahasan sa sinuman, ngunit tinukoy sa pamamagitan ng pagbibigay sa patuloy na makasalanan sa kanilang sariling mapanirang mga pagpili - na nagreresulta sa likas na mga kahihinatnan, hindi ipinataw na mga parusa.

Ngunit ano ang tungkol sa poot ng Diyos? Si Jesus ay nagdusa ng poot ng Diyos nang siya ay pinatay ng Diyos sa halip na tayo, at kung sinuman ang tumanggi sa sakripisyong iyon ay kailangan nilang magdusa ng poot ng Diyos sa kanila ..... tama?

Ano ang Galit ng Diyos?

Narito ang sinasabi ng *Christianity.com*:

“Mayroong ilang salita sa Luma at Bagong Tipan na isinalin bilang poot. Ang mga salitang ito ay madalas ding isinalin bilang galit. Sa pangkalahatan, tinutukoy nila ang tugon ng Diyos sa pagsuway ng tao. Ngunit ang mga salita ay ginagamit din na may kaugnayan sa isang negatibong tugon ng tao sa ibang tao. **Talagang walang magandang paraan para mapahina ang 'poot ng Diyos' na may ibig sabihin maliban sa isang galit na tugon ng Diyos sa pagsuway ng tao...** Nag-aalok ang Roma 2:5 ng magandang pananaw sa kung ano nga ba ang poot ng Diyos, 'Ngunit dahil sa iyong katigasan ng ulo. at ang iyong pusong hindi nagsisisi, ay *nag-iipon ka ng poot laban sa iyong sarili para sa araw ng poot ng Diyos kung kailan mahahayag ang Kaniyang matuwid na paghatol.*' Ang Kaniyang galit ay lumilitaw na magkasingkahulugan ng Kaniyang matuwid na paghatol. Ang poot ng Diyos ay hindi galit na kaparusahan laban sa mga nagkasala sa Diyos. Sa halip ito ay ang Kanyang matuwid na paghatol laban sa mga gumagawa ng masama. Ang Diyos ay matuwid. At hahatulan Niya tayo ayon sa Kanyang matuwid na pamantayan. **Ang galit ng Diyos sa mga makasalanan ay walang iba kundi ang pagbibigay sa kanila ng nararapat sa kanila.**”

Sa *desiringgod.com*, sumulat si Joseph Scheumann:

“Ang poot ng Diyos ay dapat katakutan sapagkat ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos (Roma 3:23). **Ang poot ng Diyos ay dapat katakutan dahil tayo ay makatarungang hinatulan na mga makasalanan nang hiwalay kay Kristo** (Roma 5:1). Ang poot ng Diyos ay dapat katakutan dahil siya ay may sapat na kapangyarihan upang gawin ang kanyang ipinangako (Jeremias 32:17). Ang poot ng Diyos ay dapat katakutan dahil ipinangako ng Diyos ang walang hanggang kaparusahan nang hiwalay kay Kristo (Mateo 25:46) ... Ang Diyos ay pag-ibig, at ginagawa ng Diyos ang lahat para sa Kanyang kaluwalhatian (1 Juan 4:8; Roma 11:36). Mahal Niya ang Kanyang kaluwalhatian higit sa lahat (at iyon ay isang magandang bagay!). Samakatuwid, pinamumunuan ng Diyos ang mundo sa paraang nagdudulot sa Kanyang sarili ng pinakamataas na kaluwalhatian. Nangangahulugan ito na ang Diyos ay dapat

kumilos nang makatarungan at hatulan ang kasalanan (i.e. tumugon nang may galit), kung hindi, ang Diyos ay hindi Diyos ... **ang galit ng Diyos ay nasiyahan kay Kristo**. Narito mayroon tayong pinakahuling mabuting balita: 'Si Kristo Jesus ay naparito sa mundo upang iligtas ang mga makasalanan' (1 Timoteo 1:15). Dahil kay Kristo, tama lamang na matatawag ng Diyos na matuwid ang mga makasalanan (Roma 3:26). **Sa pagliligtas sa atin mula sa Kanyang sariling poot**, ginawa ng Diyos ang hindi natin magagawa, at ginawa Niya ang hindi nararapat sa atin."

Ang huling napakamataas na punto ng komentong iyon - "Sa pagliligtas sa atin mula sa Kanyang sariling poot" - ay nagpapaalala sa akin ng isang meme na karaniwan sa mga ateista, na nanunuya sa Kristiyanismo, na nagsasabing ang sumusunod:

Jesus: "Tao po, Tao po!"

Mga Tao: "Sino po ang nandiyan?"

Jesus: "Si Hesus, papasukin mo Ako."

Mga Tao: "Bakit po?"

Jesus: "Para mailigtas kita."

Mga Tao: "Mula sa kung ano po?"

Jesus: "Mula sa kung ano ang gagawin Ko sa iyo kung hindi mo Ako papasukin!"

Ang totoo, ang poot ng Diyos ay **HINDI** kailanman tungkol sa paghampas para magdulot ng pinsala sa iba. Ang galit ng Diyos ay hindi tungkol sa "pagbibigay sa kanila ng nararapat sa kanila", na para bang pinapatay sila ng Diyos, ngunit maluha-luha at atubiling ibinibigay sila sa natural na kahihinatnan ng kanilang mga pagpili. Palaging iginagalang ng Diyos ang kalayaan ng tao sa pagpili at ginagawa iyon sa pamamagitan ng pagpayag sa mga tao na makuha ang kanilang mga hangarin.

Ang isang bagay na dapat tandaan ay **HINDI** tayo dapat matakot sa galit ng Diyos "dahil tayo ay makatarungang hinatulan na ang mga makasalanan." Ang

paniniwala na tayo ay "makatarungang hinatulan" ay nagpapahiwatig na ang Diyos ang gumagawa ng paghatol, ngunit sinasabi sa atin ng banal na kasulatan kung sino ang humatol sa sangkatauhan mula pa noong una:

*“At inihagis ang malaking dragon, ang matandang ahas, ang tinatawag na Diablo at Satanas, ang dumadaya sa buong sanglibutan; siya’y inihagis sa lupa, at ang kaniyang mga anghel ay inihagis na kasama niya. At narinig ko ang isang malakas na tinig sa langit, na nagsasabi, Ngayo’y dumating ang kaligtasan, at ang kapangyarihan, at ang kaharian ng ating Dios, at ang kapamahalaan ng Kaniyang Cristo: sapagka’t inihagis na **ang tagapagsumbong sa ating mga kapatid na siyang sa kanila’y nagsusumbong sa harapan ng ating Dios araw at gabi.**”* (Apocalipsis 12:9,10)

Malinaw na si Satanas ang tumutuligsa na nag-aakusa, sabi ni Pablo, “Wala nang paghatol ngayon sa mga na kay Cristo Jesus” (Roma 8:1). Bakit po? Dahil ba nasiyahan si Jesus sa poot ng Diyos at ngayon ay binago ng Diyos ang Kanyang isip at inalis ang paghatol? Hindi po. Ito ay dahil “kay Kristo” napagtanto natin na hindi tayo hinatulan ng Diyos noong una pa lang.

Pinakamahalaga dito na tukuyin ang poot (galit) ng Diyos. Kung isasaalang-alang na ang ating mga daan ay hindi Kanyang mga daan (Isaias 55:8, 9), dapat tayong magpasakop sa katotohanan na ang poot ng Diyos ay magiging ganap na kabaligtaran sa ating paraan ng pagpapakita ng poot at galit.

Sa James 1:20, sinasabi ng *King James Version*, “Sapagkat ang poot ng tao ay hindi gumagawa ng katuwiran ng Diyos.” Ito ay malinaw na nagpapakita na ang paraan ng galit ng tao ay hindi malapit sa katuwiran ng Diyos dahil, mula nang magkasala si Adan, ang sangkatauhan ay kulang sa kaluwalhatian (karakter) ng Diyos (Roma 3:23). Ganito ang sabi ng *International Standard Version*: “Sapagkat ang galit ng tao ay hindi nagbubunga ng katuwiran na ninanais ng Diyos.” Muli, ang galit ng tao ay ibang-iba kaysa sa galit ng Diyos.

Ang salitang Hebreo para sa galit ng Diyos ay אָפ (aph) na parehong salitang-ugat para sa Kanyang “mahabang pagtitiis” (anaph) sa makasalanang sangkatauhan. Nangangahulugan ito ng matinding mabigat na paghinga (kalungkutan) sa pamamagitan ng mga butas ng ilong. Para higit pang maipakita ito, tingnan natin kung paano nagpahayag ng galit si Jesus, na inaalala na Siya

“ang ningning ng kaluwalhatian [ng Diyos], at ang malinaw na larawan ng Kanyang persona” (Hebreo 1:3).

*“At Siya’y muling pumasok sa sinagoga; at doo’y may isang lalake na tuyo ang kaniyang kamay. At Siya’y inaabangan nila kung pagagalangin siya sa Araw ng Sabbath; upang Siya’y maisakdal nila. At sinabi sa lalaking tuyo ang kamay, Magtindig ka. At sinabi Niya sa kanila, Katuwiran baga ang gumawa ng mabuti sa Araw ng Sabbath, o ang gumawa ng masama? magligtas ng isang buhay, o pumatay? Datapuwa’t sila’y hindi nagsiimik. At nang Siya’y lumingap sa kanila sa palibotlibot na may **galit**, sapagka’t **ikinalungkot** Niya ang katigasan ng kanilang puso, ay sinabi Niya sa lalake, Iunat mo ang iyong kamay. At iniunat niya: at gumaling ang kaniyang kamay. At nagsilabas ang mga Fariseo, at pagdaka’y nakipagsanggunian sa mga Herodiano laban sa Kaniya, kung paanong Siya’y maipapupuksa nila.”* (Marcos 3:1-6)

Ito ay isang pakikipagtagpo ni Jesus sa mga Fariseo. Ang kanilang idinagdag na mga paghihigpit ay nagbabawal sa pagpapagaling sa araw ng Sabbath. Si Jesus, na binabasa ang kanilang mga puso, ay “tumingin sa kanila nang may **galit**.” Anong uri ng galit ang mayroon si Jesus? Ang uri na inilarawan bilang "**namimighati** sa katigasan ng kanilang mga puso." Si Jesus ay dumaranas ng dalamhati, o matinding kalungkutan, sa kawalan ng pag-ibig at pakikiramay na ipinakita ng kaawa-awa nitong mga lider ng relihiyon para sa lalaking tuyo ang kamay.

Ang Sabbath ay inilaan para sa kapahingahan, at ito lamang ang nilayon ni Jesus na ibigay sa mahirap na taong ito. Mangyaring tandaan na ang galit ni Jesus ay hindi ipinahayag sa pamamagitan ng pagpatay sa Kanyang mga kaaway - ang mga Pariseo. Malinaw na itinanong ni Jesus, “Naaayon ba sa batas ang paggawa ng mabuti sa mga araw ng Sabbath, o ang paggawa ng masama? Ang magligtas ng buhay, o ang pumatay?” Pansinin ang paralelismo:

- Paggawa ng mabuti = iligtas ang buhay
- Paggawa ng masama = pumatay

Sa Exodo 4:10–13, natakot si Moises na mag-isa sa harapan ni Paraon at humingi ng tagapagsalita. Paano tumugon ang Diyos?

“At ang galit ng Panginoon ay nagningas laban kay Moises, at Kaniyang sinabi, Wala ba si Aarong kapatid mo na Levita? Nalalaman Kong siya’y makapagsasalitang mabuti. At saka, narito, siya’y lumalabas upang salubungin ka; at pagkakita niya sa iyo, ay matutuwa sa kaniyang puso. At ikaw ay magsasalita sa kaniya, at iyong isasabibig niya ang mga salita; at Ako’y sasaiyong bibig at sasakaniyang bibig, at Aking ituturo sa inyo, kung ano ang inyong gagawin.” (Exodo 4:14-15)

Paano ipinahayag ng Diyos ang Kanyang galit dito? Sinaktan ba Niya si Moises at nagdulot ng anumang pinsala sa Kanya? Hindi po. Bagama’t nalungkot ang Diyos sa kawalan ng pananampalataya ni Moises, ibinigay Niya kay Moises ang gusto niya - ibang tao ang magsalita para sa kanya. Inilarawan din ni Pablo ang poot ng Diyos sa ganitong paraan:

"Sapagka't ang poot ng Dios ay nahahayag mula sa langit laban sa lahat ng kasamaan at kalikuan ng mga tao, na nagsisitigil sa katotohanan sa kalikuan." (Roma 1:18)

Paano nahayag ang poot ng Diyos? Nagpatuloy si Pablo:

"Kaya't ibinigay din sila ng Diyos sa karumihan, sa mga pita ng kanilang mga puso ..." (Talata 24)

"Dahil dito ay ibinigay sila ng Diyos sa masasamang pagnanasa ..." (Talata 26)

"At kahit na hindi nila nais na panatilihin ang Diyos sa kanilang kaalaman, ibinigay sila ng Diyos sa isang hamak na pag-iisip ..." (Talata 28)

Ang poot ng Diyos ay tinukoy dito bilang pagsuko o pagsuko sa kanila ng Diyos. Binibigyan ng Diyos ang mga tao ng kalayaan na humiwalay sa Kanyang sarili. Sa pahina 9 sa kanyang aklat, *The Loving Wrath of God*, isinulat ni Gary Hullquist:

“Nang magsalita sina Miriam at Aaron laban kay Moises, ‘**ang galit ng Panginoon** ay nag-alab laban sa kanila; at **Siya ay umalis**. At ang ulap ay **umalis** sa tabernakulo; at, narito, si Miriam ay naging ketongin.’ [Tingnan sa Mga Bilang 12]. Ang mga paraan ng Diyos ay talagang iba sa atin. Kapag ang

ating galit ay nag-alab laban sa isang tao tayo ay gumagalaw **patungo** sa kanila, upang atakihin, upang magwasak! Ngunit ang Diyos ay **lumalayo**. Aalis Siya.”

Kung minsan, lumilitaw na ang poot ng Diyos ang direktang dahilan ng pagpatay o panakit sa isang tao. Sa Oseas 13:11 sinabi ng Diyos sa Israel: “Binigyan kita ng hari sa Aking galit at inalis Ko siya sa Aking poot.” Tiyak na lumilitaw na direktang pinatay ng Diyos si Haring Saul sa Kanyang galit, ngunit tingnan natin ang mga talata 9 at 10, kasama ng talata 11:

*“O Israel, **nilipol mo ang iyong sarili**; ngunit nasa Akin [ang Diyos] ang iyong tulong. Ako ay magiging iyong Hari: saan naroon ang iba na makapagliligtas sa iyo sa lahat ng iyong mga lungsod? at ang iyong mga hukom na iyong sinabi, ‘Bigyan Mo ako ng isang hari at mga prinsipe’? **Binigyan kita ng hari sa Aking galit, at inalis Ko siya sa Aking poot.**” (Oseas 13:9-11)*

Ang poot at galit ng Diyos ay konektado sa *pagsira* ng Israel sa *kanilang sarili* sa pamamagitan ng paghiling ng isang makalupang hari. Ang “galit” ng Diyos ay tumugon sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng kanilang makasariling ninanais. Ngunit malalaman ba natin kung ano ang ibig sabihin ng Diyos sa pagsasabing “inalis” Niya ang kanilang hari sa Kanyang poot? Oo.

*“Sa gayo’y namatay si Saul dahil sa kaniyang pagsalangsang na kaniyang ginawa laban sa Panginoon, sa makatuwid baga’y laban sa salita ng Panginoon, na hindi niya iningatan, at dahil din sa paghingi ng payo sa isa na may masamang espiritu [isang espiritista], upang siyasatin; At hindi nagtanong sa Panginoon: kaya’t **pinatay Niya [ng Diyos] siya**, at inilipat ang kaharian kay David na anak ni Jesse.” (1 Cronica 10:13, 14)*

Ah ha! Ang pag-alis kay Saul sa galit ay nangangahulugan na direktang pinatay Siya ng Diyos! Mabuti, hindi ganoon kabilis. Paano eksaktong namatay si Saul? Basahin natin ang mga bersikulo 3-6:

“At lumaki ang pagbabaka laban kay Saul, at natamaan siya ng mga mamamana, at siya’y nasugatan sa mga mamamana. Nang magkagayo’y sinabi ni Saul sa kaniyang tagadala ng sandata, Bunutin mo ang iyong tabak, at saktan mo ako niyaon; baka dumating itong mga hindi tuli at abusuhin ako. Ngunit ayaw ng kanyang tagapagdala ng sandata; sapagka’t siya’y labis na natakot.

Sa gayo'y kumuha si Saul ng isang tabak, at ibinagsak niyaon. At nang makita ng kaniyang tagadala ng sandata na si Saul ay patay, siya'y nahulog din sa tabak, at namatay. Kaya namatay si Saul, at ang kanyang tatlong anak, at ang buong sambahayan niya ay namatay na magkakasama.” (1 Cronica 10:3-6)

Paano natin ipagkakasundo itong maliwanag na kontradiksyon? Ang Diyos ay “pinatay” at “kinuha” si Saul sa pamamagitan ng paggalang sa kanyang malayang pagpili at hindi pagpigil sa kanya sa pagpapakamatay.

Narito ang isa pang halimbawa:

*“At ang halo-halong karamihan na nasa gitna nila ay nahulog sa pagnanasa: at ang mga anak ni Israel naman ay muling umiyak, at nagsabi, Sinong magbibigay sa atin ng karne na makakain? ... Nang magkagayo'y narinig ni Moises na umiiyak ang bayan sa kanilang mga angkan, bawa't tao sa pintuan ng kaniyang tolda: at **ang galit ng Panginoon ay nagningas na mainam**; Si Moises din ay nagalit ... At may lumabas na hangin mula sa Panginoon, at nagdala ng mga pugo mula sa dagat, at ibinagsak ang mga yaon sa tabi ng kampamento ... At ang bayan ay tumindig sa buong araw na yaon, at sa buong gabing yaon, at sa buong araw na sumunod na araw, at pinisan nila ang mga pugo ... At samantalang ang laman ay nasa pagitan pa ng kanilang mga ngipin, bago ito ngumunguya, **ang poot ng Panginoon ay nagningas laban sa bayan**, at sinaktan ng Panginoon ang bayan ng isang napakalaking salot.” (Bilang 11:4, 10, 31–33)*

Tatalakayin natin ang bahaging "smote" sa isang segundo, ngunit dito muli nating nakikita ang galit at poot ng Diyos na kumikilos. Pakitandaan na ang galit ng Diyos ay muling ipinahayag ng Diyos na nagbibigay sa kanila ng eksakto kung ano ang gusto nila - karne na makakain. Pansinin kung paano binanggit ng Salmista ang pangyayaring ito:

“Siya'y nagpahihip ng hanging silanganan sa langit: at sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan ay dinala Niya ang hanging timugan. Pinaulanan din Niya sila ng laman na parang alabok, at mga ibong may balahibo na parang buhangin sa dagat: At ibinagsak Niya sa gitna ng kanilang kampamento, sa palibot ng kanilang mga tahanan. Sa gayo'y nagsikain sila, at nangabusog:

sapagka't ibinigay Niya sa kanila ang kanilang sariling nasa." (Awit 78:26-29)

Ngunit ano ang ibig sabihin ni Moises sa pagsasabi na “hinampas ng PANGINOON ang mga tao ng isang napakalaking salot”? Sa buong Banal na Kasulatan mababasa natin ang mga kakaibang pahayag tulad ng pagpapatigas ng mga puso ng Diyos (Exodo 7:3), pagpapadala ng masasamang espiritu (Mga Hukom 9:23; 1 Samuel 16:14), pagsira ng mga buhay (Genesis 6:7; 1 Corinto 3:17) at pagpapadala malakas na maling akala (2 Tesalonica 2:11). Ang lahat ng ito ay idyomatikong Hebreo na pagpapahayag kung saan ang Diyos ay sinasabing "gawin" kung saan ay atubiling "pinahintulutan" Niyang gawin. Ang **paghampas** sa mga tao ng isang salot ay dapat unawain bilang **ang proteksiyon na presensya ng Diyos na inaalís**, na **likas na nagpapahintulot** sa mga salot at sakit na pumasok. Ang salot ay dumating bilang direktang resulta ng kanilang pagkain ng mga pugo.

Bumabalik ito sa Awit 7:11 na nabasa natin kanina na nagsasabing, “Ang Diyos ay nagagalit sa masasama araw-araw.” Ang “galit” ba na ito na ipinahayag ng Diyos ay atubiling ibigay sa kanila ang kanilang ninanais, sa gayo’y sinisira ang kanilang sarili? Oo, sinasabi ng mga bersikulo 14-16:

“Tingnan mo ang nagdadalang-tao ng kasamaan, na nag-iisip ng mapanirang mga plano, at nagsilang ng nakapipinsalang kasinungalingan - siya ay naghuhukay ng hukay at pagkatapos ay nahulog sa hukay na kanyang ginawa. Nagiging biktima siya ng sarili niyang mapanirang mga plano at ang karahasan na inilaan niya para sa iba ay nahuhulog sa kanyang sariling ulo.” (New English Translation)

Dito natin makikita muli na ang Diyos ay laging pinararangalan ang malayang pagpapasya. Sa katunayan, sa talatang 17 ay tinutumbasan ito ng may-akda sa “katarungan” ng Diyos – “Pasasalamat ko ang Panginoon para sa *Kanyang katarungan*; aawit ako ng mga papuri sa Panginoong Diyos!” Nakikita mo ba na, kung papatayin ng Diyos ang mga taong pumipili ng mga bagay sa labas ng Kanyang kalooban, Siya ay magiging isang Diyos na ang pamahalaan ay nakabatay sa puwersa at gumagawa ng salungat sa kalayaan sa pagpili?

Ngayon na mas naiintindihan na natin ang tungkol sa kung ano ang katarungan at poot ng Diyos, maaari nating tapusin na ang Diyos ay hindi ang Isa na direktang pumatay sa makasalanan. Ngunit kung si Kristo ay hindi dumating upang iligtas tayo mula sa pagpatay sa atin ng Diyos, ano ang ipinarito ni Kristo upang tayo ay iligtas?

Dumating si Jesus upang Iligtas Tayo

*"At siya'y manganganak ng isang lalake, at tatawagin mo ang kaniyang pangalang JESUS: sapagka't **iligtas Niya ang Kaniyang bayan sa kanilang mga kasalanan.**" (Mateo 1:21)*

Dumating si Hesus para iligtas tayo sa ating mga kasalanan! Bakit?

*"Ngunit ang bawat isa sa atin ay natutukso kapag siya ay hinihila ng kanyang sariling mga pagnanasa at naaakit. Pagkatapos, kapag ang pagnanasa ay naglihi, ito ay nagsilang ng kasalanan; at **ang kasalanan, kapag ito ay husto na, ay nagdudulot ng kamatayan.**" (Santiago 1:14, 15)*

Si Hesus ay dumating upang iligtas tayo mula sa ating mga kasalanan sapagkat ito ay kasalanan na nagdudulot ng kamatayan. Si Jesus ay hindi dumating upang iligtas tayo mula sa Diyos na pumatay sa atin, Siya ay dumating upang iligtas tayo mula sa kasalanan na pumatay sa atin. Inilabas ni Pablo ang katotohanang ito nang sabihin niya:

*"Sapagkat **ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan**, ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan kay Cristo Jesus na ating Panginoon."* (Roma 6:23)

Karamihan sa mga tao ay nagbabasa ng talatang ito na iniisip na babayaran tayo ng Diyos ng kamatayan, ngunit hindi ito sinasabi. Sinasabi nito na binabayaran tayo ng kasalanan ng kamatayan. Hindi tayo mababayaran ng Diyos ng kamatayan dahil walang kamatayan sa Diyos; tanging buhay (Kawikaan 12:28), tulad ng hindi mababayaran ng ating amo kung wala silang pera. Sabi ni Paul:

*“Ang naghahasik para sa kaluguran ng kaniyang laman, **mula sa laman ay aani ng kapahamakan**; ngunit ang naghahasik para sa kaluguran ng Espiritu, mula sa Espiritu ay aani ng buhay na walang hanggan.”* (Galacia 6:8)

Inaani natin ang kapahamakan “mula sa laman” dahil ito ay kasalanan na natural na nagreresulta sa kamatayan ng makasalanan. Nagpasya ang Diyos kung aling mga gawain ang makasalanan batay sa kung ang mga ito ay magbubunga o hindi ng masasakit na resulta. Ang Kanyang mga Batas ay hindi arbitraryo ngunit lubos na makatwiran. Sabi ni Juan, “ang kasalanan ay ang pagsuway sa Kautusan” (1 Juan 3:4) at ang KASALANAN ang “nagdudulot ng kamatayan”, hindi ang Tagapagbigay-Kautusan.

Itinuturo ng parusa na pagtanaw ng Kautusan ng Diyos na ang kasalanan ay hindi ang likas na nakakapinsala sa iyo, sa halip ay nagkakaroon ka ng problema sa Tagapagbigay-Kautusan na gagamit ng Kanyang kapangyarihan upang parusahan at saktan ka, at kung hindi Niya ginawa, kung gayon maaari kang mabuhay magpakailanman sa kasalanan dahil hindi kasalanan ang tunay na nakakasakit sa iyo. Sa madaling salita, hindi kasalanan ang problema, ang problema ay ang saloobin ng Diyos sa makasalanan, at kahit na mahal Niya ang makasalanan, kailangan pa rin Niyang parusahan, patayin o pahirapan pa ang makasalanan. Kaya ang dahilan kung bakit dumating at namatay si Kristo ay upang baguhin ang isip ng Diyos sa atin. Ito ang kasinungalingan ng parusa-legal na pagtanaw. Tingnan ang talatang ito sa aklat ng Genesis:

*“Ngunit sa puno ng pagkakilala ng mabuti at masama ay huwag kang kakain, sapagkat sa araw na kumain ka niyaon ay **tiyak na mamamatay ka.**”* (Genesis 2:17)

Kaya narito ang aking tanong: Ito ba ay isang banta mula sa Diyos o isang babala?

- **Banta** - "Sa araw na kumain ka nito ay papatayin kita."
- **Babala** - "Sa araw na kumain ka nito natural kang mamamatay dahil inalis mo ang pagkakasaksak mo sa Akin - ang iyong tanging pinagmumulan ng buhay."

Kung ikaw at ako ay sumasakay sa isang eroplano sa 35,000 talampakan sa himpapawid at sasabihin mo, "Kung tumalon ka sa eroplanong ito nang walang parasyut, tiyak na mamamatay ka", nagbabanta ka ba na papatayin mo ako o binabalaan mo ako sa mga natural na kahihinatnan? Sigurado ako na ito ay isang taos-pusong babala. Ngunit paano kung may magsinungaling sa akin at kumbinsihin ako na hindi ako mamamatay sa pagkahulog, ngunit ikaw ang papatay sa akin kapag lumapag ako? Mas matatakot ako sa iyo, kaysa mahulog.

"At nang makita ng babae na ang punong kahoy ay mainam na kainin, at nakalulugod sa mga mata, at isang punong kahoy na naibigan upang makapagparunong, ay kumuha siya ng bunga niyaon, at kumain, at binigyan din niya ang asawang kasama niya; at kumain na nga siya. At ang mga mata nilang dalawa ay nabuksan, at kanilang nalaman na sila ay hubad; at sila'y nagtahi ng mga dahon ng igos, at ginawa nilang mga tapis. At narinig nila ang tinig ng Panginoong Dios na lumalakad sa halamanan sa kalamigan ng araw: at nagtago si Adam at ang kaniyang asawa sa presensya ng Panginoong Dios sa gitna ng mga punong kahoy sa halamanan. At tinawag ng Panginoong Dios si Adam, at sinabi sa kaniya, Nasaan ka? At kaniyang sinabi, Narinig ko ang iyong tinig sa halamanan, at ako'y natakot, sapagka't ako'y hubad; at nagtago ako." (Genesis 3:6-10)

Sina Adan at Eba ay tumugon sa takot dahil inakala nilang darating ang Diyos upang bayaran sila ng kanilang kabayaran sa kasalanan - kamatayan. Sa kanilang mga isipan, hindi kasalanan ang problema - ang Diyos! Ang kanilang

baluktot na pananaw sa katangian ng Diyos, na dulot ng kasalanan, ay nagbago ng Kanyang babala sa isang banta sa KANILANG isipan.

*“Narito, ang kamay ng Panginoon ay hindi umikli, na hindi makapagligtas; ni mabigat man ang Kaniyang tainga, na hindi makarinig: Nguni't **ang inyong mga kasamaan ang naghiwalay sa inyo at sa inyong Dios, at ang inyong mga kasalanan ay ikinubli ang Kaniyang mukha sa inyo, na hindi Niya dininig. Sapagka't ang inyong mga kamay ay nadumhan ng dugo, at ang inyong mga daliri sa kasamaan; ang iyong mga labi ay nagsalita ng mga kasinungalingan, ang iyong dila ay bumubulong ng kalikuan.**” (Isaias 59:1-3)*

Hindi sinasabi ni Isaias na ang Diyos ay labis na nasusuklam sa iyo na Siya ay tumatalikod at tinatakpan ang Kanyang mga tainga mula sa iyong mga daing. Sinasabi niya na ang ating mga kasalanan ay nagtago, o nagkulimlim, ng maawaing mukha ng Diyos mula sa atin. Ang Diyos ay naroroon nang bukas ang mga bisig, ngunit ang kasalanan ay nilililang tayo na isipin na ang Diyos ay laban sa atin at hindi makikinig sa atin maliban kung ang Kanyang poot at katarungan ay legal na nasiyahan.

Totoo na ang kasalanan ay nakakasakit sa Diyos, ngunit dahil lamang sa nakakapinsala ito sa makasalanang mahal Niya.

Ang kasalanan ay ang paglabag sa Kautusan

“Papatayin ng kasamaan ang masama”
(Awit 34:21)

Ang kasalanan (hindi ang Diyos) ang nagdudulot ng kamatayan

Sinabi ni Isaias na “ang iyong mga kamay ay nadungisan ng dugo” dahil mali

ang ating paniniwala na ang Diyos ay kailangang mapayapa ng mga sakripisyo ng dugo upang tayo ay mapatawad. Ito ay kung gaano kalayo tayo nalinlang ng kasalanan, at ang ating “mga labi ay nagpahayag ng mga kasinungalingan” sa pagsasabing, “Ang Diyos ay hindi handa o kayang patawarin ang kasalanan nang hindi muna nangangailangan ng kasiyahan para dito.” Ngunit ano ang sinasabi ng Kasulatan?

“Hain at handog ay hindi Mo ninais; Aking mga tainga Iyong binuksan. Ang handog na sinusunog at ang handog para sa kasalanan ay hindi mo hiniling.”
(Awit 40:6)

Sina Adan at Eva ay tumugon sa takot dahil hindi nila lubos na kilala ang Diyos. Ito ang dahilan kung bakit naparito si Jesus sa lupa. Siya ay naparito upang ihayag ang tunay na katangian ng Kanyang Ama, at sa paggawa nito, masisira Niya ang salamangka ng kasalanan na nanlilinlang sa atin at mahikayat tayong magtiwala. Noong gabi bago Siya namatay, nanalangin si Jesus ng mga salitang ito sa Kanyang Ama:

“Niluwalhati kita sa lupa: natapos ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin na gawin.” (Juan 17:4)

Natapos na ni Jesus ang gawaing ibinigay ng Kanyang Ama na gawin sa gabi bago ang Kanyang kamatayan! Ang gawaing iyon ay para luwalhatiin ang Kanyang Ama. Sa buong buhay Niya sa katawang-tao, inihayag ni Jesus ang tunay na katangian ng Kanyang Ama. Ni minsan ay hindi Niya hinatulan o pinatay ang sinuman. Pinagaling at binalik sa mabuting kalagayan lamang ang

---

Si Jesus ay palaging kumikilos na maka-Diyos, at ang Kanyang Ama ay palaging kumikilos tulad ni Kristo. Kung sakaling mag-isip tayo tungkol sa tunay na katangian ng Diyos at sa paraan ng Kanyang pakitungo sa mga makasalanan, ang kailangan lang nating gawin ay tingnan ang buhay ni Jesus!

---

mga may sakit, sa pisikal at mental. Sinabi Niya kay Felipe, “Kung nakita mo Ako, nakita mo na ang Ama” (Juan 14:9).

Ngunit paano naman ang mga salita ni Jesus nang sabihin Niya tungkol sa Kanyang sarili:

“... ang Anak ng Tao ay naparito hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at upang **ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami.**” (Mateo 20:28)

Narito kung paano tinukoy ni Albert Barnes ang "pantubos" sa kanyang komentaryo:

“Ang kahulugan ay, na siya ay namatay sa lugar ng mga makasalanan, at na ang Diyos ay handang tanggapin ang mga pasakit ng kanyang kamatayan sa lugar ng walang hanggang pagdurusa ng mga tinubos. Ang mga dahilan kung bakit kailangan ang naturang pantubos ay:

1. na ipinahayag ng Diyos na ang makasalanan ay mamamatay; iyon ay, na siya ay parusahan, o ipakita ang kanyang galit, sa lahat ng kasalanan.
2. na ang lahat ng tao ay nagkasala, at, kung ang katarungan ay tatahakin ng regular na landas nito, lahat ay dapat mapahamak.” (*Mga Tala ni Barnes sa Bibliya*)

Hindi lamang si Barnes ay nagtataglay ng maling pananaw sa kung paano pinangangasiwaan ng Diyos ang hustisya, kundi pati na rin ang maling pananaw sa pagbabayad ng isang pantubos. Hindi ba't ang mga kidnapper ang humihingi ng ransom para mapalaya ang kanilang mga bihag? Sino ang nagpapabihag sa atin at humihingi ng pantubos? Diyos o si Satanas? Ayon kay Barnes, ibinayad ni Kristo ang pantubos sa Diyos na “handang tanggapin ang mga pasakit ng kanyang kamatayan sa lugar ng walang hanggang pagdurusa ng mga tinubos.”

Gayunman, sinasabi ng aklat ng Hebreo na “sa pamamagitan ng Kaniyang [Jesus] kamatayan ay maaari Niyang lipulin ang may hawak ng kapangyarihan ng kamatayan, samakatuwid nga, **ang diyablo**; At **iligtas sila na sa pamamagitan ng takot sa kamatayan ay napasailalim sa pagkaalipin sa buong buhay nila**” (Hebreo 2:14,15, *Berean Study Bible*). Tandaan dito na

hindi sinisira ni Jesus ang mga gawa ng diyablo sa pamamagitan ng pagpatay sa kanya, ngunit "sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan." Ang pagdaig sa kasamaan sa pamamagitan ng kabutihan ay kung paano isinasagawa ng Diyos ang Kanyang paghihiganti (Roma 12:14-21).

Sumulat si Juan:

"... Dahil dito ay nahayag ang Anak ng Diyos, upang Kanyang wasakin ang mga gawa ng diyablo" (1 Juan 3:8)

Dumating si Jesus upang palayain tayo mula sa ating kidnapper - ang siyang humahawak sa atin sa pagkaalipin ng mga kasinungalingan tungkol sa Diyos at mula sa ating sariling makasarili (makasalanang) kalikasan. Kaya, sa krus, si Hesus ay sumigaw: "Natapos na!" (Juan 19:30).

Tandaan, si Satanas ang ating manunumbat na tagapag-akusa. Sa kamatayan ni Jesus, "tinanggal Niya ang mga paratang na humahatol sa atin", kaya't "inalisan ng sandata ang *mga pinuno at mga awtoridad* at inilagay sila sa hayagang kahihiyang, sa pamamagitan ng pagtatagumpay sa *kanila*" (Colosas 2:14,15). Hindi inalisan ng sandata ni Jesus ang Diyos, pinawalan Niya ng sandata "ang mga pinuno at mga awtoridad ng madilim na mundong ito at ang mga puwersang espirituwal ng kasamaan sa mga makalangit na kaharian" (Efeso 6:12).

Ang tunay na pagkatao ng Diyos ay pinadilim ng mga kasinungalingan ni Satanas, gayunpaman, "Ang Diyos, na nag-utos sa liwanag na sumikat mula sa kadiliman, ay nagningning sa aming mga puso, **upang magbigay ng liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Kristo**" (2 Corinto 4:6).

Ano ang magagawa ng kaalamang iyon sa pag-alam sa tunay na katangian ng Diyos?

*"Nang magkagayo'y sinabi ni Hesus sa mga Judiong nagsisampalataya sa Kanya, Kung kayo'y mananatili sa Aking salita, kayo nga'y tunay na mga alagad Ko; At malalaman ninyo ang katotohanan, at **ang katotohanan ay magpapalaya sa inyo.**"* (Juan 8:31, 32)

Sinabi ni Pablo na “ang batas ng kasalanan” ang nagpabihag sa atin:

*“Ngunit nakikita ko ang ibang batas sa aking mga sangkap [katawan], na nakikipagdigma laban sa batas ng aking pag-iisip, at **dinadala ako sa pagkabihag sa batas ng kasalanan** na nasa aking mga sangkap [katawan].” (Roma 7:23)*

Sa pagbibigay sa atin ng tunay na pagkaunawa sa katangian ng Diyos, ililigtas tayo ni Hesus mula sa “kautusan ng kasalanan at kamatayan.”

*“Sapagka't ang kautusan ng Espiritu ng buhay kay Cristo Jesus ay **pinalaya ako sa kautusan ng kasalanan at kamatayan.**” (Roma 8:2)*

Ngunit paano pinatay ng kasalanan si Hesus kung hindi kailanman nagkasala si Hesus? Ang sagot ay matatagpuan sa isang napakakilalang Mesyanikong hula na, sa kasamaang-palad, ay lubos ding hindi nauunawaan.

Sinaktan ng Diyos

Ang Isaias kabanata 53 ay isang hula tungkol sa Mesiyas na isinulat 700 taon bago dumating si Hesus bilang isang sanggol sa Bethlehem. Tingnan natin ang ilang mga talata na nagdulot ng labis na kalituhan:

*“Tunay na dinala niya ang ating mga kalungkutan, at dinala ang ating mga kalumbayan: **gayon ma'y itinuring natin siyang hinampas, sinaktan ng Diyos, at dinalamhati.**” (Isaias 53:4)*

Ang mabilis na pagbabasa nito ay humahantong sa atin sa pag-iisip na si Hesus ay sinaktan (pinatay) ng Diyos. Pansinin kung paano ito ipinaliwanag ng kilalang pastor na si John MacArthur:

“Ang reyalidad ng pagkamatay ni Kristo bilang kahalili, kapalit na kamatayan para sa atin ay ang puso ng ebanghelyo ayon sa Diyos—ang pangunahing tema ng Isaias 53. **Gayunpaman, dapat nating tandaan na ang kasalanan ay hindi pumatay kay Jesus; ginawa ng Diyos.** Ang kamatayan ng naghihirap na alipin ay walang iba kundi isang parusang ibinibigay ng Diyos para sa mga kasalananang nagawa ng iba. Iyan ang ibig nating sabihin kapag binabanggit natin ang parusa kapalit na pagbabayad-sala ... **Siya [Diyos] ay lubusang nagbigay ng hustisya at inalis ang ating kasalanan magpakailanman sa pamamagitan ng kamatayan ng kanyang Anak.** Walang paraan upang iwasan ang katotohanan na ang doktrina ng pagpapalit ng parusa ay malinaw na pinagtibay sa malinaw na mensahe ng Isaias 53. (John MacArthur, *The Gospel According to God, crossway.org*)

Una, tingnan natin ang pahayag ni MacArthur na “hindi pumatay kay Hesus ang kasalanan; Ginawa ng Diyos” ayon sa natutunan natin sa nakaraang kabanata, pagkatapos ay makikita natin kung totoo “na ang doktrina ng pagpapalit ng parusa ay malinaw na pinagtibay sa malinaw na mensahe ng Isaias 53.”

Habang tinitingnan natin ang Isaias 53 nang mas malapitan, tingnan natin ang talata 4 sa *New American Standard Bible*:

*"Gayunpaman, ang ating mga karamdaman ang Kanyang dinala, At ang ating mga pasakit ang Kanyang dinala; **Gayon ma'y ipinapalagay natin na Siya ay pinahirapan, sinaktan ng Diyos, at pinahiya.**" (Isaias 53:4)*

Hindi hinuhulaan ni Isaias na sasaktan ng Diyos ang Kanyang Anak sa halip na patayin ang makasalanan. Sinasabi nito na *iisipin* natin, *malalaman*, o *ipagpalagay* na Siya ay sinaktan (sinaktan/pinatay) ng Diyos, tulad ng inakala nina Adan at Eva na ang Diyos ay darating upang isagawa ang utos ng kamatayan sa kanila. Sa pamamagitan ni Adan, minana nating lahat ang baluktot na pag-iisip dahil sa ating makasalananang kalikasan. Mula nang maisip ang kasalanan sa tao, inisip na natin ang Diyos bilang isang diyos na nagpaparusa. Ipinagpalagay ng mga Israelita noong unang panahon na ang

Diyos ay “isang lalaking mandirigma” (Exodo 15:3) sa katulad na paraan kung paano sila mga lalaking mandirigma. Ngunit ang mga daan ng Diyos ay hindi katulad ng ating mga paraan (Isaias 55:8).

Hindi rin nila naintindihan ang dahilan kung bakit itinatag ng Diyos ang sistema ng pag-aalay at nagsimulang maniwala na ang Diyos ay kailangang paginhawahin sa pamamagitan ng mga paghahain ng dugo tulad ng mga paganong diyos ng nakapalibot na mga bansa. Ngunit ang katotohanan ay natanto sa bersikulo 5 ng Isaias 53 kung saan sinasabi nito:

*“Nguni’t Siya ay nasugatan **dahil** sa ating mga pagsalangsang, Siya ay nabugbog **dahil** sa ating mga kasamaan: ang parusa ng ating kapayapaan ay nasa Kaniya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling tayo.”* (Isaias 53:5)

Ang salitang “para” ay dahilan upang maniwala ang marami na si Jesus ay namamatay “para” sa atin upang bayaran ang parusang kamatayan na diumano ay hinihingi ng Diyos. Gayunpaman, ang salitang Hebreo na isinaling “para sa” ay מִן (*min*) na nagsasaad ng “mula sa” o “galing sa.” Samakatuwid, Siya ay nasugatan “mula sa” o “galing sa” ating mga paglabag. Ang isa pang paraan para basahin ito ay “Siya ay nasugatan **SA PAMAMAGITAN** ng ating mga pagsalangsang”; “Siya ay nabugbog **SA PAMAMAGITAN** ng ating mga kasamaan” at hindi ng Diyos.

*“Tayong lahat ay naligaw na parang mga tupa, bawa’t isa sa kaniyang sariling lakad ay lumiko, **at pinatagpo ni Jehova sa Kanya, ang parusa sa ating lahat.**”* (Isaias 53:6, *Young’s Literal Translation*)

Sa ating pagkabalag, natural nating binabasa ang mga tekstong ito bilang galit ng Diyos sa atin, ngunit sa halip na parusahan tayo, inilalagay Niya ang parusang iyon sa Kanyang Anak. O, gaya ng sinabi ni MacArthur, “Ang kamatayan [ni Hesus] ay *isang parusang ibinibigay* ng Diyos para sa mga kasalanang nagawa ng iba.” Kung totoo ito, dapat nating purihin ang mga pinunong Hudyo at mga sundalong Romano sa simpleng pagtupad sa mga utos ng Diyos. Gayunpaman, paano kung basahin natin ito sa ibang paraan? Nakikita mo ba na ang parusang ipinataw kay Kristo ay “aming parusa” sa diwa na KAMI ang nagpaparusa sa Kanya? Ang isa pang paraan ng pagsasalin nito ay ang,

“Ang Panginoon ay hayaan ang **lahat** ng ating kaparusahan na dumating sa Kanya.”

Si Pedro, na tumutukoy sa Isaias 53:5, ay nagsabi na si Jesus ay “Pinasan Niya ang ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno, upang tayo, na namatay sa mga kasalanan, ay mabuhay sa katuwiran—sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling kayo” (1 Pedro 2: 24). Paano pinasan ni Hesus ang ating mga kasalanan? Narito kung paano ito ipinapaliwanag ng *gotquestions.com*:

“Ang doktrina ng kapalit na pagbabayad-sala ay nagtuturo na si Kristo ay nagdusa bilang kapalit, bilang kahalili para sa makasalanan, at ang Kanyang mga pagdurusa ay kabayaran (iyon ay, ang Kanyang mga pagdurusa ay may pagbabago) ... Habang si Hesus ay nakabitin sa krus, nakabitin sa pagitan ng lupa at langit, ang ang mga kasalanan ng sanlibutan ay inilagay sa Kanya (1 Pedro 2:24). Dinala ng perpektong Anak ng Tao ang ating kasalanan ... Kaya, **humalili si Hesus sa ating lugar sa hudisyal na paraan, pinasan ang kaparusahan ng kasalanan at namatay bilang kahalili natin ...** Sinasabi ng Kautusan ng Diyos, ‘Ikaw ay nagkasala ng kasalanan laban sa isang banal na Diyos. Hinihingi ng hustisya ang iyong buhay.’ Sumagot si Hesus, ‘Kunin mo ang Aking buhay sa halip.’”

Ayon sa artikulong ito, ang pagpapasan ni Hesus ng ating mga kasalanan ay nangangahulugan na inilagay ng Diyos ang lahat ng ating kasalanan at pagkakasala sa Kanyang inosenteng Anak at, dahil ang Kanyang “katarungan ay humihingi ng iyong buhay”, kinuha ng Diyos ang buhay ni Hesus sa halip na sa atin.

Gayunpaman, nakita natin na hindi ito ang paraan kung paano isinasagawa ng Diyos ang Kanyang katarungan. Si Hesus na nagdadala ng ating mga kasalanan ay nangangahulugang:

1. Sa buong buhay Niya sa lupa, dinala ni Hesus ang ating makasalanang kalikasan – dahil isinugo ng Diyos ang “Kanyang sariling Anak na kawangis ng makasalanang laman” (Roma 8:3). Ngunit hawakan ang isiping iyon, babalikan natin ito mamaya.

2. Pinasan ni Hesus ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng pagpapahintulot sa atin na parusahan Siya, na ipinakita sa atin ang pagkapoot sa ating mga puso sa Kanya at sa Kanyang Ama, na Kanyang kinakatawan.

Tumutok tayo sa punto numero 2 sa ngayon. Sinasabi sa atin ni Pablo na “ang makalaman na pag-iisip ay poot (kagalitan) sa Diyos” (Roma 8:7) at dinala ni

---

Ang pagiging tagapamagitan
ni Kristo sa Diyos at ng
makasalanang tao ay hindi
nangangahulugang sinisikap
ni Kristo at ng tao na
tanggapin tayo ng Diyos,
ngunit si Kristo at ang
Kanyang Ama ay
nagsusumamo na tanggapin
natin Sila!

Kristo ang makasalanang pagkapoot na iyon (poot); sapagka't noong tayo ay “nagiinsulto sa Kanya, hindi Siya gumanti; nang Siya ay magdusa, hindi Siya nagbabanta” (1 Pedro 2:23). Sa halip, sumigaw Siya, “Ama, patawarin mo sila, sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa” (Lucas 23:34).

Kaya, sa halip na si Kristo ay dinurog ng galit ng Diyos laban sa atin, si Kristo ay dinurog ng ating galit laban sa Kanya - hindi lamang ang galit ng mga Hudyo o ng mga Romano, kundi mula sa buong sangkatauhan!

Tandaan, si Adan at Eva tumakbo at nagtago nang kanilang narinig “ang tinig ng Diyos naglalakad sa malamig na adlaw” (Genesis 3:8). Intresado kung unsa kining “tingog” sa Dios nga nagalakaw. Sa karaang Aramaikanhong paghubad nag-
ingon kini mao, “ang Polong sa Dios.” Si Juan nagsulti kanato:

“Nang pasimula Siya ang Verbo, at ang Verbo ay sumasa Dios, at ang Verbo ay Dios. Ito rin nang pasimula’y sumasa Dios. Ang lahat ng mga bagay ay ginawa sa pamamagitan Niya; at alin man sa lahat ng ginawa ay hindi ginawa kung wala Siya. At nagkatawang-tao ang Verbo, at tumahan sa gitna natin (at nakita namin ang Kaniyang kaluwalhatian, kaluwalhatian gaya ng sa bugtong ng Ama), na puspos ng biyaya at katotohanan.” (Juan 1:1-3, 14)

Sa aklat ng Apocalipsis, si Juan ay nakakita sa ikalawang pagdating ni Kristo nagsabi, “ang Kanyang pangalan ay tawagin ang Kanyang pangalan ay tinawag na Salita ng Diyos” (Apocalipsis 19:13). Si Juan ay hindi direktang nagsasabi sa atin na "ang Tinig ng Diyos" o "ang Salita ng Diyos" na lumalakad sa Halamanan ng Eden ay ang Anak ng Diyos; sapagkat Siya ang tanging Tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng makasalanang sangkatauhan. (1 Timoteo 2:5).

Bilang isang dahilan kung bakit niya kinain ang ipinagbabawal na prutas, sinabi ni Adan kay Kristo, “Ang babae na Iyong ibinigay upang makasama ko, siya ang nagbigay sa akin ng bunga ng puno, at ako ay kumain” (Genesis 3:12). Hindi lamang niya inililipat ang sisi sa kanyang asawa, kundi inilalagay din niya ang sisi sa Anak ng Diyos. Sa pamamagitan ng pagkondena sa Anak ng Diyos, nangatuwiran si Adan na ang sisihin ay maaaring ilipat at ang iba ay maaaring magbayad ng utang na pinaniniwalaan niyang hinihingi ng Diyos. Samakatuwid, si Adan, sa kanyang maling kalagayan ng pag-iisip, ang nagpasimula ng konsepto ng pagpapalit ng parusa, kaya si Kristo ay naging “ang Korderong pinaslang mula sa pagkakatatag ng sanlibutan” (Apocalipsis 13:8).

Ang walang hanggang Ebanghelyo ay "Ang Diyos ay pag-ibig" (1 Juan 4:8) at HINDI Niya hinatulan ang sinuman. Siya ay palaging matiisin at mabait at hindi nag-iingat ng mga kamalian (1 Corinto 13:4,5, *New International Version*). “Ang Kanyang awa ay magpakailanman” (Awit 118:2). Ang lahat ng sangkatauhan ay kailangang gawin sa simula ay magtiwala lamang sa Kanya at tanggapin ang Kanyang LIBRENG kapatawaran.

Ang sakit ng kasalanan, gayunpaman, ay nabaluktot ang ating pang-unawa sa Diyos. Sa pamamagitan ng kasalanan, ang sangkatauhan ay hindi nagtiwala sa Diyos, na naniniwalang hindi Niya tayo handang patawarin maliban kung ang ilang uri ng sakripisyo o pagbabayad ay ibinigay. Tayo, tulad ni Cain, ay madalas na inuulit ang kasinungalingan na "Ang aking kasalanan ay napakalaki para sa akin upang mapatawad" (Genesis 4:13, *Brenton's Septuagint/margin ng King James Version*). Nilinlang tayo ni Satanas na isipin na ang Diyos ang laban sa atin, ngunit si Kristo ay dumating upang iligtas tayo mula sa ating makasalanang pag-iisip na laban sa Diyos. Ngunit para magawa ito, kailangan munang palakihin ni Kristo ang ating kasalanan.

Namatay si Kristo “upang Tapusin ang mga Kasalanan”

Sa ika-9 na kabanata ng Daniel, mababasa natin ang isang propesiya tungkol sa unang pagdating ng Mesiyas (Jesus):

*“Pitumpung sanlinggo ang ipinasiya sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang tapusin ang pagsalangsang, **upang wakasan ang mga kasalanan**, at gumawa ng pagkakasundo para sa kasamaan, at magdala ng walang hanggang katuwiran, at upang tatakan ang pangitain at hula, at upang pahiran ang Kabanal-banalan.”* (Daniel 9:24)

Ang ilang mga komentarista ay naniniwala na si Gabriel ay nagsasabi kay Daniel na ang kanyang mga tao (ang mga Hudyo) ay mas mahusay na nahubog bago dumating ang Mesiyas, at sa gayon sila ay may isang tiyak na inilaan na oras upang tapusin ang paglabag at upang tapusin ang kanilang pagkakasala. Ang ganitong uri ng pagtuturo ay nagtataguyod lamang ng takot at puwersa, na hindi ang paraan ng paggawa ng Diyos. Ang presyon ng isang takdang oras, na sinamahan ng banta ng parusa o kamatayan, ay hindi lamang isang aplikasyon ng puwersa, ngunit aktwal na sikolohikal na pang-aabuso. Marami ang tumutukoy sa "panahon ng pagsubok" na isang takdang oras na ibinibigay sa atin ng Diyos upang kumilos, at kung hindi tayo magaling sa takdang panahon, kung gayon lahat tayo ay "mas mabuting mag-ingat" dahil si Jesus ay darating sa bayan!

Gayunpaman, kung naiintindihan nang tama, tayo ang nagsasara ng sarili nating probasyon. Ang Diyos ay walang hanggan na mahabagin (Awit 100:5; 107:1; 118:2; 136:1; Ezra 3:11; Jeremias 33:11), at sa gayon ay ang sangkatauhan ang nagwawakas sa awa ng Diyos sa pamamagitan ng hindi pagtanggap nito. Kapag naging napakatigas mo sa iyong puso na hindi tanggapin ang libreng kapatawaran ng Diyos, wala nang magagawa pa ang Diyos, at sa gayon ay isinara mo ang pinto ng pagkakataon. Tinawag ni Pablo ang kalagayang ito sa tao na “isang hamak na pag-iisip” at “na ang kanilang budhi ay sinira ng mainit na bakal” (Mga Taga Roma 1:28; 1 Timoteo 4:2).

Sinasabi ng iba na nang dumating ang Mesiyas, tinapos Niya ang paglabag at tinapos ang mga kasalanan sa pamamagitan ng pagkamatay sa krus, kaya nasiyahan ang poot at katarungan ng Diyos. Nakikita nila ang krus bilang isang araw na kaganapan na naganap noong ika-1 siglo A.D., maling ipinapalagay na ito ay naghahati sa dalawang tipan.¹ Pagkatapos, pagkamatay ni Jesus, kaya na tayong patawarin ng Diyos. Ngunit, gaya ng nakita natin, si Jesus ay “ang Korderong pinaslang mula sa pagkakatatag ng sanlibutan” (Apocalipsis 13:8) dahil “ang Kanyang awa ay nananatili magpakailanman.”

“At sinabi Niya sa kanilang lahat, ‘Kung ang sinuman ay nagnanais na sumunod sa Akin, ay tumanggi sa kanyang sarili, at pasanin araw-araw ang kanyang krus, at sumunod sa Akin.’” (Lucas 9:23)

Maliwanag, ang krus ay hindi tungkol sa pagbibigay-kasiyahan sa hustisyang hinihingi ng Diyos, kundi tungkol sa *araw-araw na lakad* ng pagkakait sa sarili na maglingkod, tumulong, at magpagaling sa iba. Kung ang krus ni Kristo ay sinadya upang bayaran ang Diyos, bakit hinihiling sa atin ni Hesus na pasanin ang ating krus? Kung may utang ka sa iyong ama ng \$100 at binayaran ko ito para sa iyo, hindi ba nakakapagtaka kung gusto ko pa rin ng iyong ama na bayaran mo siya ng \$100?

Ang totoo, ang kamatayan ni Kristo ay hindi tungkol sa paggawa ng legal na pagbabayad sa Diyos. Sinasabi sa atin ng Kasulatan na pinasan ni Kristo ang Kanyang krus mula sa "lahat ng mga araw ng sinaunang panahon":

“Sa lahat nilang kadalambahatian ay nagdadalamhati Siya, at iniligtas sila ng anghel na nasa Kaniyang harapan: sa Kaniyang pagibig at sa Kaniyang pagkaawa ay tinubos Niya sila; at Kaniyang kinilik sila at kinalong silang lahat noong araw.” (Isaias 63:9)

Ang nangyari kay Kristo sa krus noong 1st century A.D. ay isang pagpapalaki

---

¹ Ipinapalagay ng marami na ang dalawang tipan ay sumasaklaw sa dalawang mahabang panahon (bago ang krus/pagkatapos ng krus). Si Pablo, sa halip, ay nagsasabi sa atin na ang mga ito ay dalawang pag-iisip sa loob ng indibidwal, na nagbibigay kay Abraham bilang isang halimbawa ng isang taong nakararanas ng parehong mga pag-iisip ng tipan (Galacia 4:22-24). Para sa karagdagang impormasyon, basahin ang aklat na *Faith Journey* nang libre sa lastmessageofmercy.com.

ng Kanyang araw-araw na pinagdadaan mula sa sandaling ang kasalanan ay ipinaglihi sa puso ni Satanas at ng sangkatauhan.

Ito ang bagay na aralin ng sistema ng pagsasakripisyo. Ito ay hindi ibinigay upang ipakita sa atin na ang Diyos ay kailangang patahimikin ng dugo, ngunit upang ipakita sa atin kung gaano tayo kasiraan sa ating pag-iisip. Ito ay upang bigyan tayo ng matinding paglalarawan ng ating likas na pagkamuhi sa Anak ng Diyos at na ating “ipapako sa krus [papatayin] muli ang Anak ng Diyos [araw-araw], at ilagay siya sa hayagang kahihyan” sa tuwing tinatanggihan natin ang mga pagsusumamo ng Kanyang Banal na Espiritu (Hebreo 6:6). Ibinubunyag din nito sa atin na ang kasalanan ay hindi lamang pumapatay sa mga nagkasala, ngunit sa mga inosente.

Ang paggawa ni Kristo ng "pagwawakas" ng mga kasalanan noong Siya ay pisikal na namatay sa krus ay binanggit sa kahulugan ng paghihimagsik ng sangkatauhan (paglabag) at ang kasalanan ay *ganap na ganap*, o sa *kabuuan* nito. Ipinaalala sa atin ni Pablo na tayong lahat ay nagmana ng likas na pagkamuhi sa Diyos at sa Kanyang Anak sa pamamagitan ng kasalanan nang sumulat siya:

“Ang pag-iisip ng laman ay pakikipag-away [makipag-away] sa Diyos: sapagka't hindi ito napapailalim [sumilalim] sa Batas ng Diyos, ni hindi nga maaari. Kaya't ang mga nasa laman ay hindi makalulugod sa Diyos.” (Roma 8:7, 8)

Sinasabi sa atin ng Diyos na ang Kanyang Kautusan ay repleksyon ng Kanyang katuwiran – “Makinig kayo sa Akin, kayong nakakaalam ng katuwiran, ang mga tao na nasa puso ang Aking Kautusan” (Isaias 51:7). Sinasabi sa atin ni Juan na “ang kasalanan ay ang pagsuway sa

---

“Ang paghusga ay kapag ibinibigay mo ang halaga sa iyong sarili sa halaga ng iba. Ang pag-ibig ay kabaligtaran. Ang pag-ibig ay ang pagbibigay halaga sa iba sa halaga ng ating sarili. Ang krus ay ang perpektong halimbawa nito.”

~ Greg Boyd ~

Kautusan” (1 Juan 3:4); samakatuwid, ang paggawa ng kasalanan ay ang paghahayag ng ating pagkamuhi sa katuwiran ng Diyos at ng Kanyang Anak.

Dahil ang "katapusan-layunin" ng kasalanan ay pumatay, ang paghihimagsik at kasalanan ng sangkatauhan (pagkapoot sa Diyos) ay "natapos" at "natapos" (dumating sa ganap nitong kapunuan/ganap na nahayag) nang pisikal nating hinatulan at patayin ang Anak ng Diyos. Ang paghatol na ito sa Anak ng Diyos ay, sa huli, ay magiging dahilan upang tayo ay mahiwalay sa pinagmumulan ng buhay – at ipinakita sa atin ng Diyos kung ano ang hitsura nito sa Halamanan ng Getsemani nang maranasan ng Kanyang Anak ang matinding paghihirap ng isip na mararamdaman ng mga makasalanan kapag nahiwalay sa Diyos. Ang kaibahan lang ay mahal ni Jesus ang Kanyang Ama kung saan ang nawawala ay hindi at, dahil mas malapit Siya sa Kanyang Ama, ang epekto ng paghihiwalay ay mas masakit kaysa sa mararanasan nila. Kaya, sa panahon mula sa Getsemani hanggang sa krus, inihayag ni Jesus ang tunay na katangian ng kasalanan (tulad ng sa tunay na ganap na bunga nito).

Sinabi na ng hula na ang paghihimagsik at kasalanan ng tao ay lubusang dadalhin “upang makipagkasundo [o, pagbabayad-sala] para sa kasamaan”, at ito ay “magdadala ng walang hanggang katuwiran.” Paano ito gumagana?

*“Bukod dito, ang Kautusan [katuwiran ng Diyos] ay pumasok [pribado sa puso/isip], **upang ang pagkakasala ay managana.** Ngunit kung saan dumami ang kasalanan, higit na sumagana ang biyaya.”* (Roma 5:20)

Pinahihintulutan ng Diyos na dumami ang ating mga kasalanan (buong buo) upang tayo ay mahatulan sa kasalanang iyon. Hindi Niya ito ginagawa para hatulan tayo, ngunit upang ihayag sa atin ang tamang pagsusuri ng ating sakit upang hanapin naman natin ang Kanyang biyaya upang simulan ang proseso ng pagpapagaling (Job 13:23; 34:32; Awit 139:23,24).

*“Ano nga ang ating sasabihin? Ang kautusan baga'y kasalanan? Huwag nawang mangyari. Datapuwa't, **hindi ko sana nakilala ang kasalanan, kundi sa pamamagitan ng kautusan:** sapagka't hindi ko sana nakilala ang kasakiman, kung hindi sinasabi ng kautusan, Huwag kang mananakim: Datapuwa't ang **kasalanan,** nang makasumpong ng pagkakataon, ay **gumawa sa akin sa pamamagitan ng utos ng sarisaring kasakiman:** sapagka't kung*

*walang kautusan ang kasalanan ay patay. At nang isang panahon ako'y nabubuhay na walang kautusan: datapuwa't nang dumating ang utos, ay muling nabuhay ang kasalanan at ako'y namatay; At ang utos na sa ikabubuhay, ay nasumpungan kong ito'y sa ikamamatay; Sapagka't ang **kasalanan**, nang makasumpong ng pagkakataon, ay dinaya ako sa pamamagitan ng utos, at sa **pamamagitan nito ay pinatay ako**. Kaya nga ang kautusan ay banal, at ang utos ay banal, at matuwid, at mabuti. Ang mabuti nga baga ay naging kamatayan sa akin? Huwag nawang mangyari. Kundi **ang kasalanan, upang maipakilalang kasalanan**, sa pamamagitan ng mabuti ay gumawa sa akin ng kamatayan;—na sa **pamamagitan ng utos ang kasalanan ay maging lalong sala**.” (Roma 7:7-13)*

Tandaan, si Kristo ay naparito sa mundo upang ihayag ang tunay na katangian ng Diyos na ating Ama (Juan 1:18; 17:4,6; Lucas 10:22; 2 Corinto 4:6). Ang karakter na ito ay kabaligtaran ng ating pagkatao at kung ano ang inaasahan natin na magiging katulad ng Diyos (Isaias 55:8,9; Juan 1:10,11), at ito ang naging dahilan upang dumami ang ating kasalanan sa pamamagitan ng pagganti at pagpatay kay Kristo, na nagdulot ng paghihimagsik at ang pagiging makasalanan ng sangkatauhan sa kabuuan nito.

Ang mga gawa ng diyablo ay kailangang mahayag para sila ay mapuksa. Sila ay partikular na kailangang ihayag sa *loob natin*. Naagalit tayo sa Diyos at napopoot kapag sinusubukan Niyang ipakita sa atin ang ating pagiging makasalanan, ngunit hindi natin alam ang kalagayang ito. Ngunit sa kung paano pinakitunguhan ng sangkatauhan si Jesus, na inspirado na kapootan Siya ni Satanas, nakikita natin ang ating pagiging makasalanan. Ngayong alam na natin na nariyan ito, maaari nating ipagtapat ito, pagsisihan ito, at hayaan ang Diyos na patawarin at pagalingin tayo. Ito ang natamo ng pagdurusa ni Kristo – isang tunay na paghahayag ng ating sarili, at ang paghahayag ng mga kahihinatnan ng kasalanan. Kinasusuklamon natin ang Kanyang kadalisan at kabanalan ng karakter (Kanyang katuwiran) dahil ito ay patuloy na pagsaway sa ating pagkamakasari at katiwalian; para sa kasabihan, "ang katotohanan ay parang galit sa mga napopoot sa katotohanan."

Tulad ng makikita natin, sa maling kalagayang ito ng pag-iisip, binibigyang-kahulugan ng tao ang lahat ng kapighatian bilang mga banal na parusa na nagmumula sa Diyos na diumano ay gustong saktan at sirain ang mga

makasalanan. “Sa dalisay, ikaw [Diyos] ay nagpapakitang dalisay, at sa masama sa moral, ikaw ay *mistulang* suwail” (Awit 18:26, *International Standard Version*). Ito ang dahilan kung bakit ang krus ay binibigyang kahulugan bilang ang Diyos na bumangon upang hampasin ang Kanyang sariling Anak.

Sasaktan Ko ang Pastol

Ang isang dakilang paglalarawan nito ay ang paraan ng karamihan sa pag-unawa sa isang propesiya ni Zacarias tungkol sa Pastol ng Diyos:

*“Gumising ka, Oh tabak, laban sa Aking Pastol, at laban sa lalake na Aking Kapwa, sabi ng Panginoon ng mga hukbo: **saktan/hampasin mo ang Pastol**, at ang mga tupa ay mangangalat: at aking ibabalik ang aking kamay sa mga maliliit.”* (Zacarias 13:7)

Ang pinakakaraniwang pagkaunawa sa talatang ito ay ang Diyos Mismo ang hahampas (papatay) sa Kanyang Pastol (Hesus). Mukhang sinusuportahan nito ang pagpapalit ng parusa na pananaw. Pagkatapos ng lahat, si Jesus, na nagsabing Siya ang “mabuting Pastol” (Juan 10:11), ay tiyak na ikinakapit ang propesiyang ito sa Kanyang sarili:

*“Nang magkagayo’y sinabi sa kanila ni Jesus, Kayong lahat [ang mga alagad], ay mangatitiosod dahil sa Akin ngayong gabi: sapagka’t nasusulat, **Aking sasaktan ang Pastol**, at mangangalat ang mga tupa [ang mga disipulo] ng kawan.”* (Mateo 26:31)

Nagdagdag si Jesus ng karagdagan pang-unawa sa teksto sa pamamagitan ng pagpasok ng salitang “Ako” – “Sasaktan Ko ang Pastol.” Muli, ito ang nagbunsod sa marami na maghinuha na ang Diyos ang Isa na pumatay kay Kristo bilang isang scapegoat [hantungan ng sisi] upang tayo ay palayain.

Ngunit sinaktan ba ng Diyos ang Pastol Mismo o hindi natin naiintindihan ang sinasabi ng Diyos? Kapag sinabi ng Diyos, "Sasaktan ko ang Pastol" ito ay dapat na maunawaan bilang isa sa mga idyomatikong pagpapahayag na tinalakay

natin kanina. Ang ibig sabihin ng “aking sasaktan” ay *pahihintulutan* ng Diyos ang Pastol na saktan ng Kanyang mga kaaway.

Kung ito ay totoo, paano natin ito ikakasundo sa hula ni Zacarias na ito ang magiging “espada” ng Diyos na mananakit sa Pastol? Maraming beses sa buong Kasulatan sinabi ng Diyos na lilipulin Niya ang ilang mga bansa sa pamamagitan ng espada, ngunit paano Niya ito nagawa?

“At Ako’y magdadala ng isang tabak sa inyo, na ipaghihiganti ang pakikipagtalo sa Aking tipan: at pagka kayo’y nangapisan sa loob ng inyong mga bayan, ay Aking padadalhan kayo ng salot; at kayo ay ibibigay sa kamay ng kaaway.” (Levitico 26:25)

Muli nating nakikita na hindi ang Diyos ang *dahilan* ng pagkawasak, ngunit *pinahintulutan* Niya ang mga sundalo mula sa ibang mga bansa na pumasok at gawin ang pagkawasak. Ito ay sinasalita bilang Diyos na gumagawa nito dahil Siya ang Isa na sa huli ay nagpapahintulot na mangyari ito sa pamamagitan ng pag-aatubili na alisin ang Kanyang kamay na nagsasanggalang. Hindi Niya kailanman inaalís ang Kanyang kamay na nagsasanggalang sa kabila ng kahirapan, gaano man kasama ang mga tao. Itinuro sa atin ni Jesus na ang Diyos ay palaging, *“mabait sa hindi nagpapasalamat at sa masama”* (Lucas 6:35). Gayunpaman, hindi kailanman makikialam ang Diyos sa ating malayang pagpili na tanggihan Siya, kaya't sa pamamagitan ng mga mata na puno ng luha ay ibinibigay Niya ang sangkatauhan sa kanilang makasariling pagnanasa at inaani nila ang mga likas na bunga mula sa mga aksyon na kanilang inihasik (Galacia 6:8).

Pakinggan ang panalangin ni David nang sabihin niyang, “... ilitas mo ang aking kaluluwa sa **masama, na Iyong tabak**” (Awit 17:13). Tinukoy ni David ang espada ng Diyos sa sitwasyong ito bilang kanyang masasamang kaaway na pinahintulutan ng Diyos na apihin si David (talata 9). Gayundin, pinahihintulutan ng Diyos ang masasamang tao na apihin ang Pastol bilang isang tabak.

Sa panahon ng paglilitis kay Jesus, sinabi sa atin ni Mateo na “ang mga punong saserdote, at ang matatanda, at ang buong konseho” ay ginamit ang patotoo ng

“mga bulaang saksi” laban sa Kanya upang tiyakin ang Kanyang hatol na kamatayan (Mateo 26:59, 60). Sa Kawikaan 25:18 mababasa natin:

*"Ang isang tao na **sumasaksi ng kasinungalingan** laban sa kaniyang kapuwa ay isang mol, at isang tabak, at isang matalas na palaso."*

Dito ay muli nating makikita ang koneksyon sa pagitan ng “tabak” at ng mga kaaway ni Kristo na, hindi lamang pisikal na humampas sa Kanya sa krus, kundi sa pamamagitan din ng pagbibigay ng maling patotoo laban sa Kanya.

Sinabi ni Jesus, “Siya na nagsugo sa Akin ay kasama Ko. Hindi niya Ako pinabayaang mag-isa, sapagkat lagi kong ginagawa ang nakalulugod sa Kanya” (Juan 8:29). Kung hindi kailanman pinabayaan ng Diyos si Hesus, bakit Siya sumigaw, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?”

Bakit Mo Ako Pinabayaan?

Sa krus ay naririnig natin ang sigaw ni Hesus: “Eli, Eli, lama sabachthani? ibig sabihin, **Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?**” (Mateo 27:46). Talaga bang pinabayaan ng Diyos si Jesus, o nararanasan ba ni Jesus ang nararanasan ng hindi naniniwalang makasalanan kapag dumarating ang mga pagsubok at kapighatian? Nang sabihin ni Jesus ang mga salitang ito, sinipi Niya ang ika-22 kabanata ng aklat ng Mga Awit:

“Dios Ko, Dios Ko, bakit Mo Ako pinabayaan? Bakit ka napaka layo sa pagtulong sa Akin, at sa mga salita ng Aking pagangal? Oh Dios Ko, Ako’y humihyaw sa araw, nguni’t hindi ka sumasagot: At sa gabi, at hindi Ako tahimik.” (Awit 22:1, 2)

Ito ang sakit sa isip na dumudurog sa hindi naniniwalang makasalanan na nawala ang kanilang tunay na pagkakakilanlan bilang anak ng Diyos at samakatuwid ay hindi nagtiwala sa walang hanggang librenghang kapatawaran at biyaya ng Diyos. Itinago ng kasalanan ang maawaing mukha ng Diyos, na naging dahilan upang maniwala silang tinalikuran Niya ang Kanyang mukha at

pinabayaan sila (Isaias 59:2), nang Siya ay naroon mismo sa kanilang tabi gaya ng makikita sa pagbabasa ng talata 24 ng parehong kabanata sa Awit 22:

*“Sapagka't hindi Niya hinamak o pinagtaniman man ang kadalambahatian ng nagdadalamhati; Ni ikinubli man Niya ang Kaniyang mukha sa Kaniya; Kundi nang Siya'y [ang nagdurusal] dumaing sa Kaniya [sa Diyos], ay **Kaniyang dininig.**”* (Awit 22:24)

Hindi ang Diyos ang bumaling sa Kanyang mukha at tinanggihan si Hesus, tayo iyon!

*“Siya'y hinamak at **itinakuwil ng mga tao**; isang taong sa kapanglawan, at bihasa sa karamdaman: at **aming itinago, parang, ang aming mga mukha mula sa Kanya**, na Siya'y hinamak, at hindi natin hinalagahan Siya.”* (Isaias 53:3)

Ang katahimikan ng Diyos sa krus ay nagdudulot sa atin na *maunawaan* na ang Diyos ang Isa na umaalis kay Kristo at dumudurog sa Kanya bilang isang mahigpit na hukom. Ngunit ang “kapighatian” at “pighati” na naranasan ni Kristo ay tuwirang nagmula sa pagtangga na Kanyang hinarap mula sa mga tao; sapagka't “Siya ay naparito sa Kaniyang sarili, at hindi Siya tinanggap ng Kaniyang sarili” (Juan 1:11). Nararanasan pa rin Niya hanggang ngayon!

“Sa sama-samang pagtangga kay Kristo, sa sandaling iyon ng pagkaunawa na walang sinuman sa planeta ang may gusto sa Kanya, naranasan Niya sa Kanyang puso ang katotohanan na:

‘Walang nakakaunawa; walang naghahanap sa Diyos.’ Roman 3:11 (NIV)

Ang mga pinuno ng Israel sa kalaunan ay nagpahayag ng panlahat na damdamin, na naghahayag ng laganap na poot ng tao laban sa Diyos:

‘Nagtitiwala Siya sa Diyos. Hayaang iligtas Siya ng Diyos ngayon kung gusto Niya, sapagkat sinabi Niya, ‘Ako ang Anak ng Diyos.’ Mateo 27:43 (NIV)

Ang mga salitang ito sa katotohanan ay ang pagtataya ng mga kaisipan ng sangkatauhan sa Diyos. Ang sama-samang kagustuhan ng mga anak na lalaki at babae ni Adan ay nagsasalita sa isang tinig.

'... 'Alisin mo siya! Alisin mo siya! Ipako siya sa krus!' 'Ipapako ko ba sa krus ang inyong hari?' tanong ni Pilato. 'Wala kaming hari kundi si Cesar,' ang sagot ng mga punong saserdote.' Juan 19:15

Ang makalangit na Ama ay hindi tumututol. Pinahihintulutan Niya tayong ipahayag ito sa Kanya. Paano? Sa Kanyang katahimikan. Ang tanging pulso na mararamdaman ni Jesus ay ang sama-samang pulso ng tao ng pagtanggap. Ang tinig ng sangkatauhan, na tinulungan ni Satanas at ng kanyang mga anghel, ay nilunod ang tinig ng Diyos. Pinahintulutan tayo ng Diyos na umupo sa Kanyang trono upang hatulan at hatulan ang Kanyang Anak. Bakit Niya tayo hinayaang gawin ito? Na baka dumami ang ating pagkakasala.

'Ang mga bagay na ito ay ginawa Mo, at Ako ay tumahimik; naisip Mo na Ako ay lubos na katulad Mo; ngunit sasawayin kita, at aayusin Ko sila sa harap ng Iyong mga mata.' (Awit 50:21)." (Adrian Ebens, *Atonement*, p. 207)

Gaya ng nabanggit kanina, pinasan ni Jesus ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng pananatiling tahimik. Hindi siya gumanti (1 Pedro 2:23). Hindi siya nagsalita pero hinayaan Niya tayong magkaroon ng kanya-kanyang paraan.

*"Siya [si Jesus] ay inapi at Siya ay napighati, **Gayon ma'y hindi Niya ibinuka ang Kanyang bibig**; Siya ay dinala na parang kordero sa patayan, At gaya ng isang tupa sa harap ng mga manggugupit nito ay **tahimik**, Sa gayo'y **hindi Niya ibinuka ang Kanyang bibig.**"* (Isaias 53:7)

Ganito ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak:

*"Siya [Diyos] na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak, ngunit **ibinigay Siya** para sa ating lahat, paanong hindi Niya ibibigay sa atin ng walang bayad ang lahat ng bagay na kasama Niya?"* (Roma 8:32)

Muli, kanino ibinigay ng Diyos ang Kanyang minamahal na Anak? Sinabi sa atin ni Jesus:

*“Narito, tayo ay umaahon sa Jerusalem; at ang Anak ng tao [si Jesus] ay **ibibigay sa mga punong saserdote, at sa mga eskriba; at hahatulan nila Siya ng kamatayan, at ibibigay Siya sa mga Gentil:** At Siya'y kanilang tutuyain, at Siya'y hahampasin, at Siya'y luluraan, at Siya'y papatayin: at sa ikatlong araw Siya'y muling mabubuhay.”* (Marcos 10:33, 34)

Nang dumating ang mga punong saserdote at mga kawal na Romano upang kunin si Jesus, sinabi Niya, “Nang kasama ninyo ako araw-araw sa templo, hindi ninyo ako sinubukang hulihin. **Ngunit ito ang iyong oras, at ang kapangyarihan ng kadiliman**” (Lucas 22:53). Inihatid ng Diyos (ibinigay) si Kristo sa atin (katauhan) sa madasalin at naghihirap na gabi sa Getsemani, at sa loob ng 24 na oras ay pinatay natin Siya!

Sa Hebrews 2:9 mababasa natin na “si Jesus ... sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos ay dapat makatikim ng kamatayan para sa bawat tao.” Ang pinakakaraniwang pagkaunawa dito ay na si Jesus ay namatay para sa atin - o bilang kapalit natin - bilang isang kabayaran na dapat nating bayaran upang bigyang-kasiyahan ang katarungan ng Diyos. Narito kung paano ito binibigyang kahulugan ni Juli Camarin sa *jcblog.net*:

“Ang itinakdang kaparusahan sa kasalanan ay kamatayan (Roma 6:23) kaya natikman ni Hesus ang kamatayan para sa lahat upang makatakas tayo rito. Nang Siya ay namatay para sa mga kasalanan ng buong mundo (I Juan 2:2), kinuha Niya ang mga ito sa kanyang katawan at sa esensya ay naging kasalanan (I Mga Taga Corinto 5:21). Hinarap niya ang isyu ng kasalanan minsan para sa lahat. Ito ay isang radikal na pahayag para sa ilan, ngunit ang kasalanan ay hindi isyu sa Diyos. Ang bawat kasalanan, nakaraan, kasalukuyan at hinaharap ay binayaran ni Hesus at pinatawad ng Diyos. **Ang kaparusahan sa kasalanan ay inilagay kay Hesus. Nakatikim siya ng kamatayan sa ating lugar.**”

Gayunman, ang pagtikim ng kamatayan “para” sa atin ay sinadya sa diwa na “para sa kapakinabangan ng bawat tao.” Namatay si Kristo upang tulungan tayong maunawaan ang tunay na mapaminsalang resulta ng kasalanan. Tandaan, si Jesus ay namatay upang tapusin ang mga kasalanan - upang ihayag ang kasalanan sa ganap na kabuuan nito - hindi upang bayaran ang Diyos. Sa

kanyang komento sa itaas, tinukoy ni Gng. Camarin ang “1 Corinto 5:21” (talagang 2 Corinto) na nagsasabing:

*“Sapagkat **Siya [ang Ama] ay ginawa Siya [ang Anak] na maging kasalanan para sa atin, na hindi nakakilala ng kasalanan; upang tayo ay maging katuwiran ng Diyos sa Kanya.**” (2 Corinto 5:21)*

Ano ang ibig sabihin na si Kristo ay ginawa upang maging kasalanan para sa atin? Ayon kay Gng. Camarin at sa mainstream na Kristiyanismo, ang ibig sabihin ay "Ang kaparusahan sa kasalanan ay inilagay kay Hesus" kaya "Natikman Niya ang kamatayan sa ating lugar." Ngunit tama ba para sa isang inosenteng tao na parusahan para sa krimen ng iba? Ito ba ang tunay na hustisya? Ano ang sinasabi ng Diyos?

*“Sa aba nila na malakas uminom ng alak, at mga taong malakas sa paghahalo ng matapang na inumin: Na **nagsisiaring ganap sa masama dahil sa suhol, at inaalis ang katuwiran sa matuwid!**” (Isaias 5:22, 23)*

Kung pinatay ko ang isa sa iyong mga anak, at hiningi mo ang parusang kamatayan, tatanggapin mo ba ang isang walang sala na nagbabayad ng aking parusa sa pamamagitan ng pagkamatay sa aking lugar upang palayain ako? Hindi ba mahalaga sa iyo kung sino ang namatay? O wala ka bang pakialam kung sino ang namatay basta may namatay? Mabibigyang-kasiyahan ba nito ang *iyong* pakiramdam ng hustisya? Nagbabala ang Diyos:

“Ang kaluluwang nagkakasala ay mamamatay. Ang anak ay hindi magdurusa dahil sa kasamaan ng ama, ni ang ama ay magdurusa dahil sa kasamaan ng anak. Ang katuwiran ng matuwid ay mapapasa kanyang sarili, at ang kasamaan ng masama ay mapapasa kanyang sarili.” (Ezekiel 18:20)

Ang pagiging kasalanan ni Hesus ay katumbas ng sinabi ni Pablo sa Roma:

*"Sapagka't ang hindi magawa ng Kautusan, sapagka't ito'y mahina sa pamamagitan ng laman, na sinugo ng Dios ang Kanyang sariling Anak **sa kawangis ng makasalang laman, at dahil sa kasalanan, ay hinatulan ang kasalanan sa laman.**" (Roma 8:3)*

Ang Kautusan ay hindi makapagpapagaling sa atin, maaari lamang nitong masuri ang problema – *“Kaya't sa pamamagitan ng mga gawa ng Kautusan ay walang laman na aaring-ganapin sa Kanyang paningin, sapagkat sa pamamagitan ng Kautusan ay ang pagkakilala sa kasalanan”* (Roma 3:20). Ang pagdating ni Kristo sa kawangis ng makasalanang laman ay ang lunas sa pagpapagaling – *“Ngunit ngayon ay nahahayag ang katuwiran ng Dios na hiwalay sa Batas, na sinasaksihan ng Kautusan at ng mga Propeta, sa makatuwid baga'y ang katuwiran ng Dios, sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo, sa lahat. at sa lahat ng sumasampalataya ...”* (Roma 3:21,22). Ito ay katumbas din ng sinabi ni Pablo sa Galacia 4:4-5:

*"Datapuwa't nang dumating ang kapunuan ng panahon, ay sinugo ng Dios ang Kanyang Anak, na ipinanganak ng isang babae, na **ipinanganak sa ilalim ng kautusan**, upang tubusin ang mga nasa ilalim ng kautusan, upang matanggap natin ang pag-aampon bilang mga anak."*

Nang ipanganak si Hesus ni Maria, kinuha Niya ang kanyang makasalanang laman kasama ang lahat ng mga hilig sa kasalanan. Bagama't mayroon Siyang isang tao na ina, wala Siyang isang tao na ama. Siya ay naging ama ng Espiritu ng Diyos (Lucas 1:35; Mateo 1:20) at sa gayon si Jesus ay kapwa nakikibahagi sa makasalanang kalikasan at sa banal na kalikasan. Bumabalik ito sa punto bilang 1 sa pahina 28 tungkol sa kung paano “dinala ni Jesus ang ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan.”

Bagama't si Jesus ay isinilang sa pagkakahawig ng makasalanang laman, hindi Siya nakibahagi sa makasalanang mga gawa; sapagkat Siya ay *“sa lahat ng bagay ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan”* (Hebreo 4:15). Siya ay umasa sa biyaya ng nananahan na Espiritu ng Kanyang Ama, na nagbigay sa Kanya ng kapangyarihan upang madaig ang mga hilig ng Kanyang makasalanang laman (Lucas 2:40; Juan 5:30).²

---

² Mahalaga dito na bigyang-diin na, bagama't ipinanganak si Jesus bilang isang tao na may mga hilig sa kasalanan, wala Siyang mga propensidad mula sa kasalanan. Tayo, sa kabilang banda, ay hindi lamang nagmana ng mga hilig sa kasalanan, ngunit nilinang ang mga hilig mula sa kasalanan. Ibig sabihin mayroon tayong hindi lamang makasalanang mga hilig mula sa ating mga ninuno, kundi pati na rin ang mga hilig na binuo natin sa ating sarili mula sa isang buhay na pamumuhay sa kasalanan.

Sa krus ay naramdaman ni Kristo ang paghihirap na mararamdaman ng makasalanan kapag ang kapangyarihan ng kadiliman ay natatakpan ang mukha ng Diyos. Sa kadilimang iyon ay hindi naramdaman ni Kristo ang nananatiling presensya ng Kanyang Ama, tulad ng mga masasama sa bandang huli ay hindi mararamdaman ang presensya ng Ama dahil sa kanilang hindi paniniwala sa Kanyang walang hanggang awa. Sila, tulad ng ginawa ni Kristo, ay mararamdaman na sila ay pinabayaan.

Ang hilig at tuksong hindi magtiwala sa Diyos ay nagpabigat nang husto sa ating Tagapagligtas. Iniligtas at pinahihintulutan ng Diyos ang Kanyang Anak na ipalagay na Siya ay isang mahigpit na hukom, inalis ang mga kagiliw-giliw na katangian ng isang ama. Ito ay maaaring isa pang dahilan kung bakit binanggit ng hula ni Zacarias ang tungkol sa isang “espada” sinasaktan ang Pastol ng Diyos. Ang espada ay isang instrumento na idinisenyo upang putulin, o paghiwalayin. Naramdaman ng ating Mesiyas ang pakiramdam ng paghihiwalay sa Kanyang Ama, at ang takot at pagkamakasarily ay nagsusumikap para sa Kanyang kaluluwa.

Gayunpaman, napagtagumpayan ni Jesus ang mga pag-aalinlangan sa pamamagitan ng paniniwalang hindi Siya pababayaan ng Kanyang Ama sa huli ngunit bubuhayin Siya mula sa mga patay. Binasag ni Jesus ang kadiliman nang manalangin Siya: “Ama, sa Iyong mga kamay ay ipinagkakatiwala ko ang Aking espiritu” (Lucas 23:46).

Dinaig ng pananampalataya ni Hesus ang lahat ng ating maling ideya tungkol sa katangian ng Diyos. Natukso siyang maniwala na tinalikuran Siya ng Diyos, na siyang dahilan ng kasalanan upang maniwala ang bawat tao kapag nananatiling tahimik ang Diyos habang dumaranas tayo ng mahihirap na

---

Kung paanong mali nating
"itinuring Siya na hinampas,
sinaktan ng Diyos, at
pinahirapan", ang nawawala sa
huli ay maling paniniwalang sila
ay "sinaktan, sinaktan ng Diyos,
at pinahirapan", gayong sa
katunayan ito ay sakit lamang
ng kasalananang tumatakbo
nakamamatay na kurso nito
(Santiago 1:14,15)

---

panahon, ngunit ang Kanyang perpektong pananampalataya sa Kanyang Ama ay hindi sumuko sa kasinungalingang ito. Kaya “hinatulan ni Kristo ang kasalanan sa laman.” Sa anong laman? Sa makasalang laman!

Tulad ng nakikita natin, ang pariralang "Si Hesus ay namatay para sa ating mga kasalanan" ay hindi naiintindihan ng karamihan ng Kristiyanismo. Hindi ito nangangahulugan ng “kabayaran para sa” para legal na kanselahin ang ating mga kasalanan. Ang paglilinis sa makalangit na mga aklat ng talaan ay hindi nangangailangan ng pagbubura lamang ni Jesus sa salitang "makasalanan" sa tabi ng iyong pangalan. Ano ang mararamdaman mo kung mayroon kang isang nakamamatay na sakit, na naitala sa iyong mga rekord ng kalusugan, at nagpatingin sa ibang doktor at nang tingnan ang iyong rekord ng kalusugan, binura na lang niya ang kondisyon mula sa rekord? Mapapagaling ka ba sa kondisyon? Hindi. Ang tanging paraan para mabura mo ang kundisyon mula sa rekord ay kung makakatanggap ka ng lunas na magpapagaling sa iyo mula sa sakit.

*“Sapagka't kung ang dugo ng mga kambing at ng mga baka, at ang abo ng dumalagang baka na ibinubudbod sa mga nadungisan, ay makapagiging banal sa ikalilinis ng laman: **Gaano pa kaya ang dugo ni Cristo, na sa pamamagitan ng Espiritu na walang hanggan ay inihandog ang Kaniyang sarili na walang dungis sa Dios, ay maglilinis ng inyong budhi sa mga gawang patay upang magsipaglingkod sa Dios na buhay?**” (Hebreo 9:13, 14)*

Ang tradisyunal na paganong pag-unawa dito, na pumasok sa Kristiyanismo, ay ang pag-alay ni Kristo ng Kanyang dugo *sa Diyos upang bayaran* ang ating mga kasalanan. Sa pagtukoy sa Hebreo 9:14, isinulat ni John Calvin: “... Si Kristo lamang ang naaayon sa batas na biktima at may kakayahang paginhawahin ang Diyos ...” (*Calvin’s Commentary on the Bible*). At idinagdag ni John Gill: “... ang sakripisyong ito ay inihandog ‘sa Diyos’, na laban sa kanya ang kanyang mga tao ay nagkasala, at kung saan ang katarungan ay dapat masiyahan ...” (*Gill’s Exposition of the Whole Bible*, Hebrews 9:14).

Ngunit hindi iyon sa lahat. Kung paanong ang isang kinatawan ng parmasyutiko ay nagbibigay ng gamot sa isang manggagamot upang ibigay sa pasyente, si Jesus ay “inihandog [ibinigay] ang Kanyang sarili nang walang dungis sa

Diyos” – ang ating dakilang Manggagamot – na siyang magbibigay kay Jesus sa atin!

Ang walang bahid na buhay ni Jesus ay patunay na ang Lunas ay gumagana. Pinatunayan niya na HINDI kailangan ang pagkakasala! Ang dahilan, "Buweno, ako ay tao" kapag tayo ay nagkasala ay hindi dahilan dahil sa katotohanan na si Jesus ay tao. Siya araw-araw, hininga sa pamamagitan ng hininga, tinanggihan ang Kanyang sarili (Kanyang makasalanang kalikasan) at nagpasakop sa banal na kalikasan na nananahan sa Kanya.

"Ngunit sandali!" may tumututol, "Wala tayong banal na kalikasan na nananahan sa atin. Kaya paano ito posible para sa atin?" Ang dugo ni Jesus ay inialay sa Diyos, na kumakatawan sa Kanyang walang kasalanan na buhay (Levitico 17:11,14; Deuteronomio 12:23). Pinayuhan tayo ni Jesus na matalinhagang "inumín" ang Kanyang dugo (Juan 6:54) dahil, gaya ng sabi ni Pablo, "tayo ay maliligtas sa pamamagitan ng Kanyang buhay" na gumagawa sa loob at sa pamamagitan natin (Roma 5:10; Filipos 1:6). Ang lunas na ating iniinom ay nagreresulta sa pagkatuto, pagpapahalaga at pagpapakita sa ating sariling buhay ng Kanyang perpektong katangian habang tayo ay nagiging "kabahagi ng banal na kalikasan":

*"Yamang ipinagkaloob sa atin ng kaniyang banal na kapangyarihan ang lahat ng mga bagay na nauukol sa kabuhayan at sa kabanalan, sa pamamagitan ng pagkakilala sa Kaniya na tumawag sa atin sa pamamagitan ng Kaniyang sariling kaluwalhatian at kagalingan; Na dahil dito ay ipinagkaloob Niya sa atin ang Kaniyang mahahalaga at napakadakilang pangako; upang sa pamamagitan ng mga ito ay maaari kang maging **kabahagi ng banal na kalikasan**, yamang nakatanan sa kabulukang nasa sanglibutan dahil sa masamang pita." (2 Pedro 1:3, 4)*

Ang pagtakas sa ating masasamang pagnanasa ay nakasalalay sa ating pakikibahagi sa parehong banal na kalikasan na naging bahagi ni Kristo. Hindi dahil tayo ay nagiging Diyos, o Banal, ngunit tinatanggap natin ang mga katangian ng pagka-

Diyos. Paano natin ito sasalo? Ang ating Ama ay tumatanggap ng “dugo” (walang kasalanan na buhay) na inialay ni Jesus at ibinibigay ito sa atin bilang pagsasalin ng "dugo" (buhay).

Paano pinangangasiwaan ng Diyos ang Lunas na ito? “Ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso” (Galacia 4:6). Natatanggap natin ito sa pamamagitan ng daluyan ng Espiritu (buhay/presensiya) ni “Kristo na nasa iyo” na siyang tanging pag-asa ng pagluwalhati sa Diyos (Colosas 1:27).

Sinabi ni Jesus sa Kanyang mga disipulo, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, ang sumasampalataya sa Akin, **ay gagawin din niya ang mga gawang ginagawa Ko**; at higit pa rito ang gagawin niya, sapagkat Ako ay paroroon sa Aking Ama” (Juan 14:12). Ipinagpatuloy Niya ang pagsasabing, pagkatapos Niyang pumunta sa Ama, ang Ama ay “magbibigay sa inyo ng isa pang Katulong, upang Siya ay sumainyo magpakailanman—ang Espiritu ng katotohanan” (mga talata 16,17). Ang “Katulong” na ito ay ang Banal (walang pag-iimbot) na Espiritu ng Ama (ang Pinagmumulan ng buhay) na ibinigay sa atin sa pamamagitan ni Kristo (ang Daluyan); dahil sabi ni Jesus, “Hindi Ko kayo iiwan na ulila; **Pupunta Ako sa iyo** ... Kung ang sinuman ay umiibig sa Akin, tutuparin Niya ang Aking salita; at mamahalin siya ng Aking Ama, at **Kami ay lalapit sa kanya** at Kami ay magiging Aming kasama niya” (mga talata 18, 23).

*“Sapagka't ang hindi magawa ng kautusan, na mahina sa pamamagitan ng laman, sa pagsusugo ng Dios sa kaniyang sariling Anak na naganyong lamang salarin at dahil sa kasalanan, **ay hinatulan ng Dios sa laman ang kasalanan: Upang ang kahilingan ng kautusan ay matupad sa atin, na hindi nangagsisilakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu. Sapagka't ang mga ayon sa laman ay nangagsisitalima sa mga bagay ng laman; datapuwa't ang mga ayon sa Espiritu ay sa mga bagay ng Espiritu. Sapagka't ang kaisipan ng laman ay kamatayan; datapuwa't ang kaisipan ng Espiritu ay buhay at kapayapaan. Sapagka't ang kaisipan ng laman ay pakikipagalit laban sa Dios; sapagka't hindi napasasaklaw sa kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari: At ang nangasa laman ay hindi makalulugod sa Dios. **Datapuwa't kayo'y wala sa laman kundi nasa sa Espiritu, kung gayo'y tumitira sa inyo ang Espiritu ng Dios. Datapuwa't kung ang sinoma'y walang Espiritu ni Cristo, siya'y hindi sa kaniya. At kung si Cristo ay nasa sa inyo, ang katawan ay patay dahil sa*****

kasalanan; datapuwa't ang espiritu ay buhay dahil sa katuwiran. Nguni't kung ang Espiritu [ng Diyos] niyaong bumuhay na maguli kay Jesus ay tumira sa inyo, ang bumuhay na maguli kay Cristo Jesus sa mga patay ay magbibigay buhay naman sa inyong mga katawang may kamatayan, sa pamamagitan ng Kaniyang Espiritu na tumitira sa inyo."

Sinasabi sa atin ni Pablo na, “sa Kanya [Jesus] ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos [diyos] ay nabubuhay sa anyo ng katawan” (Colosas 2:9), at kasama ang Espiritu ni Kristo na nananahan sa atin, tayo ay “mapupuno ng lahat ng kapunuan [mga katangian ng karakter] ng Diyos”:

*“Upang sa inyo'y ipagkaloob Niya [ng Ama], ayon sa mga kayamanan ng Kaniyang kaluwalhatian [mga katangian ng karakter], na kayo'y palakasin ng kapangyarihan sa pamamagitan ng **Kaniyang Espiritu [banal na kalikasan] sa pagkataong loob; Na si Cristo ay manahan sa inyong mga puso sa***

pamamagitan ng pananampalataya; upang kung kayo'y magugat at magtumibay sa pagibig. Ay lumakas upang matalastas pati ng lahat ng mga banal kung ano ang luwang at ang haba at ang taas at lalim, At makilala ang pagibig ni Cristo na di masayod ng kaalaman, upang kayo'y mangapuspos hanggang sa buong kapuspusan [mga katangian ng karakter] ng Dios.” (Efeso 3:16-19)

Sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo, ang mananampalataya ay nagiging kabahagi ng banal na kalikasan. Ibinigay ni Kristo ang Kanyang Espiritu bilang isang banal na kapangyarihan upang madaig ang lahat ng namamana at nilinang na mga hilig sa kasamaan at upang maikintal ang Kanyang sariling katangian sa Kanyang mga tao.

Ang Espiritu (buhay/presensya) ng Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, ay ang nakapagliligtas na Lunas na itinurok sa ating puso at isipan, na nagreresulta sa ating mga gawa ng kasalanan na napupunta sa “kapatawaran.” “Si Kristo sa iyo” ay isang nakamamatay na iniksiyon na sumisira sa takot at pagkamakasarili. Hindi na tayo magtitiwala sa ating Ama sa langit, ngunit mabubuhay “sa pananampalataya **NG** Anak ng Diyos.”

Ang pagdating ni Kristo sa pagkakahawig ng makasalanang laman ay hindi upang bayaran ang Diyos ng isang suhol, ngunit upang bigyan ang mundo ng isang halimbawa ng kung ano ang maaaring maging perpektong sangkatauhan kapag kaisa ng pagka-Diyos.

(Kanyang pananampalataya) sa atin, sa gayon ay nagiging tagapagtapos ng pananampalataya.

*“Ako ay napako sa krus na kasama ni Cristo: gayon ma’y nabubuhay ako; gayon ma’y hindi ako, kundi **si Cristo ang nabubuhay sa akin**: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman **Nabubuhay ako** sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na nagmahal sa akin, at nagbigay Kanyang sarili para sa atin.” (Galacia 2:20)*

*“Maging ang katuwiran ng Diyos na **sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo** sa lahat at sa lahat ng nagsisisampalataya: para walang pinagkaiba.” (Roma 3:22)*

Sa aklat ng Hebreo, sabi ng may-akda na si Jesus ay “ang may-akda at tagapagtapos ng ating pananampalataya” (Hebreo 12:2). Gayunpaman, sa halip na sabihin “ng ating pananampalataya”, ang tekstong Griego ay nagsasaad lamang ng “sa pananampalataya.” Sinasabi ng may-akda na si Hesus ay ang tanging May-Buhay na ganap na nagsagawa ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Kaya Siya ang may-akda ng pananampalataya at Siya lamang alam kung paano ibigay ang pananampalatayang ito

Tandaan, si Jesus “sa lahat ng mga punto ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan” (Hebreo 4:15). Samakatuwid, “nang ginawang sakdal, Siya [Jesus] ay naging may-akda ng walang hanggang kaligtasan sa lahat ng sumusunod [tumatanggap/sumusuko] sa Kanya” (Hebreo 5:9). Ang sakdal na pananampalataya ni Jesus ay magbibigay ng kapangyarihan sa atin na manaig tulad ng Kanyang nagtagumpay (Apocalipsis 3:21). Paano napagtagumpayan ni Jesus ang bawat tukso? Sa pamamagitan ng pagtanggap ng kapangyarihan ng biyaya ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya. Sinabi ni Jesus, “ang Ama na nananahan sa Akin ang gumagawa ng mga gawa” (Juan 14:10). “Kaya't tayo'y magsilapit na may katapangan sa luklukan ng biyaya, upang tayo'y magtamo ng awa, at makasumpong ng biyaya na tutulong sa panahon ng pangangailangan” (Hebreo 4:16) — tulad ng ginawa ni Jesus!

“Sapagka't napakita ang biyaya ng Dios na may dalang kaligtasan sa lahat ng mga tao, Na nagtuturo sa atin, upang, pagtanggap natin sa kalikuan at sa mga kahalayan ng sanglibutan, ay marapat mabuhay tayong may pagpipigil at matuwid at banal sa panahong kasalukuyan ng sanglibutan ito;” (Tito 2:11, 12)

“Na sa pamamagitan niya'y tinanggap namin ang biyaya at pagkaapostol, sa pagtalima sa pananampalataya sa lahat ng mga bansa, dahil sa kaniyang pangalan; Sa mga ito kayo naman, ay tinawag kay Jesucristo:” (Roma 1:5, 6)

Ang pagtitiwala sa awa at biyaya ng ating makalangit na Ama ang nagliligtas sa atin mula sa poot:

“Lubha pa nga ngayong inaaring-ganap sa pamamagitan ng Kaniyang dugo, ay mangaliligtas tayo sa galit ng Dios sa pamamagitan Niya.” (Roma 5:9)

Ngunit ano ba talaga ang ibig sabihin nito? Ang tradisyunal na penal-legal na pananaw tungkol dito ay na, dahil si Jesus ay sumipsip ng poot at galit ng Diyos laban sa kasalanan bilang ating kahalili, ang poot ng Diyos ay napawi at nasiyahan at ang katarungan ay hindi na nag-oobliga sa Kanya na patayin tayo maliban kung itakwil natin ang sakripisyong ginawa ni Kristo para sa atin.

Gayunpaman, tandaan na ang teksto ay hindi nagsasabi na tayo ay naligtas “mula sa poot ng Diyos.” Ang mga salitang “ng Diyos” ay wala sa Griego, kahit

na ang ilang mga salin ay naglalagay ng mga salita upang ipakita ang kanilang sariling naisip na mga ideya. Malinaw na sinasabi ng bersikulo 10 na "tayo ay mga kaaway ng Diyos", kaya tayo ang may galit o poot sa Diyos. Natutunan natin dati kung paano ipinapahayag ng Diyos ang galit. Ang galit ng Diyos ay "pagpapabaya" o pagbibigay sa hindi mananampalataya sa kung ano ang iniisip o ninanais nila. Ang poot ng Diyos, kung gayon, ay hinahayaan ang poot ng tao na magpakita mismo.

Kung wala kang tiwala sa Diyos at patuloy na iniisip na ikaw ay iniwan Niya kapag Siya ay tahimik, ibibigay ka ng Diyos sa pag-iisip na iyon (Kawikaan 23:7). Ipinaliwanag ni Job ang konseptong ito:

“Sapagka't ang bagay na aking kinatatakutan ay dumarating sa akin, At ang aking pinangingilabutan ay dumarating sa akin. Hindi ako tiwasay, ni ako man ay tahimik, ni ako man ay napapahinga; Kundi kabagabagan ang dumarating.” (Job 3:25, 26)

Sa halip na sabihing "dumating ang problema", ang Aramaykanhong Bibliya sa Simpleng Ingles ay nagsasabing " dumating ang galit."

Sa mga panahon ng paghihirap, madalas nating pinahihirapan ang Espiritu ng Diyos sa maling paniniwalang Siya ay naging ating kaaway at, hindi lamang lumalaban sa atin, ngunit Siya rin ang nagpapahirap sa atin:

“Nguni't sila'y nanganghimagsik, at namanglaw ang Kaniyang banal na Espiritu: kaya't Siya'y naging kaaway nila, at Siya rin ang nakipaglaban sa kanila.” (Isaias 63:10)

Hindi sinasabi ni Isaias na nagalit ang Diyos at tumalikod sa kanila. Sinasabi niya, sa kanilang maling pang-unawa, ang Diyos ay *nagpakita* na tumalikod sa kanila, hindi napagtanto na *"sa lahat ng kanilang kapighatian, Siya ay nagdalamhati"* (talata 9). Ang pagliligtas sa atin ni Jesus mula sa poot ay hindi tungkol sa isang legal na pagbabayad sa Diyos upang patahimikin Siya, ngunit ang pagliligtas sa atin mula sa ating kawalan ng pananampalataya (pagtitiwala) sa Diyos, na nagliligtas sa atin mula sa ating mapangwasak na poot sa Diyos, kaya't gumaling ang nasirang relasyon.

*“At kayo’y nagsitulad sa amin, at sa Panginoon, nang inyong tanggapin ang salita sa malaking kapighatian, na may katuwaan sa Espiritu Santo; Sapagka’t sila rin ang nangagbalita tungkol sa amin kung paanong nangakapasok kami sa inyo; at kung paanong nangagbalik kayo sa Dios mula sa mga diosdiosan, upang mangaglingkod sa Dios na buhay at tunay, At upang hintayin ang kaniyang Anak na mula sa langit, na kaniyang ibinangon sa mga patay, si Jesus nga na **nagligtas sa atin mula sa galit na darating.**” (1 Tesalonica 1:6, 9-10)*

Ang salitang Griyego para sa "galit" dito ay ὀργή (*orgé*) na hindi lamang ang parehong salita na ginamit sa Roma 5:9, kundi pati na rin sa Marcos 3:5 kung saan nakita natin si Jesus na nagpahayag ng "galit" (*orgé*) sa pamamagitan ng Kanyang *matinding kalungkutan* para sa katigasan ng puso ng mga Pariseo. Ito ay maaaring mangahulugan ng "isang paggalaw o pagkabalisa ng kaluluwa." Ito ang mararanasan ng bawat hindi mananampalataya kapag ang kaluwalhatian ng Diyos ay ganap na nahayag. Magkakaroon ng "malaking pag-iyak at pagngangalit ng mga ngipin", hindi sa pamamagitan ng pasakit o pagpapahirap sa kanila ng Diyos, ngunit sa pamamagitan ng kanilang sariling matinding pagdurusa sa isip (pahirap) ng isip at kaluluwa habang lubos nilang nababatid ang lahat ng sakit na idinulot nila sa Diyos at kanilang kapwa lalaki. Ang walang pag-iimbot at nagpapadalisa na pag-ibig ng Diyos, na lalamunin ang Kanyang bayan, ay magiging parang apoy na tumutupok sa mga nawawala (Awit ng Mga Awit 8:6; Isaias 33:14,15; Hebreo 12:29).³

Ito ang poot na iniligtas tayo ni Hesus kung ikaw ay nagmamahal, nagtitiwala at umaasa sa iyong makalangit na Ama gaya ng ginagawa ni Hesus. Ang pagiging kahalili natin ni Kristo ay nangangahulugan na Siya ay dumating bilang isang tao, ang pangalawang Adan, at nagbigay ng pagtitiwala na pagsunod sa tanging tunay na Diyos kung saan nabigo ang unang Adan (Roma 5:19; 1 Corinto 15:45). Tinatanggap natin ang Kanyang buhay bilang kapalit ng ating makasalanang buhay. Kung ano ang ginawa ng Ama sa loob at sa pamamagitan ng Kanyang bugtong na Anak habang nabubuhay sa pagkakahawig ng makasalanang laman, gagawin Niya sa lahat ng nagpapasakop

---

³ Para sa higit pang impormasyon tungkol dito, pakitingnan ang artikulong Q&A na pinamagatang: *Hindi ba Sinasabi ng Bibliya na Susunugin at Pahihirapan ng Diyos ang mga Tao “Magpakailanman”?*, sa aming website.

at namamatay sa sarili. At ito ang dahilan kung bakit “kinalugdan ng Panginoon na sugat Siya” (Isaias 53:10).

Ikinalulugod ng Panginoon na Mabugbog Siya

“Gayon ma’y kinalugdan ng Panginoon na mabugbog Siya; inilagay Niya Siya sa pagdaramdam: pagka Iyong gagawin ang Kaniyang kaluluwa na pinakahandog dahil sa kasalanan, makikita Niya ang Kaniyang lahi, pahahabain Niya ang Kaniyang mga kaarawan, at ang pagkalugod ng Panginoon ay lalago sa Kaniyang kamay.” (Isaias 53:10)

Muli, ito ay dapat bigyang kahulugan bilang ibinigay ng Diyos si Jesus upang mabugbog ng tao. Sumulat si George Whitehead:

“Mayroon pa ring mga tumatanggi at hindi pinapahalagahan si Cristo, at pinapahalagahan siya na hinampas o sinaktan ng Diyos, at maging na dumanas sa poot at paghihiganti ng kanyang Ama bilang kahalili nila ... Sapagkat, una, ang Diyos ay hindi kailanman nagkaroon ng ganoong galit ni paghihiganti, laban sa kanyang inosenteng Anak, upang ipatupad sa kanya; ni hindi niya aalisin nang gayon ang mga nagkasala sa kanilang mga kasalanan: **Nakalulugod sa Panginoon na sugat siya, ay hindi sa galit, ni paghihiganti sa kanya, ni hindi sa aktuwal o kaagad na sugat siya sa kanyang sarili, ngunit pinahintulutan.**” (George Whitehead, *The Nature of Christianity, in the True Light Asserted: in Opposition to Anti-Christianism, Darkness, Confusion and Sin-pleasing Doctrines*, 1833, p. 25)

At ipinaliwanag pa ni Samuel Whitman:

“Ang isang pagtutol ay walang alinlangan na babangon, batay sa limampu't tatlong kabanata ng Isaias, ang ikasiyam at ikasampung talata. 'Wala siyang ginawang karahasan, ni may anumang panlilinlang sa kanyang bibig. Gayon ma'y kinalugdan ng Panginoon na sugat siya; inilagay niya siya sa kalungkutan. Iginiit, sabi mo, ng propeta, na ikinalulugod ng Panginoon na durugin ang

kanyang pinakamamahal na Anak. **Sagot; at totoo rin, na sinabi ng Diyos, na dudurog siya ng ahas [Satanas] [Genesis 3:15; Apocalipsis 12:9]. Mula dito, ito ay maliwanag, na sa anumang diwa ang kamay ng Diyos ay maaaring nababahala sa kaganapan, ito ay hindi mula sa kanyang agarang kamay, ngunit sa pamamagitan ng kapangyarihan ni Satanas sa pamamagitan ng banal na pahintulot.”** (Samuel Whitman, *A Key to the Bible Doctrine of Atonement and Justification*, 1814, pp. 298, 299)

Bagama't ang salitang Hebreo na צַדִּיק (chaphets) ay maaaring mangahulugang "nalulugod" o "nagagalak", ito rin ay nagdadala ng kahulugan ng "sandal" o "pagyuko." Narito ang sinasabi ng Strong's Concordance:

Isang kauna-unahan na ugat; maayos, upang **ikiling** sa; sa pamamagitan ng implikasyon (literal ngunit bihira) na **yumuko**; figuratively, upang maging nalulugod sa, pagnanais - X anumang sa lahat, (may, kumuha) galak, pagnanais, pabor, tulad ng, **ilipat**, maging (well) nalulugod, magkaroon ng **kasiyahan, kalooban, gagawin**.

Ang kahulugang ito ng "sandal" o "pagyuko" ay nilayon upang ipaalam na nais ng Diyos o pinahihintulutan ang pasa na ito na magpatuloy. Ang *International Standard Version* ay ganito: "Gayunpaman ang PANGINOON ay handang durugin Siya ..." Muli, ang tunay na kahulugan dito ay na ang Diyos ay *pumapayag* o *pinahihintulutan* ang pagdurog o pasa na maganap ng nahulog na tao, hindi na ang Diyos ay direktang pumapatay sa Kanyang Anak.

Ngunit bakit Siya nalulugod o handang gawin ito? Ang sagot ay nasa pariralang, "Makikita Niya ang Kanyang binhi." Siya ay nalulugod o handa na Siya ay magdusa dahil alam Niya ang mga *resulta* ng kung ano ang gagawin nito. Natahimik ang hustisya? Hindi! Makikita ni Kristo ang Kanyang binhi, o ang Kanyang espirituwal na supling. Ang Kanyang buhay at kamatayan ay *maglalapit* sa mga tao sa Ama:

“*At Ako, kung Ako ay itinaas mula sa lupa, ay hihikayat ang lahat ng tao sa Akin.*” (Juan 12:32)

“Ibig sabihin, na ang Diyos ay na kay Kristo, pinagkasundo ang mundo sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga kasalanan; at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pagkakasundo.” (2 Corinto 5:19)

Sinabi ng may-akda ng aklat ng Mga Hebreo na dahil sa **“kagalakang inilagay sa harapan Niya”** kaya *“nagtiis si Kristo sa krus, na hinamak ang kahihyan, at naluklok sa kanan ng trono ng Diyos” (Hebreo 12: 2)*. Ano itong “kagalakan” na inilagay sa harapan Niya? Ikaw at ako!

Ang lahat ng ito ay katuparan ng propesiya ni Zacarias na binanggit natin kanina na nagsabing, pagkatapos na saktan ang Pastol, *“ang mga tupa ay mangangalat: at Aking ibabaling ang Aking kamay sa maliliit na bata”* (Zacarias 13:7). Tandaan, tinutukoy ni Jesus ang “maliliit na bata” bilang Kanyang mga disipulo na masasaktan sa Kanya at “magkakat” (Mateo 26:31). Ang ilan ay tumitingin sa pariralang, “Ibabaling Ko ang Aking kamay sa maliliit na bata” bilang isang bagay na negatibo, na para bang ang Diyos ay tatalikod at ibubuhos ang mapangwasak na poot sa kanila. Tingnan kung paano ito nababasa sa *Contemporary English Version*:

“Sinabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat: Aking espada, gumising ka! Atakihin ang Aking pastol at kaibigan. Patayin ang Pastol! Ikalat ang maliliit na tupa, at lilipulin Ko sila.” (Zacarias 13:7)

Sinasabi ng *New American Standard Bible*, “Ibabalik Ko ang Aking kamay laban sa maliliit na bata.” Sinasabi ng *Good News Translation*, “Sasalakayin Ko ang Aking mga tao.” Pagkatapos, bilang resulta ng pagsalakay na ito mula sa Diyos, “sa buong lupain ay dalawang-katlo ng mga tao ang mamamatay” (talata 8).

Gayunpaman, ang pagkamatay ng dalawang-katlo ng nagkakat na mga tupa ay sanhi ng mga pisikal na nanakit sa Pastol - ang mga Romano habang sinasalakay nila ang templo at winasak ang Jerusalem na nagkakat sa mga tupa sa buong mundo.

Ang pagbaling ng Kanyang kamay sa mga maliliit na nakakalat sa ibang bansa ay nangangahulugan na ibabaling ng PANGINOON ang Kanyang *mapagpatawad* at *mapagtanggol* na kamay sa kanila na siyang malaking

“kagalakan” na inilagay sa Kanyang harapan. Habang ang kadiliman ng kalituhan ay naglagay sa Kanyang mga tao sa buong panahon ng "Madilim na Kapanahunan", hahanapin ng Diyos ang Kanyang nawawalang tupa:

“Kung paanong hinahanap ng pastol ang kanyang nakakalat na tupa kapag siya ay nasa gitna ng kawan, gayon Ko hahanapin ang Aking kawan. Iiligtas ko sila sa lahat ng lugar kung saan sila pinangalat noong araw ng mga ulap at kadiliman.” (Ezekiel 34:12, *Berean Study Bible*)

Ito ay sa panahon ng Madilim na Panahon nang ang paganong mga konsepto ng pagpapatahimik-teolohiya ay umunlad sa buong imperyo ng Roma, na nagresulta sa mga pagkakamaling ito ay "kinuha" (inkorporada) sa mga katotohanan ng purong Kristiyanismo. Ang Batas ng Diyos ay “binago” sa kanilang mga isipan mula sa pagiging isang espirituwal na Batas ng disenyo na nagbabala sa mga likas na kahihinatnan kung lalabag, tungo sa isang di-makatwirang legal na kodigo na maaaring baguhin at humihiling ng mga parusa kung susuwayin. Ang ikaapat na hayop sa propesiya ni Daniel ay magbubunga na (Daniel 7:23-25; 8:9-12).

“Ang mga dakilang tao na nagtayo ng Kanluraning Simbahan ay halos lahat ay sinanay na **mga abogadong Romano ... Mayroon silang ideya ng abogado na ang pangunahing tungkulin na iniatang sa kanila ay upang ipatupad ang pagsunod sa awtoridad**, kung ang awtoridad na iyon ay ipinahayag mismo sa panlabas na mga institusyon o sa mga tiyak na kahulugan ng ang mga tamang paraan ng pag-iisip tungkol sa mga espirituwal na katotohanan. **Walang sangay ng kanlurang Sangkakristiyanuhan ang nakapagpalaya sa sarili mula sa engkanto ng mga Romanong abogadong ito noong unang mga siglo ng simbahang Kristiyano.**” (Thomas Lindsay, *A History of the Reformation*, p. 168)

Sa isang online na artikulo na pinamagatang, *Ang Kasinungalingan na Humantong sa Parusa Pagpapalit Teolohiya*, isinulat ni Timothy Jennings:

“**Dahil ang imperyal/ipinataw-batas ay nangangailangan ng kaparusahan para sa maling gawain, itinuro ng simbahan ng Madilim na mga Kapanahunan na ang kasalanan ay dapat parusahan.** Ito ay humantong sa doktrina ng purgatoryo, kung saan pagkatapos ng kamatayan, ang mga may

malay na kaluluwa ay nalinis ang kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng kaparusahan ... Isa sa mga pangunahing doktrina na tinanggihan ng dakilang repormador na si Martin Luther ay ang pagtuturo na ang mga may malay na kaluluwa ay pinarusahan sa purgatoryo ... Si Luther ay naglabas ng isang bagong teorya dinisenyo upang palayain ang mga tao mula sa parehong takot sa purgatoryo at pagsasamantala sa mga indulhensiya upang bilhin ang mga mahal sa buhay ng kanilang kalayaan mula sa karagdagang kaparusahan sa purgatoryo. Pinalawak niya ang teorya ng kasiyahan ng pagbabayad-sala ni Anselm sa pamamagitan ng pagdaragdag ng pinataw na parusa. **Itinuro ni Luther ang ideya na ang lahat ng kasalanan ng lahat ng tao mula sa lahat ng panahon ay inilagay kay Kristo sa krus at pinarusahan ng Diyos sa krus.** Kaya, para sa mga santo, walang mga kasalananang hindi naparusahan ang natitira upang parusahan, kaya hindi na kailangan ang purgatoryo. **Sa kasamaang palad, ang parehong ugat na kasinungalingan ay sumusuporta sa parehong purgatoryo at solusyon ni Luther—na ang batas ng Diyos ay gumagana tulad ng batas ng tao at ang paglabag sa batas (isang gawa ng kasalanan) ay nangangailangan ng kaparusahan...** Ang pagkumpleto ng Repormasyon ay nangangailangan ng pagtanggap sa ipinataw na kasinungalingan na ito, upang maayos upang dalhin ang walang hanggang ebanghelyo sa mundo, upang ihanda ang mundo para sa pagbabalik ni Kristo.” (*comeandreason.com*, Enero 10, 2019)

Sa Zacarias 13:9 sinasabi nito na ang Diyos ay nakahanap ng isang Labi na Kanyang dadalisayin:

“Aking dadalhin ang isang-katlo sa apoy, Dadalisayin sila gaya ng pagdadalisay ng pilak, At susubukin sila gaya ng pagsubok sa ginto. Sila ay tatawag sa Aking pangalan [karakter], At sasagutin Ko sila. Sasabihin ko, ‘Ito ang Aking bayan’; At ang bawat isa ay magsasabi, ‘Ang Panginoon ay aking Diyos.’” (Zacarias 13:9)

Sa kanyang Komentaryo, isinulat ni Matthew Henry:

“Ang mga salitang ito, ‘Ibabaling ko ang aking kamay sa maliliit na bata’ ay maaaring maunawaan ... bilang isang pangako na titipunin ng Diyos ang nakakalat na mga disipulo ni Cristo, at dapat niyang ipagkaloob sa kanila ang pulong sa Galilea. Bagama’t ang maliliit sa mga kawal ni Kristo ay maaaring

ikalat, sila ay muling magtitipon; ang mga kordero ng kanyang kawan, bagama't natatakot sa mga halimaw na mandaragit, ay mababawi ang kanilang mga sarili, ay titipunin sa kanyang mga bisig at ihiga sa kanyang sinapupunan. Kung minsan, kapag ang mga tupa ay nakakalat at naliligaw sa ilang, gayunpaman ang maliliit na bata, na, ito ay kinatatakutan, ay magiging biktima (Bil. 14:31), ay dinadala, iniuuwi, at ibinaling ng Diyos ang kanyang kamay sa sila." (*Ang Komentaryo ni Matthew Henry sa Buong Bibliya, Zacarias 13:7*)

Ang “kamay” ng Diyos ay kumakatawan sa “kapangyarihan” ng Diyos, na si Kristo:

*“Na siya [si Kristo], bilang kaningningan ng Kanyang [Ama] kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng Kanyang persona, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng **salita ng Kanyang kapangyarihan**, nang Kanyang nilinis sa Kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa **kanang kamay** ng Kamahalan sa kaitaasan.”* (Hebreo 1:3)

*“Datapuwa't ipinangangaral namin si Cristo na napako sa krus, sa mga Judio ay katitisan, at sa mga Griego ay kamangmangan; Ngunit sa kanila na tinawag, maging mga Judio at mga Griego, **si Cristo ang kapangyarihan ng Diyos**, at ang karunungan ng Diyos.”* (1 Corinto 1:23, 24)

Kaya, ang konteksto dito ay pagkatapos na pahintulutan ng Diyos na saktan ang Pastol, ang mga tupa ay magkakat (nagsalita tungkol sa mga disipulo) at sa Kanyang dakilang awa ay ibabalik ng Diyos ang Kanyang dakilang Kamay/Kapangyarihan (Hesus) sa mga ibinaba sa pamamagitan ng pagkawala ng Pastol (ibig sabihin ay ibabalik Niya si Hesus sa Kanyang mga disipulo).

"Narito, ang Panginoong Dios ay darating na may malakas na kamay [kapangyarihan, lakas], At ang Kanyang bisig ay magpupuno para sa Kanya; Narito, ang Kanyang gantimpala ay nasa Kanya, At ang Kanyang gawain ay nasa harap Niya. titipunin ang mga tupa sa pamamagitan ng Kanyang bisig, At dadalhin sila sa Kanyang sinapupunan, At magiliw na aakayin ang mga nagdadalang tao." (Isaias 40:10, 11)

Titiponin ng Diyos ang Kanyang mga tao sa pamamagitan ng paglilinis sa atin mula sa lahat ng kasinungalingan ni Satanas (Isaias 1:16-18). Kapag napagtanto

natin na ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak sa atin at pinahintulutan Siya na magdusa sa nakamamatay na resulta ng ating paghihimagsik at pagkamuhi sa Kanya, sisimulan nating ganap na makita ang Kanyang pagmamahal sa atin.

“Kami ay mga kaaway ng Diyos, ngunit ginawa Niya tayong mga kaibigan sa pamamagitan ng kamatayan ng Kanyang Anak. Ngayon na tayo ay mga kaibigan ng Diyos, gaano pa kaya tayo maliligtas sa pamamagitan ng [kasalukuyang] buhay ni Kristo [sa atin]!” (Roma 5:10, Good News Translation)

Ang pagbabago ng ating isip upang maging kaibigan (nakipagkasundo) sa Diyos ay nagaganap dahil mahal na mahal tayo ni Kristo kaya't handa Siyang tanggihan at patayin natin Siya habang nagpahayag pa rin Siya ng katangian ng mapagmahal na pagpapatawad. Ang dakilang pag-ibig na ito sa harap ng ating galit na galit ay nagiging dahilan upang matanto natin kung gaano Siya kabuti at kabaitan at maawain, na nagpapahintulot sa atin na maniwala na tayo ay pinatawad (sapagkat nasa ating makasalanang kalikasan ang pahirapan ng pagdududa kung Siya ba ay tunay na nagmamahal at nagpapatawad sa amin). Si Kristo ay hindi namatay para bigyang-kasiyahan ang galit ng Kanyang Ama laban sa atin bagkus Siya ay namatay dahil sa ating tao na galit sa Kanya. Inihahayag Niya ang ating galit at poot sa Diyos at sa ating kapwa habang inihahayag ang perpektong pag-ibig ng Diyos sa atin.

Itinuturo ng modernong Kristiyanismo na ang pagkakasundo sa Bibliya ay isang dalawang-daan na kalye sa pagitan ng magkasalungat na partido:

1. **Diyos:** Kailangan muna ng Diyos na matugunan ang Kanyang galit at katarungan bago Niya legal na patawarin ang nagkasala at tumingin sa kanya ng pabor.
2. **Tao:** Ang tao ay kailangang makatiyak na siya ay pinatawad at tinatanggap sa pamamagitan ng isang sakripisyo na nagpapanumbalik ng pagtitiwala sa Diyos.

Gayunpaman, walang sinasabi ang Kasulatan tungkol sa pangangailangan ng Diyos na makipagkasundo sa tao; sapagkat ang Diyos ay *hindi talaga* nagbabago (Malakias 3:6). Ang Diyos ay laging tumitingin nang may pabor at walang katapusang pagmamahal sa tao. Ang *ating* isip ang kailangang baguhin:

“At kayo, na minsan ay hiwalay at mga kaaway sa inyong pag-iisip sa pamamagitan ng masasamang gawa, gayon ma’y ngayon ay Kanyang pinagkasundo. Sa katawan ng Kanyang laman sa pamamagitan ng kamatayan, upang iharap kayong banal at walang kapintasan at hindi masaway sa Kanyang paningin.” (Colosas 1:21, 22)

Ito ang tunay na kahulugan ng proseso ng pagtubos; para sa *pagkakasundo* at *pagtubos* ay pareho ang ibig sabihin. Sa tradisyunal na pag-unawa sa parusa, ang pagbabayad-sala ay nauunawaan na ang kasiyahan ng katarungan ng Diyos sa pamamagitan ng pagbabayad ng isang parusang ipinataw ng legal, ang parusang iyon ay kamatayan. Pansinin kung paano maling tinukoy ng *gotquestions.org* ang “pagbabayad-sala”, na tinutumbasan ito ng isang legal na pagbabayad:

“Ayon sa doktrina ng pagpapalit ng parusa, ang perpektong katarungan ng Diyos ay humihingi ng ilang anyo ng pagbabayad-sala [ibig sabihin, ‘kabayaran’] para sa kasalanan. Ang sangkatauhan ay masama, sa isang lawak na tayo ay patay sa espirituwal at **walang kakayahang magbayad-sala [ibig sabihin, pagbabayad] para sa kasalanan** sa anumang paraan (Efeso 2:1). Ang pagpapalit ng parusa ay nangangahulugan na ang kamatayan ni Jesus sa krus ay nagpalubag-loob, o nasiyahan, sa kahilingan ng Diyos para sa katarungan. Ang awa ng Diyos ay nagpapahintulot kay Hesus na tanggapin ang parusang nararapat para sa ating mga kasalanan. Bilang resulta, ang sakripisyo ni Jesus ay nagsisilbing kapalit ng sinumang tumatanggap nito. Sa isang direktang kahulugan, si Hesus ay ipinagpalit para sa atin bilang ang tatanggap ng kaparusahan ng kasalanan.”

Gayunpaman, hindi iyon ang orihinal na kahulugan ng salita. Ang orihinal na kahulugan ay “sa- isang-mento.” Ito ang proseso ng pagiging at magiging *sa-isa* sa Diyos. Naisasagawa ang prosesong ito sa pamamagitan ng pagpapanibago ng ating isipan, hindi sa pamamagitan ng legal na pagbabayad. Ipinaliwanag ni Ray Foucher:

“Paano nangyayari ang proseso ng pagkakasundo? Ang sagot ay ibinigay nang direkta:

*‘... Ang Diyos, na ipinagkasundo tayo sa Kanyang sarili sa pamamagitan ni **Jesu-Kristo** ...’ (2 Cor 5:18)*

Ngunit ano ang ibig sabihin nito? Si Jesus ba, sa ngalan ng Kanyang Ama, ay pumapasok sa ating isipan at nagbabago ng ilang mga sirkulo upang, sa ating isipan, tayo ngayon ay masaya na kasama ng Diyos? Ang pagkakasundo ay isang proseso ng pag-iisip, isang pagbabago mula sa awayan tungo sa pabor at pagkakaibigan ... kaya dapat mayroong ilang pagbabago sa pag-iisip na dulot ng pagkakita/pag-unawa sa ilang karagdagang kaalaman. Binabanggit ng Kasulatan iyan:

*‘Ngunit tayong lahat, na may bukas na mukha na **tumitingin** na gaya ng sa salamin ang **kaluwalhatian ng Panginoon**, ay **nababago** sa gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.’ (2 Cor 3:18)*

*‘Sapagka’t ang Dios, na nag-utos sa liwanag na sumikat mula sa kadiliman, ay nagninging sa aming mga puso, upang **magbigay ng liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Dios sa mukha ni Jesucristo.**’ (2 Cor 4:6)*

Kaya binibigyan tayo ng kaalaman tungkol sa Diyos sa pamamagitan ng nakikita natin sa Kanyang Anak na inilalarawan ng Bibliya bilang *‘ang malinaw na larawan’* (Heb 1:3) ng Kanyang Ama. Ang kaalamang iyon ay nagbabago o nagpapabago sa ating isipan:

*‘At huwag kayong magsiayon sa sanglibutang ito: kundi magiba kayo sa pamamagitan ng **pagbabago ng inyong pagiisip**, upang mapatunayan ninyo kung ano ang mabuti, at kaayaaya, at sakdal, na kalooban ng Dios.’ (Roma 12:2).*

*‘Kaya’t kung ang sinoman ay **na kay Cristo**, siya ay bagong nilalang: ang mga lumang bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay **ay naging bago.**’ (2 Cor. 5:17)*

Ang pagpapanibago ng isip at ang pagiging bago ay naglalarawan ng isang proseso:

'At nangagbihis ng bagong pagkatao, na nababago sa kaalaman ayon sa larawan niyaong lumalang sa Kaniya.' (Col. 3:10)

Ang anyo ng salitang Griego na isinalin bilang 'nabago' sa talatang iyon ay nagpapahiwatig ng 'pagbabago,' isang tuluy-tuloy na proseso. Ang lumalang ay ang Anak ng Diyos (Heb. 1:2). (Ray Foucher, *Ang Proseso ng Pagkakasundo, characterofgod.org*)

Sa isang online na artikulo na pinamagatang, *Ito ay Nalulugod sa Diyos*, binibigyan tayo ni *Floyd Phillips* ng ilang mga kabatiran kung ano talaga ang nakalulugod sa Diyos:

" Ang ideyang ito na ang Diyos ay nakikibahagi sa pagpaparusa sa mga inosente sa ngalan ng nagkasala ay nagmula sa ama ng kasinungalingan at idinisenyo upang lalo pang pahinain ang ating pagpapahalaga sa pagiging mapagkakatiwalaan ng Diyos. Ito ang pagkalasing ng alak ng Babylon na binaluktot ang tunay na hustisya sa buong kasaysayan. Ngunit ang modernong Kristiyanismo ay iginiit na si Hesus sa esensya ay nasuhulan sa Diyos upang pawalang-sala ang mga makasalanan sa pamamagitan ng pagkakait ng katarungan sa Kanyang Anak, ang inosenteng handang tanggapin ang parusa diumano sa mga makasalanan... Sa pamamagitan ng pagpapakawala sa atin ng lahat ng lason ng poot ng ating mundo laban sa Diyos kay Hesus, Alam niya na ang mga kasinungalingan

---

Ang tunay na pagkakasundo ay hindi tungkol sa pagpapatahimik sa isang galit na diyos at pagbabago ng Kanyang isip sa atin, ngunit tungkol sa pagbabago ng ating isip sa Kanya. Ang tunay na pagkakasundo ay nagagawa kapag tayo, sa pamamagitan ng pagpapakita ni Kristo, ay nakikita ang katibayan na tayo ay may magiliw na mapagmahal na Ama na nagmamahal sa atin ng "walang hanggang pag-ibig" dahil tayo ay Kanyang mga anak. (Jeremias 31:3)

---

sa likod ng lahat ng poot na iyon ay tiyak na malalantad at sa wakas ay masisira. **Ito ang nakalulugod sa lahat ng kasamaan na nangyari kay Jesus sa pananaw ng Diyos, hindi na ito ay magpapatahimik sa ilang paganong paniwala na ang Diyos ay galit na galit sa mga makasalanan ngunit na ang mga makasalanan ay dumating upang makita ang mga kasinungalingan na nagpapanatili sa kanila ng galit at galit sa Diyos...** Naparito si Jesus upang ihayag ang pagiging mapagkakatiwalaan ng puso

ng Diyos, at dahil ginawa Niya ito sa napakagandang paraan ay inilantad Niya ang lahat ng panlilinlang ng kaaway. Napatunayan Niya na Siya ay mapagkakatiwalaan na kumakatawan sa Diyos nang totoo at tuloy-tuloy at na ang lahat ng mga paratang ni Satanas ay walang batayan, mali at malas. **Ito ang paraan kung saan nakamit ng Diyos ang tagumpay laban sa kasamaan – sa pamamagitan ng paggawa ng Kanyang sarili na mahina sa halip na gamitin ang Kanyang walang hanggang kapangyarihan upang madaig ang Kanyang mga kaaway."** (*biblicalconcepts.blogspot.com*, August 12, 2018)

Maling Ebanghelyo: Dumating si Hesus sa; **1.** Isipsip ang kaparusahan sa kasalanan mula sa Diyos, na nararapat sa atin, pinahintulutan ang Kanyang Ama na patayin Siya sa halip na tayo bilang isang nagbabayad-salang sakripisyo, kaya binibigyang-kasiyahan ang poot at hustisya ng Diyos upang sa wakas ay mapatawad Niya tayo. **2.** Kung tatanggapin natin ang sakripisyong ito, nakikinabang tayo sa pamamagitan ng pagkilala ng Diyos sa ating kuwenta sa kamatayan ni Jesus. Gayunpaman, kung tatanggihan natin ang sakripisyo, Ang poot ng Diyos ay muling nag-alab laban sa atin at obligadong sirain, o kahit pahirapan tayo, alinsunod sa Kanyang katarungan.

Tunay na Ebanghelyo: Dumating si Hesus sa; **1.** Ihayag ang tunay na katangian ng Kanyang Ama, na hindi naintindihan at samakatuwid ay mali ang pagkatawan, upang tayo ay magtiwala na hindi tayo hinatulan ng Diyos, at na ang Kanyang awa ay walang hanggan, kaya pinagkasundo tayo sa ating mapagmahal na Ama. **2.** Paunlarin sa Kanyang sarili ang isang perpektong sangkatauhan na ibibigay sa atin bilang panlunas sa kasalanan at pagkamakasarili sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu.

Ang gawaing ito ng pagkakasundo ay ipinagkatiwala sa atin, na gawin ang Kanyang ginawa:

"Kaya't kung ang sinoman ay na kay Cristo, siya'y bagong nilalang; ang mga lumang bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago. Ngayon ang lahat ng mga bagay ay sa Dios, na Siyang nagpapagkasundo sa atin sa Kaniyang sarili sa pamamagitan ni Jesucristo, at nagbigay sa atin ang ministeryo ng pakikipagkasundo, samakatuwid nga, na ang Diyos ay kay Cristo na ipinagkasundo ang mundo sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang, at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pagkakasundo." (2 Corinto 5:17-19)

Handa ka bang ibahagi at ipakita ang mensaheng ito ng pagkakasundo, o papanagutin mo pa rin ba ang mga kasalanan ng iyong mga kaaway?

Kung Walang Pagbuhos ng Dugo Walang Kapatawaran

Nalaman natin kanina na *“Wala nang hatol para sa mga na kay Cristo Jesus”* (Roma 8:1) dahil hindi pa tayo hinatulan ng Diyos o ng Kanyang Anak noong una. Gayundin, kung ikaw ay tunay na *“nasa [kaisa-kasama] ni Kristo”* ay walang paghatol na magmumula sa iyo patungo sa iba. *“Sapagkat hindi sinugo ng Diyos ang Kanyang Anak sa mundo upang hatulan ang mundo”* (Juan 3:17); *“Kung paanong sinugo Ako ng Aking Ama, ay gayon din naman sinusugo Ko kayo”* (Juan 20:21). Nangako ang Diyos: *“Bibigyan Ko kayo ng bagong puso, at lalagyan Ko kayo ng bagong espiritu”* (Ezekiel 36:26). Samakatuwid...

“Maging mabait kayo sa isa't isa, magiliw ang puso, na mangagpatawad sa isa't isa, kung paanong pinatawad kayo ng Dios kay Cristo.” (Efeso 4:32)

Paano ka pinatawad ng Diyos? Humingi ba Siya ng paghahain ng dugo? Sa pagtukoy sa mga paghahain ng hayop, na naglalarawan sa kamatayan ni Jesus, sinabi ng *Christianity.com*, "Upang makamit ng mga Israelita ang kapatawaran, kailangang may mamatay." At sabi ng *gotquestions.com*, "Upang tayo ay maligtas, si Jesus ay kailangang humalili sa atin at mamatay para sa kasalanan. Kinailangan Niyang ialay ang Kanyang buhay bilang isang sakripisyo, dahil *'kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran'* (Hebreo 9:22). Kung ito ay totoo, kung gayon ay kailangan mong hilingin ang parehong - kakailanganin mo ng isang tao na magbuhos ng dugo - upang "magpatawad sa isa't isa gaya ng pagpapatawad sa iyo ng Diyos kay Kristo."

Hindi ba't totoo na "Kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran" (Hebreo 9:22)? Ang salitang Griyego para sa "pagpapatawad" dito ay ἄφεσις (*aphesis*) na nagmula sa salitang ἀφίημι (*aphiēmi*). Nangangahulugan ito ng pagpapatawad na tinatanggap ng pinatawad at taliwas sa salitang Griego na χαρίζομαι (*charizomai*), na matatagpuan sa Efeso 4:32 (sinipi sa naunang pahina), na isang kapatawaran na ibinibigay. Sa talatang 31, sinabi ni Pablo na ang pagpupulong sa Efeso ay pinatawad (nakaraang panahon) kahit na sila ay nagsasanay ng "kapaitan, poot, galit, hiyawan, at pagsasalita ng masama."

Kaya, ang *charizomai* ay walang pasubali na pagpapatawad sa isang tao, habang ang *aphiémi* ay may kondisyon sa ating pagkilala sa ating kalagayan at pagtanggap na ang Diyos ay mapagpatawad. Pagkatapos ay humahantong ito sa *aphesis* na literal na nangangahulugan na ang iyong mga kasalanan ay napupunta sa kapatawaran ngayong nakikibahagi ka na sa Lunas.

“Kung ipagtatapat natin ang ating mga kasalanan [kilalanin ang ating kalagayan], Siya ay tapat at makatarungan na patawarin [aphiémi] tayo sa ating mga kasalanan, at lalinisin tayo sa lahat ng kalikuan.” (1 Juan 1:9)

Pansinin na ang Diyos ay “makatarungan” (may katwiran) na patawarin tayo pagkatapos nating “aminin ang ating mga kasalanan.” Malinaw na hindi ito nagsasalita tungkol sa walang pasubaling pagpapatawad ng Diyos sa makasalanan. Si Juan ay nagsasalita tungkol sa isang kapatawaran na tinatanggap at tinatanggap ng napatawad nang makasalanan na kumikilala sa Kanyang pangangailangan. Hindi makatarungan ang Diyos na pilitin ang sinuman na tanggapin ang Kanyang kapatawaran.

Kaya, paano nababagay dito ang pagdanak ng dugo? Ang pagbubuhos ni Kristo ng Kanyang dugo para sa atin ay hindi isang bagay na kailangan o hinihiling ng Diyos na gawin upang tayo ay patawarin (*charizomai*) (Awit 40:6). Ang Kanyang pagpapatawad sa atin ay walang kondisyon. Gayunpaman, dahil nabaluktot ng kasalanan ang ating pag-iisip tungkol sa katarungan ng Diyos, kailangan at hinihiling natin ang pagbubuhos ng dugo (isang sakripisyo) upang maniwala, at makatanggap, ng kapatawaran ng Diyos (*aphiémi*). Ang makitang ibinuho ni Kristo ang Kanyang dugo ang tanging paraan para tanggapin natin ang katotohanang pinatawad na tayo ng Diyos (*charizomai*). Kaya sa Kanilang pagmamahal sa atin, pinaunlakan tayo ng Diyos at ng Kanyang Anak, sinasalubong tayo kung nasaan tayo.

Ang literal na kahulugan ng salitang pagpapatawad ay “maglabas ng utang.” Kung itinakda ng Diyos ang halagang pantubos ng kamatayan, at kailangan na parusahan si Jesus upang matugunan ang Kanyang katarungan bago Niya tayo mapatawad, binayaran sana Siya at samakatuwid ay hindi talaga nagpapatawad ng anuman. Hindi tayo pinatawad ng Diyos *dahil* namatay si Hesus sa krus dahil sa katotohanan na ang krus ay hindi *nakakamit* o *nagbibigay* ng walang pasubaling kapatawaran ng Diyos, ito ay *nagpapakita* nito – at ang kailangan

lang nating gawin ay magtiwala sa Kanya sa pamamagitan ng pag-abot upang *matanggap* ito, at sa lumiko, ibigay ito sa iba na nananakit sa atin.

“Sapagkat awa ang nais ko, hindi hain, at ang kaalaman sa Diyos kaysa sa mga handog na susunugin.” (Oseas 6:6, *Berean Study Bible*)

Bago ang Kanyang kamatayan, hindi ba sinabi ni Jesus sa lalaking paralitiko, “Lakasan mo ang iyong loob [tumanggap bilang katotohanan], anak; ang iyong mga kasalanan *ay pinatawad*” (**Mateo 9:2**)? Kung ang mga kasalanan ay hindi pinatawad hanggang sa ibuhos ni Jesus ang Kanyang dugo, at ang katarungan ng Diyos ay nasiyahan, hindi ba't sinabi ni Jesus, "Ang iyong mga kasalanan *ay patatawarin*"?

Sa isip ng Diyos, hindi kailanman kailangan para sa nagkasala na magdala ng kasiya-siyang kabayaran para sa kasalanan. Ang mga natigil sa ganitong uri ng pag-iisip ay babanggitin ang talatang ito:

“Narito ang pag-ibig, hindi sa ating inibig ang Diyos, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang Kanyang Anak upang maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan.” (1 Juan 4:10)

Sa halip na makita ang salitang Griyego, ἵλασμός (*hilasmos*), na isinalin dito bilang "pagpapalubag-loob", bilang ang ibig sabihin ay si Hesus ay naging Lunas at lunas para sa impeksyon ng kasalanan at pagkamakasarili, karamihan sa mga tao ay nauunawaan ito bilang ang Diyos ay ang Isa na nangangailangan ng pagpapatahimik o pinatahimik. Ito ay ginawang mas malinaw sa pamamagitan ng pagbabasa ng talatang ito sa *Amplified Bible*. Tandaan na ang mga salita sa mga bracket ay direktso mula sa *Amplified Bible* at nagpapakita ng interpretasyon ng mga tagapagsalin sa teksto:

“Narito ang pag-ibig, hindi sa pag-ibig natin sa Diyos, kundi sa pag-ibig Niya sa atin at sinugo Niya ang Kanyang Anak upang maging pangpalubag-loob [iyon ay, ang nagbabayad-salang hain, at ang kasiya-siyang handog] para sa ating mga kasalanan [pagtupad sa kahilingan ng Diyos para sa katarungan laban sa kasalanan at nagpapatahimik sa Kanyang poot].”

Pansinin kung paano pinaniniwalaan na ang pagkamatay ni Kristo bilang isang pagpapalubag-loob ay nagbibigay-kasiyahan sa katarungan ng Diyos at nagpapatahimik sa Kanyang poot. Ang ibig sabihin ng "patahimikin" ang isang tao ay "pinipigilan mo silang magalit sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng isang bagay o paggawa ng isang bagay na nakalulugod sa kanila" (*vocabulary.com*). Dito ay muli nating nakikita ang pangkalahatang pag-unawa sa pagbabayad-sala at pagbabayad-sala bilang isang legal na kabayaran na inialay sa Diyos. Narito kung paano binibigyang-kahulugan ng *Christianity.com* kung bakit si Jesus ang ating pang-aayusin:

“Ang pagpapalubag-loob ay isang malaking salita na nangangahulugang kasiyahan. Dahil ang Diyos ay isang banal na Diyos, ang Kanyang galit at katarungan ay nag-aalab laban sa kasalanan. At nanumpa Siya na ang kasalanan ay mapaparusahan. **Dapat mayroong kasiya-siyang kabayaran para sa kasalanan.** Ngunit sinabi ng Diyos, ‘Kung parurusahan Ko ang tao dahil sa kanyang kasalanan, mamamatay ang tao at mapupunta sa impiyerno. Sa kabilang banda, kung hindi Ko parurusahan ang tao para sa kanyang kasalanan, **ang Aking katarungan ay hindi kailanman matutupad.**’ ... Nag-alab ang Kanyang poot sa krus nang mamatay ang Kanyang bugtong na Anak bilang panlubag-loob ng tao para sa kasalanan. At ito ang pag-ibig (tingnan ang 1 Juan 4:10).”

~ Isipin Mo Ito ~

Kung kailangan ng Diyos si Hesus na ibuhos ang Kanyang dugo bilang isang sakripisyo upang tayo ay magtamo ng kapatawaran, ano kaya ang mangyayari kung tinanggap ng lahat si Hesus at hindi Siya ipinako sa krus, ngunit namatay lamang sa katandaan? Mawawala ba tayong lahat?

Si Charles Spurgeon (1834-1892), sa kanyang sermon na Partikular na Pagtubos, ay naglalarawan sa kanyang pagkaunawa sa pagbabayad-sala. Pansinin muli na ito ay ginamit sa kahulugan ng isang pagbabayad sa Diyos:

“Kailanman ay walang anumang masamang salita ang binigkas, ni isang masamang pag-iisip, ni isang masamang gawa na ginawa, kung saan ang Diyos ay hindi magkakaroon ng kaparusahan mula sa isa o sa iba. **Magkakaroon Siya ng kasiyahan mula sa iyo, o kung hindi ay mula kay Kristo.** Kung wala kang pagbabayad-sala [ibig sabihin, ‘isang kabayaran’] na dadalhin sa pamamagitan ni Kristo, kailangan mong magsinungaling magpakailanman sa pagbabayad ng utang na hindi mo kailanman mababayaran, sa walang hanggang paghihirap; dahil tiyak na ang Diyos ay Diyos, mas maaga Niyang mawawala ang Kanyang pagka-Diyos kaysa magdusa ng isang kasalanan na hindi mapaparusahan, o isang butil ng paghihimagsik na hindi napaghihiganti. Maaari mong sabihin na ang katangiang ito ng Diyos ay malamig, at malupit, at mahigpit. Hindi ko mapigilan ang sinasabi mo tungkol dito; ito ay gayunpaman totoo. Ganyan ang Diyos ng Bibliya.”

Gayunpaman, ang paglalagay ng katangiang ito sa Diyos ay nagpapalabas lamang sa Kanya na kumikilos nang hindi naiiba sa mga paganong diyos ng maraming kultura. E.J. Ang Wagoner (1855-1916) ay gumagawa ng ganitong koneksyon:

"Siyempre ang ideya ng isang pagpapalubag-loob o sakripisyo ay mayroong galit na dapat mapawi. **Ngunit pansinin na tayo ang nangangailangan ng sakripisyo, at hindi ang Diyos. Siya ang nagbibigay ng sakripisyo. Ang ideya na ang poot ng Diyos ay kailangang mabigyan ng kapatawaran upang tayo ay magkaroon ng kapatawaran ay walang katiyakan sa Bibliya. Ito ay ang taas ng kamangmangan upang sabihin na ang Diyos ay galit na galit sa mga tao na hindi niya sila patatawarin maliban kung may isang bagay na ibinigay upang patahimikin ang kanyang galit, at na samakatuwid siya mismo ay nag-aalok ng regalo sa kanyang sarili, na kung saan siya ay pinatahimik ...** Ang ideyang pagano, na kadalasang pinanghahawakan ng mga nag-aangking Kristiyano, ay ang mga tao ay dapat magbigay ng isang sakripisyo upang mapawi ang galit ng kanilang diyos. Ang lahat ng paganong pagsamba ay

isang suhol lamang sa kanilang mga diyos upang maging pabor sa kanila. Kung inaakala nilang galit na galit sa kanila ang kanilang mga diyos, magbibigay sila ng mas malaking sakripisyo, at kung kaya't ang mga hain ng tao ay inialay sa matinding kaso [Miqueas 6:6-8]. Naisip nila, tulad ng ginagawa ng mga sumasamba sa Siva sa India ngayon, na ang kanilang diyos ay binigyang-kasiyahan sa pamamagitan ng paningin ng dugo.” (E.J. Waggoner, *Ang mga Palatandaan ng Panahon*, Tomo 22, Enero 23, 1896)

Hindi ang Diyos ang humihiling na "walang kapatawaran kung walang pagbubuhos ng dugo", bagkus ang tao ang naniniwala dito dahil hindi siya makapaniwala na patatawarin siya ng Diyos maliban kung siya ay gagawa ng sakripisyo.

Mangyaring huwag palampasin ang punto dito na tayo ang nangangailangan ng sakripisyo, hindi ang Diyos, dahil tayo ang naniniwala “nang walang pagbubuhos ng dugo, walang kapatawaran.” Ang pagbubuhos ni Jesus ng Kanyang dugo bilang isang pagpapalubag-loob ay hindi para patawarin ang Diyos, kundi ang tao Kaya, sa halip na ang Diyos ay nangangailangan ng isang sakripisyo at kami ay nagbibigay nito; tayo ang nangangailangan ng sakripisyo at ang Diyos ang nagbibigay nito. Ang lahat ay tungkol sa pagpapatahimik at pagpapatahimik sa atin na mga kaaway sa Kanya.

Sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo na nananahan sa atin, patatawarin natin ang iba “gaya ng” pinatawad tayo ng Diyos kay Kristo. Hindi natin hahatulan ang mga umuusig sa atin o hihingi ng sakripisyo mula sa kanila bago natin maisip na patatawarin sila.

Kami ay walang pag-iimbot na gagawin ang lahat ng mga hakbangin upang patahimikin ang aming mga kaaway, na laging handang pasanin ang aming krus at mamatay para sa kanila.

Pinayuhan tayo ni Pablo na “*Nawa’y sumainyo ang pag-iisip na ito na na kay Cristo Jesus na kung sino ... sa Kanyang sariling kalooban ay ibinigay ang*

lahat ng Kanyang tinatangkilik at kinuha ang kalikasan ng isang alipin ... Siya ay nagpakababa sa Kanyang sarili sa pamamagitan ng pagiging masunurin hanggang sa kamatayan, maging ang kamatayan sa krus” (Filipos 2:5-8). Sa pagkakaroon ng pag-iisip ni Kristo sa amin, ipahahayag namin, "Kami ay hindi naririto upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang aming buhay para sa iyo!" (Mateo 20:28). Gaya ng sinabi ng Apocalipsis tungkol sa bayan ng Diyos:

“At tinalo nila siya [si Satanas at ang kanyang mga tukso na akusahan at hatulan ang iba] sa pamamagitan ng dugo [paninirahan sa buhay] ng Kordero [Jesus] at sa pamamagitan ng kanilang patotoo [ang salita ng pakikipagkasundo]. At hindi nila minamahal ang kanilang buhay na sila ay natakot mamatay.” (Apocalipsis 12:11)

Sa pamamagitan ng Espiritu ng pag-ibig ni Kristo na nagbibigay ng kapangyarihan sa atin, magagalak at natural nating isasagawa ang Kanyang gawain ng pakikipagkasundo.

*“Ngunit sinasabi Ko sa inyo na nakikinig: **Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, gawan ninyo ng mabuti ang mga napopoot sa inyo, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, at ipanalangin ninyo ang mga gumagamit sa inyo ng masama.** Sa sumampal sa iyo sa isang pisngi, ialay mo rin ang kabila. At sa kanya na nag-aalis ng iyong balabal, huwag mo ring ipagkait ang iyong tunika. Ibigay sa lahat ng humihingi sa iyo. At sa kanya na kumukuha ng iyong mga pag-aari ay huwag mong bawiin. At kung ano ang ibig ninyong gawin sa inyo ng mga tao, gayundin ang gagawin ninyo sa kanila. Ngunit kung iniibig ninyo ang mga umiibig sa inyo, anong pagpapahalaga iyon sa inyo? Sapagkat kahit ang mga makasalanan ay nagmamahal sa mga umiibig sa kanila. At kung gagawa kayo ng mabuti sa mga gumagawa ng mabuti sa inyo, anong pagpapahalaga sa inyo? Para maging ang mga makasalanan ay ganoon din ang ginagawa. At kung magpapahiram kayo sa mga inaasahan ninyong babalikan, anong pagpapahalaga sa inyo? Sapagkat kahit na ang mga makasalanan ay nagpapahiram sa mga makasalanan upang makatanggap ng ganoong halaga. Datapuwa't ibigin mo ang iyong mga kaaway, gumawa ng mabuti, at magpahiram, na hindi umaasa sa anumang kapalit; at ang inyong gantimpala ay magiging malaki, at kayo ay magiging mga anak ng Kataas-taasan. **Sapagkat Siya ay mabait sa mga hindi nagpapasalamat at masama.***

Kaya't maging maawain, kung paanong ang inyong Ama ay maawain.
(Lucas 6:27-36)

Binanggit din ni Pablo si Kristo bilang isang "pagpapalubag-loob" sa aklat ng Mga Taga Roma:

*“[Si Kristo] na **Siyang itinakda ng Diyos na maging pangpalubag-loob** sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang dugo, upang ipahayag ang Kanyang katuwiran sa ikapagpapatawad ng mga kasalanang nakaraan, sa pamamagitan ng pagtitiis ng Diyos; Upang ipahayag, sinasabi ko, sa panahong ito ang Kanyang katuwiran: upang Siya ay maging matuwid, at ang nagpapawalang-sala sa kanya na naniniwala kay Jesus.”* (Roma 3:25, 26)

Ang salitang Griyego na ginamit para sa *pagpapalubag-loob* dito ay ἱλαστήριον (*hilasterion*), na talagang nangangahulugang "lukulukan ng awa" at tumutukoy sa takip na tumatakip sa Kaban ng Tipan. Ang salitang ito ay ginamit lamang sa ibang pagkakataon sa Bagong Tipan ng Griyego kung saan ang manunulat ng Hebreo ang sabi, “Sa ibabaw ng Kaban ay ang mga kerubin ng kaluwalhatian, na tumatakip sa **lukulukan ng awa (hilasterion)**” (Hebreo 9:5). Sa madaling salita, sinasabi ng sumulat sa mga Romano sa mga talata sa itaas, *“Si Kristo ay inilagay upang maging luklukan ng awa.”*

Ipinahihiwatig nito na ang *hilasterion* ay isang lugar kung saan ibinibigay ang awa. Maaari tayong pumunta kay Hesus at magpahinga sa sinapupunan ng Kanyang walang hanggang saplot ng awa (Isaias 40:11). Bagama't kinikilala ito ng *Christianity.com*, nagkakamali pa rin sila:

“Si Kristo ang ‘pagpapalubag-loob,’ sapagkat sa pamamagitan ng Kanyang pagiging kahalili natin at pag-ako ng ating mga obligasyon ay pinawi Niya ang ating pagkakasala, tinakpan ito, sa pamamagitan ng kapalit na parusa na kanyang tiniis.”

Sa kaniyang *Paglalahad ng Bibliya*, naalaala din ni John Gill ang “parunggit sa luklukan ng awa, na isang tipo ng Kaniya [Jesus] na ganoon.” Gayunpaman, lumalayo siya kapag tinukoy niya kung ano ang ibig sabihin nito:

“Si Kristo ang pangpalubag-loob sa Diyos para sa kasalanan; **na dapat na maunawaan ng kanyang paggawa ng kasiyahan sa banal na katarungan**, para sa mga kasalanan ng kanyang mga tao; ang mga ito ay ibinilang sa kanya, at nang matagpuan sa kanya, **ang batas at katarungan ng Diyos ay humiling sa kanya para sa kanila; na kanyang sinagot sa kasiyahan**, sa pamamagitan ng kanyang pagsunod at sakripisyo; at kung saan, dahil hindi ito magagawa ng iba, o sa anumang paraan, ay ipinahayag sa pamamagitan ng 'pagkakasundo', at 'pagpatubos': **kung saan ang Diyos ay masasabing pinatahimik [nabayaran], o ginawang kalugud-lugod ...** hindi, sa pamamagitan ng kanyang sakripisyo at kamatayan, nakuha ang pag-ibig at pabor ng Diyos, ngunit inalis ang mga hadlang na nakahahadlang sa pagpapakita at pagsiklab ng pag-ibig; nagkaroon, isang batas na nilabag, at katarungan na pinukaw, na dapat isagawa, at **si Kristo sa pamamagitan ng kanyang sakripisyo ay kapwa nasiyahan**; upang ang poot ng Diyos, o ang alinman sa mga epekto nito, ay hindi maaaring mahulog sa mga taong si Kristo ay ang pangpalubag-loob para sa, maging alinsunod sa katarungan mismo; anupat **hindi pag-ibig, kundi ang katarungan [ng Diyos] ang ginawang kalugud-lugod.**”

Pansinin muli, ang karaniwang pag-unawa sa pagkakasundo at pagbabayad-sala ay isang gawa ng pagbabayad sa Diyos upang bigyang-kasiyahan ang Kanyang katarungan. Ang salitang *hilasterion* ay hango sa salitang ἵλασμοί (*hilaskomai*) na nangangahulugang, "*maging maawain, gumawa ng pagkakasundo.*" Ang dalawang talata lamang na gumagamit ng *hilaskomai* ay:

“*At ang maniningil ng buwis, na nakatayo sa malayo, ay hindi man lamang tumingala sa langit, kundi dinadagukan ang kaniyang dibdib, na sinasabi, ‘Diyos ko, mahabag ka (hilaskomai) sa akin na isang makasalanan!’*” (Lucas 18:13)

“*Kaya't sa lahat ng bagay ay nararapat na Siya [Jesus] ay maging katulad ng Kanyang mga kapatid, upang Siya ay maging isang maawain at tapat na Punong Saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos, upang gumawa ng pagkakasundo (hilaskomai) para sa mga kasalanan ng mga tao.*” (Hebreo 2:17, King James Version)

Kung isasaalang-alang ang natutuhan natin tungkol sa mga salitang pagkakasundo, pagtubos, at pagbabayad-sala, hindi sinasabi sa atin ng

Kasulatan na ang katarungan ng Diyos ay kailangang masiyahan (kabayaran), ngunit sa halip ay ipinakita ng Diyos si Jesus bilang ang daan at paraan ng pagpapanumbalik (pagkakasundo. at pagbabayad-sala) sa pamamagitan ng itinatang na katibayan ng tunay na katangian ng Diyos na ipinahayag kay Kristo na nagpalubag-loob sa **ating** kahilingan ng katarungan.

“Ang pagbabayad-sala ay magagawa lamang ng Diyos na inihahayag ang kanyang pag-ibig, sa kabila ng kasalanan at kalungkutan, na ang mga puso ng tao ay maantig sa lambing; at sila, palibhasa’y iniligtas mula sa mga panlilinlang ni Satanas, ay maaaring makita kung gaano sila ganap at kakila-kilabot na hindi nila naunawaan ang Banal na Isa, at gayon din ang ginawa sa kabila ng Espiritu ng kanyang biyaya. Sa gayon sila ay maakay, bilang mga nagbabalik na kapatid, upang bumalik sa bahay ng Ama sa maligayang pagkakaisa. Ang pagbabayad-sala ay hindi upang pawiin ang galit ng Diyos, upang ang mga tao ay maglakas-loob na lumapit sa kanya, ngunit ito ay upang ihayag ang kanyang pag-ibig, upang sila ay lumapit sa kanya. Hindi si Kristo ang nakikipagkasundo sa Diyos sa sanlibutan, kundi ang Diyos kay Kristo ang nagpasundo sa mundo sa Kanyang sarili.” (George Fifiel, *Ang Diyos ay Pag-ibig*, p. 48)

Sa pamamagitan ni Kristo na inihayag ang tunay na katangian ng Diyos sa atin, tayo ay nakikipagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Hindi dahil sa legal na Niyang pinayapa ang katarungan at poot ng Diyos, ngunit sa wakas ay naniniwala na tayo at nagtitiwala na ang "Diyos ay pag-ibig" at na hindi Niya tayo hinatulan o kailangan na patahimikin sa anumang anyo o porma. Kaya naman, pareho tayo ng pakikitungo sa iba. Ito ang nagbibigay-kasiyahan sa *katarungan ng Diyos* dahil ang katarungan ng Diyos ay hindi tungkol sa **pagbabayad** ng mga tao para sa kanilang mga kasalanan - ito ay tungkol sa **pagliligtas** sa mga tao mula sa kanilang mga kasalanan; sapagkat “Makikita niya ang pagpapagal ng Kanyang kaluluwa, at masisiyahan” (Isaias 53:11).

Dumating na ang Oras ng Kanyang Paghuhukom

Sa ika-14 na kabanata ng aklat ng Apocalipsis mababasa natin:

*“At nakita ko ang ibang anghel na lumilipad sa gitna ng langit, na may mabuting balita na walang hanggan upang ibalita sa mga nananahan sa lupa, at sa bawa't bansa at angkan at wika at bayan; At sinasabi niya ng malakas na tinig, Matakot kayo sa Dios, at magbigay kaluwalhatian sa kaniya; sapagka't **dumating ang panahon ng kaniyang paghatol**: at magsisamba kayo sa gumawa ng langit at ng lupa at ng dagat at ng mga bukal ng tubig.”*
(Apocalipsis 14:6, 7)

Ang “matakot sa Diyos,” sa talatang ito, ay hindi nangangahulugang “matakot.” Ang ibig sabihin nito ay sindak-ispirado sa pamamagitan sa Kanya dahil nakakuha ka ng kaalaman sa pamamagitan ng walang hanggang ebanghelyo (mabuting balita) tungkol sa Kanyang tunay na pagkatao [karakter]. Ito ay ang pagtitiwala sa Kanyang walang hanggan, walang kondisyon at walang bayad na awa:

"Ang Panginoon ay nalulugod sa kanila na natatakot sa Kanya, sa mga umaasa sa Kanyang awa." (Awit 147:11)

Ang pagsasaayos na ito o “pagtatakda ng tama” ng iyong pangangatwiran sa Diyos ay ang tinatawag ng Bibliya na *katwiran*. Habang nag-uugat ang kaalamang iyon sa iyong puso at isipan, nagsisimula kang maranasan ang katangiang iyon, na nagreresulta sa pagsamba sa tunay na Lumikha (taga-Disenyo). Ito ang proseso ng *pagpapakabanal* kung saan sinisimulan mong tularan ang katangiang iyon sa pamamagitan ng nananahang presensya ng Espiritu ni Kristo na nagpapanibago sa iyo sa larawan at wangis ng Diyos at ng Kanyang Anak na mayroon ang sangkatauhan sa simula bago ang kasalanan (Genesis 1:26,27).

“Dapat tayong bumalik upang sambahin ang ating Lumikha at Taga-disenyo at matanto na ang Kanyang mga batas ay ang mga protocol kung saan itinatayo

ang buhay. Dapat nating mapagtanto na ang kasalanan ay nagbabago sa makasalanan, na nagiging sanhi ng isang estado ng pagkatao na hindi tugma sa buhay sa sansinukob ng Diyos, dahil ang makasalanan ay hindi na kumikilos sa batas (protocol) na itinayo ng Diyos na umiral ang buhay. Kaya ang Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, ay gumagawa upang pagalingin at ibalik ang mga makasalanan sa pagiging perpekto. Ito ang **pagpapagaling pagpapalit teolohiya**, *‘Ginawa ng Diyos na Siya na walang kasalanan ay maging kasalanan para sa atin, upang sa Kanya tayo ay maging katuwiran ng Diyos’* (2 Cor. 5:21). Ito ang tunay na misyon ng simbahan—isa na matutupad lamang natin kapag inalis natin ang ipinataw na batas, kasama ang parusang pagpapalit ng pagbaluktot nito, mula sa ating mga pulpito, aklat, doktrina, unibersidad, at institusyon.” (Timothy Jennings, *The Lie That Led to Penal Substitution Theology*, comeandreason.com, Enero 10, 2019)

Sa pagbabalik sa **Apocalipsis 14:7**, binanggit ng propeta ang isang pandaigdigang gawain ng *pagluwalhati* na darating sa panahon kung saan magbibigay tayo ng kaluwalhatian sa Diyos sa “oras ng Kanyang paghatol.”

Basahin muli ang pariralang iyon – “ang oras ng KANYANG paghatol” ay dumating na. Oo, ito na ang panahon kung kailan hahatulan ng mga naninirahan sa mundong ito ang Diyos!

“ ... Tunay na, maging totoo ang Diyos ngunit ang bawat tao ay sinungaling. Gaya ng nasusulat: ‘Upang Ikaw [Diyos] ay maging matuwid sa Iyong mga salita, At manaig Ka kapag Ikaw [Diyos] ay hinatulan.’” (Roma 3:4)

Ang paghatol na ito ay hindi *tumutukoy* sa katuwiran ng Diyos; *kinumpirma* nito:

“Dakila at kamangha-mangha ang Iyong mga gawa, O Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat! Matuwid at totoo ang Iyong mga daan, O Hari ng mga bansa!” (Apocalipsis 15:3)

Dahil sa kaalamang natamo natin sa pamamagitan ng walang hanggang

---

Para sa mga taong tunay na nakauunawa sa katangian ng Diyos, ang kanilang pagpapahalaga at pagmamahal sa Kanya ay naghihikayat sa kanila na ipakita ang katangiang iyon sa pamamagitan ng kanilang mabubuting gawa. Hindi para makakuha ng gantimpala o para makatakas sa tinatawag na “parusa mula sa Diyos”, kundi para maakit ang iba sa Kanya. Tulad ni Kristo, kapag nakita nila tayo, nakikita nila ang Ama; sapagkat “tayo ay magiging katulad Niya” (I Juan 3:2)

---

pamamagitan ng Kanyang mga huling araw na tao.

“Lumiwanag na gayon ang inyong ilaw sa harap ng mga tao; upang mangakita nila ang inyong mabubuting gawa, at kanilang luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit.” (Mateo 5:16)

ebanghelyo (magandang balita), sinalita at ipinakita ni Hesus, mayroon na tayong tamang paghuhusga (pag-unawa) tungkol sa karakter ng Diyos at kung paano Niya ipinatupad ang katarungan. Ang ebanghelyong ito, na dapat ipangaral at isabuhay sa buong mundo, *binibigyang-katwiran* ang Diyos sa Kanyang mga salita, kaya pinatutunayan ang mga kasinungalingan ni Satanas at ng tao tungkol sa Kanya. Ito ay “*magwawasak ng mga argumento at bawat pagpapalagay na itinakda laban sa kaalaman ng Diyos*” at “*dalhin ang bawat pag-iisip sa pagkabihag sa pagsunod kay Kristo*” (2 Mga Taga-Corinto 10:5), na nagreresulta sa *pagpapabanal* ng Kanyang pangalan (karakter):

“At Aking babanalin ang Aking dakilang pangalan [karakter], na nalapastangan sa mga bansa, na inyong nilapastangan sa gitna nila; at malalaman ng mga bansa na Ako ang Panginoon, sabi ng Panginoong Dios, pagka Ako'y aariing banal sa inyo sa harap ng kanilang mga mata.” (Ezekiel 36:23)

at pinabanal sa ating buhay ay magdadala ng kaluwalhatian sa Kanya ng mga taong nakakakita ng di-makasaring katangian ng Diyos na ipinapakita sa loob at sa

Tulad ng makikita mo, ang ating pagbibigay-katwiran, pagpapakabanal at pagluwalhati ay magiging saksi sa mundo tungkol sa Diyos, na nagreresulta sa Kanyang pagbibigay-katwiran, pagpapakabanal at pagluwalhati - O, sa madaling salita, Kanyang pagpapatunay!

*"Pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapamahalaan, **at ang lupa ay naliwanagan ng Kanyang kaluwalhatian.**"* (Apocalipsis 18:1)

Pansinin, na ang salita para sa “anghel” ay ἄγγελος (*aggelos*), na nangangahulugang “mensahero”, o “isang naghahatid ng balita mula sa Diyos sa mga tao.” Ang mga “anghel” na ito ay nakikita nating nagdadala ng “walang hanggang ebanghelyo (mabuting balita)”, na nagreresulta sa pagliwanag sa lupa ng kaluwalhatian (karakter) ng Diyos, ay kumakatawan sa *huling mensahe ng awa* na ipahayag bago bumalik si Jesus. **Dalangin ko na ang aklat na ito ay bahagi ng huling mensaheng iyon upang ipagtanggol ang ating makalangit na Ama** mula sa lahat ng kasinungalingan na ginawa ng “*ama ng kasinungalingan*” na “*isang mamamatay-tao mula sa simula*” (Juan 8:44).

Sinabi ni Jesus, “Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol sa sinuman, kundi ipinagkatiwala sa Anak ang buong paghatol, upang parangalan ng lahat ang Anak kung paanong pinararangalan nila ang Ama ...” (Juan 5:22,23). Nangangahulugan ito na ipinagkatiwala ng Diyos ang Kanyang Anak na magharap ng ebidensya upang ang mga tao ay makapagpasiya ng kanilang isipan (paghuhukom). Sa pagkumpirma nito, sinabi ni Jesus:

“Para sa paghatol ay naparito Ako sa mundong ito, upang ang mga hindi nakakakita ay makakita [sa pamamagitan ng pagpili na tanggapin ang katotohanang ipinakita ni Jesus], at ang mga [nagsasabing sila] nakakakita [ngunit hindi] ay mabulag [sa pamamagitan ng pagtanggì sa katotohanang ipinakita ni Jesus]” (Juan 9:39)

Si Jesus Mismo ay nagsabi pa nga na hindi Siya humahatol sa iba:

*“Kayo ay humatol ayon sa laman; **Wala akong hinuhusgahan.** At gayon ma'y kung Ako'y humatol, ang Aking hatol ay totoo; sapagkat hindi Ako nag-iisa, kundi Ako ay kasama ng Ama na nagsugo sa Akin”* (Juan 8:15,16)

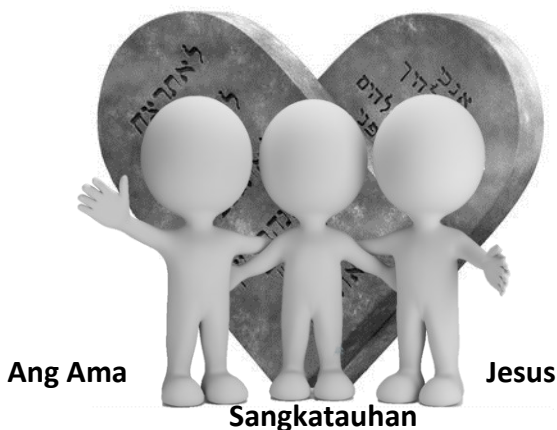
Sinabi ni Jesus kung Siya ay humatol, ang Kanyang paghatol ay magiging totoo dahil kung paanong ang ating paghatol ng Diyos ay hindi *tumutukoy* sa katuwiran ng Diyos, ang paghatol ng Diyos ay hindi nagtatakda ng kapalaran ng nawala, ito ay *nagpapatunay* nito. Ang makalangit na paghatol ay hindi tungkol sa pagbabasa ng Diyos sa mga aklat ng talaan na nagsasabing, "Ang taong ito ay isang makasalanan, kaya't kailangan ko siyang parusahan, patayin o pahirapan!" Hindi, ito ang *kalagayan* ng mga tao, tinanggap man nila o hindi ang lunas na ibinigay ni Kristo, na nagtatakda ng kanilang kapalaran. Kaya ang paghatol ng Diyos ay ang tumpak na *pagsusuri* sa kung ano na ang nasa bawat puso at isipan.

“Ang liko, ay magpakaliko pa: at ang marumi, ay magpakarumi pa: at ang matuwid, ay magpakatuwid pa: at ang banal, ay magpakabanal pa.”
(Apocalipsis 22:11)

Kung ang Ama o ang Anak ay hindi humatol sa sinuman, sino ang hahatol sa atin?

“Siya na tumatanggi sa Akin, at hindi tumatanggap sa Aking mga salita, ay mayroong siyang humahatol sa kanya—ang salitang aking sinalita ang siyang hahatol sa kanya sa huling araw.” (Juan 12:48)

Ang bawat isa ay hahatol sa kanilang sarili sa paraan ng paghatol nila sa mga salita ni Kristo tungkol sa katangian ng Kanyang Ama; “Sapagkat kung anong paghatol ang hahatulan mo, hahatulan ka” (Mateo 7:2).

“Huwag kang matakot, sapagkat Ako ay sumasaiyo; Huwag kang mabalisa, sapagkat Ako ang iyong Diyos. Palalakasin kita, Oo, tutulungan kita, aalalayan kita ng Aking kanang kamay.” (Isaias 41:10)

Remember, the whole process of fear which led to self-condemnation and the condemning of others came by Adam (Genesis 3:8-12). It was fear that caused this faulty thinking of God’s character. God does not accept worship through fear, but love; for "there is no fear in love; but perfect love casts out fear: because **fear has torment**. He that fears is not made perfect in love" (1 John 4:18). Please notice how *Strong’s Exhaustive Concordance* defines the word “torment” here:

Tandaan, ang buong proseso ng takot na humantong sa pagkondena sa sarili at paghatol sa iba ay nagmula kay Adan (Genesis 3:8-12). Ang takot ang naging sanhi ng maling pag-iisip na ito sa karakter ng Diyos. Hindi tinatanggap ng Diyos ang pagsamba sa pamamagitan ng takot, ngunit pag-ibig; sapagkat *"walang takot sa pag-ibig; ngunit ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot: sapagka't **ang takot ay may pahirap**. Ang natatakot ay hindi nagiging sakdal sa pag-ibig"* (1 Juan 4:18). Pakipansin kung paano tinukoy ng *Strong’s Exhaustive Concordance* ang salitang “pahirapan” dito:

κόλασις (kolasis): Mula sa kolazo; pagpaparusa — parusa, pagdurusa.

Sa madaling salita, “walang takot sa pag-ibig; ngunit ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot: sapagka't ang takot ay **may konsepto ng parusang pagpapahirap na nakatali dito.**” Yamang ang "Diyos ay pag-ibig" (1 Juan 4:8), kung gayon ay hindi kailanman nagkaroon, ni hindi magkakaroon, ng anumang konsepto ng parusang pagpapahirap (penal na pagbabayad-sala) sa Diyos, at sinumang mag-isip ng salungat dito ay hindi kailanman magiging “perpekto. umiibig.”

Pagkatapos basahin ang materyal na ito, maaaring marami kang katanungan. Mangyaring bisitahin ang seksyong Q&A sa *lastmessageofmercy.com* upang makahanap ng mga sagot sa mga tanong na tulad nito:

(Mateo 10:28; Lucas 12:5) Hindi ba't Sinasabi sa Atin ni Jesus na Matakot sa Diyos na Maaaring Puksain ang Katawan at Kaluluwa sa Impiyerno?

(Exodo 21:24) Kumusta naman ang **Nagpaparusa na Hustisya** ng "Mata sa Mata"?

(Bilang 15:32-36) Bakit Inutusan ng Diyos ang Kasuklam-suklam na Hatol na Pagbabato?

(Deuteronomio 32:39) Bakit Sinasabi ng Diyos, "Ako ay Pumapatay, at Ako'y Bumubuhay"?

(Jeremias 18:7-10) Bakit Sinasabi ng Diyos na Magsisisi Siya sa Paggawa ng Kasamaan?

(1 Samuel 15:1-3) Bakit Inutusan ng Diyos ng Pag-ibig si Haring Saul na Papatayin ng mga Lalaki, Babae at mga Sanggol?

(Juan 2:13-16) Hindi ba't Nagpakita si Jesus ng Karahasan at Galit Nang Paalisin Niya ang mga Nagpapalit ng Salapi sa Templo?

(Exodo 20:24) Talaga bang inireseta ng isang Diyos ng Pag-ibig ang Di-makataong Kasanayan ng Pagpatay ng Milyun-milyong Hayop para Mapayapa Siya?

(Apocalipsis 14:10-11) Hindi ba Sinasabi ng Bibliya na Susunugin at Pahihirapan ng Diyos ang mga Tao "Magpakailanman"?

(Exodo 12:12) Sino Talaga ang Pumatay sa Panganay sa Ehipto?

(Genesis 19:13, 24-25) Nagpadala ba ang Diyos ng mga Anghel para Patayin ang mga Naninirahan sa Sodoma at Gomorra?

(Genesis 6:5-7) Talaga Bang Nilunod ng Diyos ang Milyun-milyong Tao sa Baha?

"Kami nga'y mga sugo [messenger] sa pangalan ni Cristo, na waring namamanhik ang Dios sa pamamagitan namin: kayo'y pinamamanhikan namin sa pangalan ni Cristo, na kayo'y makipagkasundo sa Dios." (2 Corinto 5:20)

Lahat ng inaakala mong alam mo tungkol sa ebanghelyo ay malapit nang baligtarin!

Ang Teorya ng Parusa kapalit na pagbabayad-sala ay ang pinakasikat na paraan ng pagpapaliwanag ng ebanghelyo sa mga Kristiyanong lupon. Itinuro nito na "hindi handa o kayang patawarin ng Diyos ang kasalanan nang hindi muna nangangailangan ng kasiyahan para dito" (*Wikipedia*).

Para malutas ang problemang ito, ipinaliwanag ng isang sikat na *website* ng Kristiyano na tinatawag na *gotquestions.org*: "Ang sakripisyo ni Jesus sa krus ay pumapalit sa parusang dapat nating pagdusahan para sa ating mga kasalanan. **Bilang resulta, ang katarungan ng Diyos ay nasiyahan, at ang mga tumatanggap kay Kristo ay maaaring mapatawad at makipagkasundo sa Diyos.**"

Ang isa pang tanyag na teologo, si John MacArthur, ay idinagdag: "Ang katotohanan ng kahalili, kapalit na kamatayan ni Kristo para sa atin ay ang puso ng ebanghelyo ayon sa Diyos ... Gayunpaman, **dapat nating tandaan na ang kasalanan ay hindi pumatay kay Jesus; ginawa ng Diyos.** Ang kamatayan ng naghihirap na alipin ay walang iba kundi isang parusang ibinibigay ng Diyos para sa mga kasalanang nagawa ng iba. Iyan ang ibig nating sabihin kapag binabanggit natin ang Parusa Kapalit na pagbabayad-sala ... Siya ay lubos na nagbigay ng katarungan at inalis ang ating kasalanan magpakailanman sa pamamagitan ng kamatayan ng kanyang Anak."

At si Jon Bloom ng *desiringgod.org* ay sumulat: "**Si Jesus ang pangunahing pinagtutuunan ng poot ng kanyang Ama** —ang pinakamakatarungan, matuwid, at kakila-kilabot na poot na mayroon."

Ngunit ito ba talaga ang ebanghelyo ng kaharian na pinarito ni Jesus upang ipakita? Talaga bang naparito si Jesus upang bigyang-kasiyahan ang katarungan at poot ng Diyos upang iligtas tayo mula sa pagpatay ng ating makalangit na Ama? Nalinlang ba tayo ni Satanas at ng iba upang ibalangkas ang pagpatay kay Jesus sa Diyos upang sugpuin ang ating sariling galit at poot sa Diyos, palayain ang ating sarili mula sa ating sariling konsensya, at upang masiyahan ang ating sariling pakiramdam ng katarungan?